

Impulsar Articular Vèncer

Ponència política resultant
del **Procés de Garbí**

Candidatura d'Unitat Popular
Setembre 2024

Sumari

1. Anàlisi de conjuntura i breu retrospectiva interna	7
Introducció	7
L'estat del món avui: transformacions econòmiques del capital, crisi climàtica i ecològica i canvis geopolítics	7
L'Europa del capital	9
Estats espanyol i francès: dinàmiques internes i externes, crisis i oportunitats.	11
Països Catalans: una nació en construcció	13
Focus en el procés (i postprocés) independentista	15
2. Ponència estratègica	26
2.1. Marc estratègic	26
Bases per a una estratègia independentista i socialista als Països Catalans	26
Una proposta política adequada al moment	29
Una proposta estratègica al servei dels nostres objectius	33
2.2 Proposta política	34
2.2.1. El programa	34
Construcció, articulació i alliberament nacional	35
Ecosocialisme per a garantir vides dignes	38
Lluita per garantir drets polítics i civils plens	41
Una brúixola per al programa	42
2.2.2. Com lluita la CUP	44
2.2.2.1. Des de la dimensió territorial	48
2.2.2.2. Des de la dimensió sectorial	50
2.2.2.3. Des de l'organització nacional	51
La CUP: un agent polític nacional al servei del poble treballador català	51
Cambres legislatives: una eina més per a l'alliberament nacional i social dels PPCC	52
2.3. L'eina: la CUP	54
2.3.1. Una organització de masses	54
a) Créixer en nombre de militants	55
b) Expandir-nos arreu del territori	56
c) Fer créixer moviment per créixer	57

d) Enfortir la presència digital	58
e) Potenciar la participació juvenil	58
2.3.2. Una organització forta	59
a) Formació	59
b) Millorar la capacitat d'anàlisi	60
c) Enfortiment de l'estructura interna	61
d) Diversitat en la nostra militància	62
e) Estructures econòmiques	63
2.3.3. Una organització en lluita	64
a) Augmentar i enfortir les lluites polítiques i socials	65
b) Augmentar la capacitat de mobilització	66
c) La CUP com a centre de relacions polítiques i internacionals	66
d) Una estratègia per fer front a la repressió	67
e) Pertànyer i enfortir el moviment revolucionari	68
2.3.4. Una organització referencial	68
a) La disputa del sentit comú	69
b) La referencialitat i el lideratge en la lluita	70
3. Ponència organitzativa	73
3.1. Model de militància	73
3.1.1 Formes de militància	75
3.1.2 Creixement i implantació	76
3.1.3 Acollida i formació:	78
a) Pla de formació de base	78
b) Escola de quadres planificada	80
3.1.4 Estructures per retenir i difondre els aprenentatges fets	80
3.2. Territorialitat i Sectorialitat	81
a) Assemblees locals	82
b) Assemblees territorials	83
c) Coordinació local-territorial-nacional: un projecte comú	84
d) Organitzar la militància fora dels Països Catalans	85
e) Distribució territorial interna	86
3.2.2 L'organització sectorial	88
3.3. Direcció i presa de decisions	92

3.3.1. Assemblees Nacionals	93
3.3.2. Congressos Nacionals	93
3.3.3. Mesa Nacional	94
3.3.4. Secretariat Nacional	98
3.3.5. Les Consultes Internes i l'elecció de candidates a processos electorals supramunicipals	100
3.4 L'organització nacional	101
3.4.1. Àrees de Treball	101
3.4.2. Coordinadora d'Electes	104
3.4.3. Estructura alliberada	104
3.4.4. Estructures econòmiques i polítiques al servei del projecte	107
3.4.5. Taula d'Aliances Polítiques	108
4. Desplegament de les ponències	111
Introducció	111
4.1 Desplegament de l'acció política	111
4.1.1. Gran enquesta popular	111
4.1.2. Aterrar programa	112
Concreció i treball sectorial i territorial del Programa polític	112
Una organització preparada per fer front a la reacció	113
4.1.3. Un primer moment per la reconstrucció del moviment independentista popular	115
4.1.4. Desplegament de l'aposta municipalista i de lluita territorial	116
4.1.5. Construcció d'hegemonia: comunicació i estructures populars	118
4.1.6. El paper al Parlament de Catalunya actual	119
4.1.7. Política d'aliances	120
Àmbit institucional	120
Àmbit d'organitzacions polítiques	121
Àmbit de moviments populars	122
4.2. Desplegament organitzatiu	122
4.2.1. Elecció del nou Secretariat Nacional (del 22 de setembre al 6 d'octubre de 2024)	122
4.2.2. Constitució de les Territorials i dels Secretariats Territorials (del 22 de setembre al 13 d'octubre de 2024)	123
4.2.3. Creació de la Mesa Nacional (del 13 d'octubre al 9 de novembre de 2024)	123

4.2.4. Creació de les Sectorials (del 6 d'octubre de 2024 al febrer de 2025)	124
4.2.5. Creació Àrees (del 6 d'octubre al desembre del 2024)	125
Àrea d'Organització	125
Àrea de Municipalisme	126
Àrea d'Acció política i Sectorialitat	127
4.2.6. Iniciar el procés de creació de la Coordinadora d'Electes (d'octubre de 2024 a maig de 2025)	127
4.2.7. Plans formatius (entre desembre de 2024 i maig de 2025)	127
4.2.8. Anàlisi específica del 2017	128
4.2.9. Debat de moviment	129
4.2.10. Iniciar el procés de creació de la Taula d'Aliances Polítiques (d'octubre de 2024 a octubre de 2025)	129

1. Anàlisi de conjuntura i breu retrospectiva interna

1. Anàlisi de conjuntura i breu retrospectiva interna

Introducció

Aquesta anàlisi de conjuntura i interna, presentada al Congrés Nacional Obert del 16 de desembre, i esmenada a partir dels debats de la Fase 2 del Procés de Garbí, és el punt de partida i fonament de la proposta estratègica i organitzativa que planteja el Grup Motor. Aquest document, doncs, és el punt de partida i sustenta les ponències a debat a la propera Assemblea Nacional, que tancarà el Procés de Garbí.

Volem socialitzar la nostra proposta amb l'organització a través del treball d'aquest text en el Consell Polític perquè aquesta anàlisi sigui objecte de debat i s'aprovi, esmenant-la si calgués, com a un plantejament de consens.

L'estat del món avui: transformacions econòmiques del capital, crisi climàtica i ecològica i canvis geopolítics

Ens trobem en un **sistema capitalista en crisi des de fa dècades**. A partir dels anys 70 les dificultats per mantenir altes taxes de benefici van impulsar un gir econòmic de l'economia productiva, orientada majoritàriament a la indústria, cap a l'economia financeritzada; fins que, la impossibilitat de l'economia real per complir amb els beneficis a futur amb què s'especulava al sistema financer, esclatà amb la crisi del 2008. Des de llavors, el capital segueix tenint greus problemes per rendibilitzar-se en l'esfera productiva per la caiguda de la taxa de guany i la dificultat d'expansió territorial i obtenció de nous mercats. Així que ha trobat en la inflació la forma de mantenir els beneficis, alhora que augmenta la competència internacional i la pressió sobre recursos i mercats. Aquesta crisi crònica també es manifesta en l'esfera reproductiva, subjugada de forma estructural a la primera i amb una explotació i precarització més agudes. La vida, tal com la coneixem, no es pot entendre sense un treball reproductiu, que travessa la totalitat de les nostres vides, explotat i expropiat i que és precondition del treball pròpiament productiu en termes capitalistes. Un treball travessat i configurat per desigualtats de classe, raça i patriarcals en què

s'externalitzen les cures als estrats més precaris de les classes populars configurant una llarga cadena global de cures. El capitalisme, però, no únicament està travessat pel patriarcat sinó que també s'estructura sobre la base d'un racisme profundament institucionalitzat i legitimat des de fa segles. És sota les lògiques d'aquest racisme que s'ha espoliat, i se segueix fent, les riqueses i les vides del sud global condemnant milions de persones a condicions de pobresa extrema.

Tanmateix, no es pot analitzar la situació en què es troba el sistema capitalista actualment sense tenir en compte que també estem davant d'una **crisi climàtica i ecològica** sense precedents, fruit de l'ús irracional dels recursos en la dinàmica de creixement constant i inherent del mode de producció capitalista, que ha topat, de fa anys, amb els límits del planeta. La consegüent emergència climàtica amb nombroses catàstrofes (fenòmens meteorològics extrems, reducció de recursos naturals, energia, aigua, gestió de residus, canvis paisatgístics, migracions, pandèmies...), està modificant les condicions d'habitabilitat del planeta. Cal entendre aquesta crisi ecosocial com un procés social que ja comencem a patir, en què la lluita de classes s'accentua per la necessitat de cada classe d'imposar els seus interessos, generant una desigualtat territorial dins dels estats del centre capitalista, alhora que els estats d'aquest centre lluiten per exportar les catàstrofes a la perifèria global. Davant d'aquesta situació, els grans capitals i la burgesia buscaran adaptar-se a aquests límits (nous nínxols de mercat a través del capitalisme verd, augment dels preus de matèries primeres que amaguin processos especulatiu, control oligopòlic dels productes bàsics...), mentre que les forces revolucionàries haurem d'aprofitar l'evident irracionalitat d'un sistema capitalista que ens apropa al col·lapse d'un planeta finit, per mostrar a ulls de grans capes de la societat la necessitat d'un sistema basat en una economia planificada democràticament que permeti un ús racional dels recursos.

Les conseqüències d'ambdues les observem a escala nacional i internacional. A **escala internacional**, estem veient com augmenta el rearmament de les potències imperialistes i creix la tensió bèl·lica a la cerca de l'enemic extern, perquè dia a dia es fa més difícil mantenir la rendibilitat del capital, amb el consegüent augment de la competència a nivell internacional. Complementàriament, el lobby armamentístic, amb l'aval i complicitat de la comunitat internacional, esdevé un dels principals beneficiats d'aquesta tensió, rendibilitzant el patiment humà de genocidis com el del poble palestí. Per altra banda, en la lluita per l'explotació dels recursos materials,

humans, el control de les rutes mercantils o l'hegemonia en els mercats, el bloc imperialista central hegemònic (OTAN, EUA, i una UE subsumida als interessos dels primers) lluita per frenar el desenvolupament d'altres potències que qüestionen el seu domini mundial; potències en ascens que estronquen el paradigma bipolar geopolític que hi havia fins fa pocs anys. També és necessari destacar que tot i existir aquest context hostil, sobreviuen i neixen resistències i conflictes (a l'Amèrica Llatina, l'Orient Mitjà o l'Àfrica subsahariana) que des de projectes polítics diversos desafien l'expansió econòmica i militar imperialista i colonialista.

Aquests tres elements (**crisi capitalista, crisi ecosocial i conflictes geopolítics**), diferenciats, però relacionats, ens aboquen a una crisi energètica i de subministraments i un empitjorament de les condicions de vida de la classe treballadora a tot el món. Les respostes que s'estan donant a aquesta situació arreu del planeta són múltiples en funció del paper que juga cada regió en el sistema econòmic internacional i de les dinàmiques internes pròpies de cada estat o territori.

L'Europa del capital

Si posem el focus en el projecte neoliberal que ha sigut i és **Europa**, veiem com el seu mercat, en el procés d'integració al mercat únic, s'ha caracteritzat per una forta polarització de les economies estatals que l'integren, que explica l'efecte diferenciat de la crisi financera del 2008 en la qual seguim immerses. La resposta que està donant la UE a aquesta crisi, accentuada per la pandèmia, és diferent de la del 2008, quan els governs europeus van intentar garantir la continuïtat del sistema financer a través de rescats amb diner públic sostinguts per polítiques d'austeritat desacomplexades (grans retallades del sector públic, privatitzacions...), que van tenir un impacte abrupte en el nivell de vida de la població europea, a través de la pauperització dels estats del benestar ja perjudicats per dècades d'externalitzacions i infrafinançament. Aquest fet va impactar sobretot en els països del sud, molt dependents dels sectors turístics i de la construcció, així com de l'especulació derivada d'aquests.

Actualment, en canvi, la UE està apostant pel sosteniment del sistema financer i productiu a través de grans **injeccions econòmiques de diner públic sota el mantra neoliberal de la col·laboració público-privada**. Aquestes injeccions, com els Fons Next Generation, es disfressen de "fons per a canvis estructurals per a la transició

ecològica", però realment consisteixen a reforçar les lògiques neoliberals de transferència de diner públic al sector privat, reproduint lògiques autoritàries com a principal forma per gestionar les desigualtats i externalitats inherents al capitalisme. Aquesta forma de manteniment dels beneficis empresarials a través de diner públic, sumada a l'aposta per mantenir ajudes socials que permetin contenir el conflicte entre classes, estan provocant que **l'empitjorament de les condicions de vida de les treballadores** sigui més lenta i difícil de detectar que el 2008, fet que dificulta la mobilització i la resposta social. Paral·lelament, estem veient com els estats europeus reforcen les polítiques de control i dominació des d'una lògica classista, patriarcal i racista sota el discurs de la seguretat i l'enemic extern (tancament de fronteres, control de migracions, polítiques i violència racista... que la crisi multidimensional accentuarà, tal com hem vist en l'acord del pacte migratori europeu que apunta la necropolítica de la UE en política exterior) per tal de desviar l'atenció i no fer front a la necessària superació del capitalisme com a principal causa dels problemes que hem descrit. És en aquesta línia que caracteritzem els estats com a dispositius polítics que estan encapçalant la gestió de la ja mencionada crisi multidimensional responen-hi amb el progressiu traspàs de capital a grans corporacions que conformen la matriu de l'actual capitalisme financer. És la UE i el seu dret comunitari l'esquelet que, per una banda, permet a les grans corporacions mantenir dinàmiques neocolonials a Amèrica Llatina i Àfrica, i processos de deslocalització i desmantellament productius i extractius, i, per altra banda, opera negociant permanentment amb les faccions de classe per mantenir la seva pròpia legitimitat i poder.

Aquest procés fa temps que opera, ha sigut coincident i ha legitimat l'auge de **discursos reaccionaris a nivell internacional** i estatal. Discursos que vinculen tesis marcadament racistes, classistes, masclistes, ultranacionalistes i negacionistes del canvi climàtic per donar una resposta conservadora en termes ideològics i culturals a la crònica crisi descrita. Aquests discursos, emprats per l'extrema dreta des de fa anys, han cristal·litzat recentment a l'estat espanyol i als Països Catalans; fent-se especialment forts entre homes joves, com a reacció als avenços en termes culturals aconseguits per les posicions transformadores en el cicle anterior. L'onada reaccionària i l'ascens de l'extrema dreta, que el 15-M, el procés i els avenços de la lluita feminista va aconseguir contenir, ha arribat i sembla que seran la pauta dels propers temps, gràcies a un context global que li és, com hem descrit, molt propici.

Estats espanyol i francès: dinàmiques internes i externes, crisis i oportunitats.

Si ens centrem en l'**estat espanyol**, podem dir que un cop tancades les escletxes obertes al Règim del 78 que van suposar el 15M, el moviment feminista i sobretot el moviment independentista català, ens trobem en una fase de reassentament i disputa dels poders del conjunt del Règim. Un clar exemple d'això és el conflicte en el si de l'Estat entre el poder legislatiu i el judicial amb la llei d'amnistia. Una fase que, com ja hem dit, coincideix amb un **auge global de marcs reaccionaris**, en el context d'un Estat hereu d'una dictadura, i al qual és necessari que el conjunt de forces d'esquerra revolucionàries sapiguem combatre.

En aquest context de reassentament i de la consegüent reconfiguració estratègica necessària per a les esquerres revolucionàries d'arreu de l'Estat és on hem d'emmarcar els darrers anys en l'àmbit de la política institucional. A l'Estat espanyol hem observat el trencament de l'espai i projecte polític de Podemos i afins, que van aconseguir capitalitzar el moment d'impugnació sistèmica postcrisi financera, i com el PSOE ha aconseguit recuperar el seu paper hegemònic i falcador del Règim. A la vegada, hem vist la cristal·lització dels marcs reaccionaris amb l'entrada de l'extrema dreta a la majoria de cambres legislatives i la seva capacitat de marcar el conjunt de l'agenda política i generar conflicte contra les classes populars situant el focus en les més precaritzades. Sota aquesta conjuntura de projectes fallits per part de les esquerres institucionals espanyoles, així com les derrotes del cicle de lluites passat, s'ha generat una desafecció política rellevant amb un impacte que cal tenir en compte a l'hora d'abordar la intervenció institucional dels projectes revolucionaris. Cal destacar les diverses escissions juvenils que s'han produït en moviments i partits arreu de l'Estat (Esquerra Abertzale, PCE, espais andalusos i castellans, també a casa nostra), com a possible símptoma del trencament generacional, canvi de cicle i una impugnació a les apostes anticapitalistes institucionals.

Aquesta conjuntura també s'ha donat en els diferents governs autonòmics. En aquests darrers anys el govern d'ERC (inicialment amb Junts) al Principat de Catalunya i els governs del Pacte del Botànic al País Valencià i de Bellver a les Illes, liderats per les filials del PSOE, han apostat, de forma fallida, per negociar amb Madrid una redistribució del poder polític per la via de la col·laboració i el diàleg, de manera que han reforçat el marc autonomista sorgit de la transició.

Els resultats d'aquesta estratègia negociadora són dispars, però **en cap cas beneficiosos per a la classe treballadora dels Països Catalans**. A les Illes i al País Valencià hem vist com aquests governs han estat substituïts per governs de PP i VOX que estan cometent atacs a la llengua i aplicant el seu programa centralitzador, reaccionari i neoliberal sense restriccions. A Catalunya, el Govern i el Parlament han esdevingut una sucursal del *Congreso*, tal com mostra la incapacitat de fer front als diversos atacs lingüístics o la incapacitat de desenvolupar polítiques redistributives poc ambicioses tot i la majoria independentista, i d'esquerres dins aquesta. A més, les apostes polítiques pel diàleg i l'amnistia després del cicle de l'1 d'octubre, tot i la reacció dels sectors més reaccionaris de l'Estat així com del *deep state*, no estan esdevenint l'eina necessària per reactivar la mobilització contra el Règim. En aquest context no hem vist tampoc un rearmament polític de l'independentisme, que segueix completament desarticulat i desorientat, i no ha reaparegut cap bri de conflicte en una ressaca postprocés marcada pel descrèdit i pel desgast que no ha permès ni articular una resposta ferma a la repressió ni contra els atacs a la llengua.

En l'**àmbit social i cultural**, el capitalisme ha pres cada cop més esferes de la vida de la classe treballadora. L'individualisme capitalista, accelerat i agreujat per la transformació profunda de les relacions socials que va comportar la pandèmia de la covid-19 (aïllament, tecnològització de les relacions, despersonalització, trencament de llaços comunitaris, etc.) ha contribuït a un augment de les sortides individuals, el nihilisme, l'augment de discursos màgics, així com un increment de trastorns de salut mental, especialment entre el jovent. Com a conseqüència, podem observar com en les darreres dècades **la classe treballadora s'ha fragmentat cada cop més**. Davant d'això, l'extrema dreta ha sabut capitalitzar el moment impugnant i gran part dels malestars a partir de la confrontació contra les classes populars més pauperitzades com a resposta la crisi multidimensional.

Els moviments socials i polítics transformadors no només han hagut d'afrontar la derrota del cicle anterior i la desafecció i descrèdit que això ha generat envers ells, sinó que també han patit la incapacitat de generar nous escenaris de mobilització i resposta social, l'augment de la repressió, les dificultats de reorganització postpandèmia i la captació institucional (un exemple clar ha estat la capitalització de Podemos i l'espai dels Comuns del 15M i la lluita per l'habitatge anterior al 2015, o la dinàmica d'absorció del feminisme). El moviment sindical de base ha hagut d'afrontar una transformació significativa en el model productiu encadenada a

diverses reformes i retallades sobre els drets laborals que han tingut un impacte directe en la lluita sindical actual amb unes quotes d'afiliació per sota del 20% al conjunt dels Països Catalans, principalment en sindicalisme de concertació. Malgrat que alguns espais polítics, com són precisament la lluita en defensa de l'habitatge, la lluita ecologista o la lluita feminista mantenen capacitat d'organització i mobilització gens menyspreables, aquestes troben dificultats per renovar les formes de lluita i apuntar a objectius estratègics que permetin sortir de la fase resistencialista actual, o com a mínim aprofitar-la en clau d'acumulació de forces quantitativament i qualitativa. Així doncs, no són bons moments tampoc per als moviments anticapitalistes d'arreu de l'Estat.

A la **Catalunya Nord**, la feblesa política i organitzativa de l'Esquerra Independentista té el repte d'aprofundir en una dinàmica de lluita i organització a partir de les esclotxes que s'han obert a l'Estat francès. Aquestes esclotxes de descrèdit de l'Estat es donen a partir de l'afebliment de les garanties socials, com ha estat el cas de la darrera reforma de les pensions, a partir de l'augment d'autoritarisme i repressió, especialment contra la població racialitzada centrada a les perifèries, o de l'afebliment de la posició geoestratègica de França com ha mostrat el conflicte al Sahel. La forta centralització de l'Estat i el nacionalisme francès, així com la consolidació i creixement de l'extrema dreta, mostren la resposta del bloc dominant a la crisi de legitimitat estatal.

Països Catalans: una nació en construcció

Les dinàmiques del sistema capitalista es concreten als Països Catalans en la dominació dels Estats espanyol i francès, juntament amb una dinàmica d'acumulació expansiva amb importants dèficits com a part dels estats del sud d'Europa. És una dinàmica contraposada al règim d'acumulació intensiva i forta base industrial del nord d'Europa —malgrat que al Principat encara hi hagi una base industrial i exportacions creixents a la resta del continent. Això comporta una **manca de sobirania nacional, política i econòmica**, que s'acompanya, fruit de la crisi d'acumulació i la submissió dels estats al capital internacional, d'una tendència centralitzadora, espanyolista i francesa. Totes aquestes dinàmiques deriven en un escenari en què els PPCC esdevenen un espai per al cultiu turístic, els macroprojectes i l'economia especulativa, com és el cas de l'habitatge, i la precarització del treball, i on es condemna la pagesia i els territoris rurals a l'abandonament i el despoblament,

amb la consegüent pèrdua de sobirania alimentària i un aprofundiment en el desequilibri territorial existent que es tradueix en més pèrdua de drets i de serveis públics en aquests territoris descartats pel capital.

El règim d'acumulació expansiva que caracteritza el nostre país té un component de financerització i economia especulativa, estretament lligat durant la primera dècada de segle (i d'unió monetària) al sector de la construcció, i actualment al sector turístic. Aquests sectors presenten nivells de productivitat molt baixos i poc valor afegit, a què cal sumar la ja esmentada precarització de les condicions laborals de les treballadores, en paral·lel a un procés de la capitalització, de concentració i d'industrialització de l'agricultura, que porta associat un acaparament de terres, la desaparició de les economies familiars i la seva substitució per fons d'inversió latifundistes.

En definitiva, l'economia dels Països Catalans ha sofert una terciarització caracteritzada per l'especulació (tenint un màxim exponent en el rendisme) i la creació massiva de llocs de treball precaritzats. La pauperització de grans capes de la classe treballadora i les classes populars, sostinguda per un racisme estructural i institucional que es materialitza en l'explotació derivada i sostinguda per la llei d'estrangeria, és una altra dinàmica estructural de la fase capitalista actual i la posició perifèrica i subordinada dels PPCC. A pesar de les mesures socials del govern espanyol o de l'aparent garantia de drets a França, la inflació serà una constant que, combinada amb la precarització del treball a causa de la liberalització, les externalitzacions i **la mercantilització de béns comuns, no podrà ser només pal·liada amb els augments del SMI o altres ajuts socials puntuals per part dels estats.**

Cal afegir que les externalitats socials d'aquest model productiu es veuen complementades per efectes igualment nocius sobre el nostre territori: sobreexplotació de les conques hídriques, destrucció del territori i el paisatge, emissions de gasos d'efecte hivernacle a causa de la construcció i el transport, destrucció d'embornals, etc.

L'articulació i construcció d'aquest model productiu ha condicionat la construcció nacional dels Països Catalans. Per una banda, la disgregació, desorganització i precarització de la classe treballadora és una dificultat en la vertebració del projecte d'alliberament nacional i de classe pel qual lluitem. Per altra banda, i de forma complementària, la dinàmica centrífuga de la globalització, que configura i

transforma a escala internacional territoris i pobles per ser funcionals al gran capital, així com la dinàmica centrípeta de l'espanyolisme, que es construeix i subjectiva sobre la base de la negació de les nacions oprimides de la península (tal com estem veient amb l'escalada en el conflicte lingüístic que l'extrema dreta fa anys que atia), topen frontalment contra les aspiracions d'autodeterminació dels Països Catalans.

És en aquest context advers descrit on creiem que la proposta política de l'Esquerra Independentista esdevé imprescindible. Perquè la millor contribució a l'alliberament total dels Països Catalans és lluitar contra el Règim per la nostra independència, a la vegada que la millor forma per tal que això passi és lluitar per l'alliberament de la nostra classe.

Focus en el procés (i postprocés) independentista

En la tasca política de la nostra organització ha estat primordial la capacitat de generar mobilització i organització a través del conflicte. En el cicle mobilitzador que podem emmarcar entre el 2011 i el 2019 (15-M, moviment feminista, lluita per l'habitatge, vagues generals, etc.), s'inscriu també —i amb un rellevància, potencialitat i efectes destacats— el procés independentista. Aquest procés, fruit d'una progressiva i accelerada acumulació de forces, d'inici popular i que va acabar tancant-se per part de les elits (de manera també progressiva i marcada per la repressió), va fer saltar pels aires els marcs, les correlacions i els protagonismes de la política autonòmica que havíem conegut al Principat. En termes institucionals, amb una reconfiguració continuada d'espais polítics i el tauler de joc global, així com dels horitzons i debats abordats; i en termes populars, amb un fort protagonisme de l'organització i mobilització popular, paral·lela a una forta presa de consciència i un trencament amb l'anterior perspectiva autonomista del catalanisme majoritari.

Per altra banda, els anys de postprocés han estat marcats per la frustració per la no culminació dels objectius, però també i especialment per la desorientació fruit d'un final de cicle desdibuixat (amb lectures dispars de cada moment polític), la repressió i altres elements —en què destaca la irrupció de la pandèmia de la covid-19. Per a la nostra organització, alhora que està fora de qualsevol discussió el seu paper clau en l'escalada del conflicte i avenç del moviment durant l'anterior cicle, resulten igualment evidents les dificultats viscudes posteriorment per ressituar-se i transmetre un missatge compartit i clar (tant retrospectiu com de la concreció de la proposta

política). Aquestes dificultats han tingut un impacte negatiu directe en termes d'incidència (hem perdut capacitat política i oportunitats de canalitzar el gran descontentament social), així com en suport electoral i múscul organitzatiu.

És per tot això que és imprescindible partir d'alguns aprenentatges clau fruit del procés independentista viscut, tot posant en valor les victòries parcials aconseguides i fent autocrítica de les mancances i errors. Alguns elements a situar són els següents:

Autodeterminació per la ruptura democràtica. Es va validar l'autodeterminació com a element desestabilització del poder capitalista espanyol i com a via amb molt potencial de ruptura real, així com la lluita independentista i el seu potencial agregador.

Capacitat de socialització de plantejaments propis. El cicle ens va permetre aconseguir d'estendre molt significativament plantejaments històrics de l'Esquerra Independentista, des de qüestions més polítiques de concepcions respecte l'Estat espanyol i el capitalisme (autoritarisme de l'Estat espanyol, incompatibilitat entre democràcia i capitalisme...) a socialitzar massivament moltes de les formes de lluita (desobediència, organització popular, mobilització, cultura antirepressiva...) que l'EI havia incorporat durant anys en la seva praxi política; aconseguint debilitar plantejaments hegemònics fins al moment.

Sobre el programa independentista. El projecte independentista del darrer cicle no va tenir un programa polític clar. No obstant això, hi va haver un gran consens al voltant de la necessitat de creació d'un Estat per a l'aprofundiment democràtic i la millora de drets individuals i col·lectius. De fet, els moments de major adhesió al projecte es donen quan aquests elements es visualitzen més i ocupen major centralitat (per exemple, amb la manifestació de l'11-S a la Meridiana). El pes de la CUP a l'hora de fer avançar la centralitat independentista cap a l'esquerra es fa evident, també, amb les lleis aprovades al Parlament en el període 2015-2017.

Sobre l'estructuració social de l'independentisme. El Procés no va ser un procés polític burgès. Mentre que la gran burgesia catalana mai va apostar pel projecte independentista (i el va combatre) per la seva pròpia condició

d'existència, vinculada a les estructures del capital estatal i internacional, la burgesia mitjana es va dividir entre aquells sectors més vinculats a l'Estat, contraris, i d'altres més vinculats a l'àmbit autonòmic, que sí van adoptar posicions més favorables a l'independentisme en la mesura que podien veure en el projecte d'una independència ordenada sota els marcs de la UE i, per tant, integrada als mercats globals, una oportunitat de millorar la seva posició. La petita burgesia, sense un paper dirigent a la societat catalana ni de gran privilegi, va circumscriure's més pròximament als interessos majoritaris del poble. La classe treballadora va adscriure's de forma desigual al Procés de forma variada territorialment, amb dificultats per connectar amb part d'aquesta en determinades àrees. Tanmateix, sens dubte en va ser la principal protagonista quantitativament, engreixant les principals mobilitzacions i dinamitzant les organitzacions i espais propis del Procés (Assemblea Nacional Catalana, Òmnium Cultural, CDR, etc).

El paper de les institucions. L'1 d'octubre va ser possible per una combinació exitosa entre Poder Popular, institucionalitat alternativa i institucionalitat legal. Sense una xarxa clandestina d'organització material del referèndum i la xarxa de CDR que en defensessin materialment la celebració, no hauria estat possible. De la mateixa manera, sense una implicació institucional tant en termes propagandístics com de creació de legitimitat (legal i simbòlica), tampoc.

Importància de les condicions contextuais. L'1 d'octubre va ser possible per una conjunció d'una evident crisi econòmica, una impugnació sistèmica àmplia i l'evidència dels límits a les aspiracions majoritàries del poble català dins l'Estat espanyol. Per repetir una situació insurreccional com la de la tardor del 2017 necessitem tornar a acumular forces a partir d'aprofundir en les esclotxes existents, vinculant-les al conflicte amb l'Estat.

Necessitat d'anàlisi profunda del poder i del context geopolític. El darrer cicle va mostrar la fortalesa de l'Estat i el capital de desplegar el seu poder polític malgrat la massiva mobilització desobedient del poble i les institucions catalanes. Tot i el paper de la CUP alertant contra el miratge liberal de l'"independentisme màgic", hem de reconèixer que la repressió (internacionalment impune) de l'Estat també ens va sobrepasar. Cal

aprofundir en l'anàlisi de l'Estat i la Unió Europea, així com del conjunt d'institucions catalanes que hi són sotmeses, per desplegar una millor estratègia futura. Aquesta anàlisi ha de permetre identificar quines estructures o institucions de caràcter popular i alternatiu cal desplegar per sostenir un embat futur en millors condicions.

Igualment, quant a internacionalisme, es va evidenciar la necessitat de bastir unes relacions polítiques internacionals sòlides, amb planificació i continuïtat, més enllà de trobades i contactes puntuals, amb forces de l'esquerra anticapitalista i independentista arreu d'Europa

Sobre la política d'aliances i construcció d'una alternativa pròpia. Com a força revolucionària que no defuig la inestabilitat i el conflicte, hem de reivindicar-nos com a actor capaç d'arribar fins al final en l'exercici del dret a l'autodeterminació —fet molt difícil si el moviment es troba liderat per forces burgeses, ja que els seus interessos són contraris amb arribar, per pròpia voluntat, fins al final en un moment revolucionari.

Malgrat les crítiques de l'organització amb la direcció independentista i una política d'aliança tàctica exigent, d'una banda; i el tancament de cicle propiciat per aquesta direcció i que hauria d'haver-nos permès reforçar els posicionaments exercits, per l'altra, no hem sabut fer permear aquesta idea bàsica i necessària per enfortir una alternativa pròpia sota direcció de les classes populars.

A més, el fet de no comptar amb un sindicalisme nacional i de classe fort, ha comportat una manca de referencialitat i lideratge en clau de classe per al conjunt de la classe treballadora catalana.

Una organització preparada per al conflicte. Davant de l'escenari de conflicte, l'organització i la seva estructura va mostrar alguns encerts però també algunes debilitats importants. Cal una organització que tingui la capacitat d'integrar, generar i sostenir escenaris de conflicte com el que s'hauria d'haver produït en continuïtat als fets d'octubre de 2017. També, dotant-nos d'una resposta consensuada en clau antirepressiva amb capacitat d'articular políticament més enllà del suport mutu i la solidaritat amb les represaliades.

La multiplicitat de direccions i relats polítics. L'existència de direccions diferenciades entre organitzacions de l'El, amb àmbits d'actuació i nivells i

tipus d'informació diferents va aprofundir en les lectures diferents dels diversos moments polítics, va produir moltes disfuncions.

En els moments clau, alhora, es va generar una dependència de la CUP (que de facto va esdevenir direcció de l'Esquerra Independentista). Per últim, l'existència d'una lectura dispar en el si de la CUP respecte el procés ha dificultat l'actuació clara i unísona en diferents episodis dels darrers temps..

Per concloure, la jornada de l'1 d'octubre va ser un dels moments més propers a un escenari insurreccional que hem viscut als Països Catalans i a l'Europa Occidental en les darreres dècades i això fa que calgui analitzar amb profunditat tot el cicle polític que el va possibilitar, així com el seu tancament, per tal d'obtenir-ne aprenentatges per millorar la nostra tasca de cara a nous embats o cicles de conflicte polític. Aquesta anàlisi cal que es faci des de l'honestedat i evitant les culpabilitzacions, personificacions i exercicis de política ficció, amb l'objectiu d'extreure'n aprenentatges polítics d'utilitat. És per això que a banda d'aquests primers elements que situem creiem que caldrà seguir aprofundint en l'anàlisi d'aquest moment històric.

Un breu repàs de la història i evolució de la Candidatura d'Unitat Popular

La CUP es crea dins el moviment independentista d'esquerres català que arrenca el 1969 amb el PSAN. Neix a finals dels anys 80 com a Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista (AMEI) i el 1987 es presenten les primeres candidatures amb el nom CUP.

Arran del Procés de Vinaròs, l'Esquerra Independentista aposta per un nou impuls de les Candidatures d'Unitat Popular i a partir d'aquí amb el creixement d'Assemblees Locals i candidatures arreu del país, la CUP transforma progressivament la seva organització en una organització política de caràcter nacional.

Al llarg dels darrers 20 anys la tendència en les conteses municipals ha estat de creixement constant i sostingut, des del 2003 (12 candidatures, 6 electes) fins al màxim de 2015 (156 candidatures i 385 electes); si bé a les darreres municipals del 2023 hi va haver un descens a 167 candidatures i 313 regidores electes.

El 15-M, el creixement del moviment feminista, el moviment pel dret a l'habitatge i el procés, entre d'altres, generen un cicle mobilitzador que té un impacte directe en els millors resultats a les municipals del 2015 amb el major número de vots de la història de la CUP i el major número de regidores. En aquest moment són moltes les candidatures que passaran a formar part de governs, en solitari o compartits amb altres forces polítiques, amb el canvi en l'acció institucional que això suposa.

En aquesta evolució cal tenir en compte la irrupció de la CUP al Parlament de Catalunya l'any 2012 amb 3 escons (126.219 vots), que va suposar un impuls d'assemblees locals i candidatures arreu del territori amb un augment de la visibilitat pública i la referencialitat política per a l'independentisme d'esquerres. La tendència ha sigut variable, amb el seu màxim el 2015 (11 escons i 336.375 vots) fins als 127.850 vots (4 escons) d'aquesta primavera de 2024. Pel que fa al Congrés dels Diputats, l'any 2019 hi entrem per primera i única vegada, perdent la representació en les darreres eleccions de 2023.

Sobre la lluita institucional

La tasca institucional de la CUP, així com la seva incidència política, ha experimentat un gran creixement des del seu naixement fa més de trenta anys. Tot i l'onada reaccionària creixent, la desmobilització pròpia del canvi de cicle polític i els darrers resultats electorals, la CUP segueix sent una força política referent per a una part important de la societat i un agent polític sense el qual no es pot entendre l'actual conjuntura als Països Catalans. Si bé això és el resultat d'una tasca d'enorme dedicació de la militància de la CUP, és necessari també fer autocrítica d'allò que no hem sabut fer bé.

La CUP ha plantejat la seva tasca en l'àmbit local emmarcada en el municipalisme, entesa com a tota aquella lluita per a transformar en els municipis de forma íntegra, tant des de dins com des de fora de les institucions; dins d'un projecte nacional d'alliberament. Cal parlar de la complexitat i dinàmica pròpia de les institucions i com es relaciona i impacta en una organització assembleària i els ritmes deliberatius i democràtics, i de com la pròpia complexitat i dificultat de l'actual sistema neoliberal de governança ha fet que sovint ens trobéssim mancades dels coneixements i les eines necessàries per desbordar les institucions. A més, el desenvolupament

d'aquesta tasca no ha estat sempre homogeni ni complert, caient a vegades en el localisme (allunyat del plantejament estratègic nacional) i no assumint el municipalisme de forma íntegra (sense tenir en compte tots els nivells d'intervenció que se'n haurien de derivar). Hem de veure en quines ocasions el nostre paper a les institucions també ha servit per avançar o no cap a un escenari de ruptura en coherència amb el nostre objectiu polític: la República socialista, feminista i ecologista dels Països Catalans.

La tasca de la CUP en relació als ajuntaments: és evident que la CUP no es pot entendre sense la seva tasca als municipis. A la vegada, però, en l'Europa neoliberal el municipi és l'administració amb menys competències i sovint menys recursos, alhora que és la institució més propera a la gent. En aquesta tasca hem tingut diferents formes d'entendre el rol de les institucions, els seus límits i potencialitats a l'hora d'aconseguir els nostres objectius, i aquesta falta d'unitat d'acció arreu del país ha sigut un element de debilitat de la organització. En alguns territoris i moments, hem fet una acció institucional d'oposició frontal al poder polític de la pròpia institució, mentre que en d'altres ocasions s'ha optat per participar-hi (de múltiples maneres: a l'oposició, governant, en minoria o majoria, aliant-nos amb altres agents...) entenent-ho com una eina més per assolir els nostres objectius. També hem treballat i explorat la qüestió dels límits de les institucions de forma desigual en funció de la conjuntura de cada municipi, tot i que de forma global no els hem exprimit i sobretot ens ha faltat dissenyar unes coordenades per a superar-los i generar conflicte i avenços per a la classe treballadora entorn d'aquests.

La construcció de l'hegemonia política local. Cada realitat local requereix diferents aproximacions tàctiques a l'hora de construir una hegemonia al voltant del projecte polític de la CUP. Hi ha una sèrie d'elements que són clau. La correlació de forces n'és un: en governs que hem protagonitzat amb majoria absoluta i alcaldies, els resultats han tendit a mantenir-se en posteriors eleccions, mentre que els governs en els quals hem sigut minoritaris o poc visibles, l'efecte ha estat el contrari. La política d'aliances tant en governs com a l'oposició també és central: les contradiccions que impliquen arribar a pactes amb forces polítiques no revolucionàries o el risc d'assimilació de la CUP a la resta de forces polítiques, impacta en aquest procés. També el tipus de propostes que es despleguen: algunes propostes tenen un impacte més directe i immediat (i retorn electoral) en la realitat material de les classes populars, d'altres, de

caràcter més estructural, estratègic o amb repercussions al llarg termini, resulten menys visibles i potser amb menor impacte electoral.

Per últim, la presència, articulació i integració en un moviment popular local fort i actiu ha contribuït al creixement quantitatiu i qualitatiu de les CUP en termes institucionals.

La CUP al Parlament: L'entrada de la CUP a la Ciutadella va moure tot l'arc parlamentari cap a l'esquerra, ubicant-s'hi un partit nítidament socialista d'alliberament nacional, un espai polític fins aleshores orfe de representació parlamentària.

Podem destacar el paper de la CUP aconseguint introduir temes al debat polític que guanyen certa hegemonia: el qüestionament del règim del 78, la denúncia de la corrupció i els privilegis de la classe política i les seves portes giratòries, la introducció de conceptes com la renda bàsica universal o la creació d'una energètica pública... O el paper en moments històrics com la convocatòria del referèndum de l'1 d'octubre i la seva defensa popular des dels carrers.

Tanmateix, per motius interns i externs propis del joc polític institucional que cal analitzar a fi de superar-los, l'organització no ha aconseguit capitalitzar les propostes i aportacions fetes per erigir-se com un actor polític determinant o necessari amb capacitat per marcar l'agenda i per guanyar suports.

La CUP al Congrés. La participació de la CUP al Congrés dels Diputats ha servit per fer una feina mediàtica en termes discursius i consolidar una sèrie d'aliances als Països Catalans i arreu de l'Estat.

Impacte als càrrecs electes: La militància de la CUP hem entès la política amb vocació de servei a les classes populars. La no professionalització de la política ha estat un element essencial de la política institucional de l'organització. Així i tot, la participació en les institucions genera per si mateixa una exposició pública que sovint ha comportat campanyes d'escarni i crítica ferotge, i també un impacte en les militants per uns ritmes que afecten directament en les persones que exerceixen càrrecs electes, dificultant la conciliació de la vida amb l'acció institucional durant i després de la tasca de representació.

Tensions i contradiccions entre la lluita institucional i la lluita fora de les institucions: la CUP ha conceptualitzat el seu paper amb la metàfora "un peu al carrer i un a la

institució". Algunes CUP han treballat per construir un moviment popular més autònom, altres hi han desenvolupat relacions polítiques en termes de construcció de programa o d'altaveu de lluites, altres no s'hi han relacionat per manca de prioritzar-ho o per la no existència de moviment. Aquesta forma d'entendre l'organització com un espai que actua dins i fora les institucions ha plantejat una sèrie de reptes i aprenentatges:

- a. Donada la naturalesa de les institucions, en molts moments hem bolcat els recursos materials, humans i la dedicació de temps en aquestes, delegant la construcció del poder popular al Moviment Popular i l'Esquerra Independentista, sovint no liderat per la CUP. Això ha pogut generar certa sensació d'alteritat entre el que fa el Moviment Popular i el que es fa a les institucions i que militants que s'acostaven a la CUP per la tasca més enllà de la institució no veiessin l'organització com a eina útil amb capacitat d'aglutinar les lluites socials.
- b. La nostra acció institucional no sempre ha estat enfocada a reforçar la lluita o enfortir el poder popular. Sovint hem donat suport a problemàtiques o causes, hem intentat intervenir per resoldre situacions, però no hem sabut dotar de més força o eines als propis col·lectius implicats per tal de reforçar la lluita més enllà de voler resoldre els problemes concrets en qüestió. A vegades hem entès l'acció institucional només com la millora concreta de les condicions de vida deixant en segon pla l'enfortiment d'un poder polític que impliqui i organitzi les classes populars per tal de poder guanyar força en la conquesta general de drets i la construcció d'un poder propi.
- c. S'ha de fer valdre la capacitat que ha tingut l'organització i la seva militància a l'hora de relacionar-se i establir un treball conjunt amb el moviment popular. La CUP, com a militància de l'EI, ha sigut proactiva en moments de construcció de poder popular i de generació de lluita i conflicte diversos (1 d'octubre, repressió, moviment feminista, habitatge, sanitat, educació, casals i ateneus...).
- d. No tenir una força al moviment popular o un poder popular propi alineat amb els plantejaments estratègics de la CUP ens ha pogut fer entendre el Moviment Popular com un agent expert i amb les demandes o propostes correctes, tot i que no sempre ho fossin.

Sobre el model organitzatiu de la CUP

La CUP neix com a moviment local de transformació a través de candidatures municipals. Amb el temps, aquestes candidatures es van estendre, fet que va evidenciar la necessitat de coordinació en termes organitzatius, logístics i programàtics. Això va propiciar que la CUP evolucionés cap a una organització nacional amb assemblees locals, territorials i òrgans nacionals. A més, quan la CUP va fer el salt al Parlament de Catalunya, el pes polític es va desplaçar cap a la dinàmica parlamentària, requerint un ritme diferent en l'àmbit nacional respecte al local i territorial, fet que sovint ha sobrecarregat les assemblees locals i ha requerit un seguit de canvis organitzatius i militants. Arran de l'experiència d'aquests anys, destaquem un seguit d'elements que creiem necessaris tenir en compte:

La direcció política: Un dels debats i disfuncions recurrents els darrers anys ha estat a l'hora de prendre decisions i exercir la direcció política de l'organització. Formalment, aquesta recau en el Consell Polític, però el fet que altres parts de l'organigrama es reunixin amb major freqüència, disposin de més informació, o que estiguin alliberats, ha provocat disfuncions, desconeixement o informalitats en la presa d'algunes decisions.

L'organització territorial: La representació i el mapa territorial responen més a l'evolució i les adaptacions durant el creixement i implementació de la CUP arreu del territori que a una realitat política, social o institucional, i al pes en nombre de representants o vot ponderat que aquestes assemblees tenen al Consell Polític. Aquesta diferència entre l'organització interna i la realitat política ha dificultat la intervenció política al territori.

Model de militància: Militar a la CUP és un concepte entès de múltiples formes més enllà de la inscripció al cens i el pagament de quotes, essent la participació en l'organització molt diversa i dispar, a més de minoritària i poc representativa del poble treballador català. A aquestes mancances cal afegir-hi disfuncionalitats organitzatives internes que a vegades han desconnectat les diferents parts de l'organització, o la falta d'una formació planificada així com una manca de cultura militant compartida a causa de la dificultat de conciliar l'important creixement del projecte en els darrers anys amb el moment polític. Tot plegat ha dificultat la renovació de lideratges i la consolidació de quadres intermitjos.

2. Ponència estratègica

2. Ponència estratègica

2.1. Marc estratègic

Bases per a una estratègia independentista i socialista als Països Catalans

El nostre objectiu polític només es pot assolir amb una revolució en clau independentista. La institució, per si sola, no podrà generar els escenaris necessaris per fer-ho, a la vegada que és imprescindible que els faciliti.

La CUP té per objectiu estratègic final l'establiment d'una república socialista, feminista, ecologista i antiracista als Països Catalans, com a contribució a una revolució socialista internacional que sigui capaç de derrotar per complet i arreu del món el capitalisme global.

La **ruptura democràtica** és la proposta estratègica per superar un sistema de dominació que ens porta al col·lapse, entesa la ruptura democràtica com la generació d'un escenari revolucionari en clau independentista vinculat a un projecte d'emancipació social. Això ha de permetre en l'actual context històric, els Països Catalans del s. XXI, trencar amb els sistemes de dominació i explotació actuals. Qualsevol altra estratègia o via de transformació cap a un capitalisme més amable a partir de reformes, tindrà molt poc recorregut, sobretot en un context marcat pel canvi climàtic i l'escassetat de recursos, la crisi capitalista amb decreixement de la taxa de guany, crisi del sistema de cures... No hi ha possibilitats d'èxit en estratègies que no ofereixin un escenari de ruptura i procés constituent, elements imprescindibles per a la consecució de la independència. Així, es planteja la independència dels Països Catalans com el nostre moment revolucionari de presa del poder, el nostre accés a la instauració d'una societat socialista.

Alhora aquest plantejament estratègic ha de tenir en compte la independència nacional com una finalitat en si mateixa i que cal tractar com a tal. El nostre poble, com tots els del món, té tot el dret d'autogovernar-se sense opressions i ingerències externes i, en l'actual context, la independència és l'única solució per a la pròpia supervivència com a tal. El socialisme és la via que ens ha de permetre obtenir i

assegurar la sobirania real i plena: sense superar les lògiques de dominació capitalista, i la situació entre grans i poderosos estats que les encarnen, difícilment s'aconseguirà i se sostindrà. Alhora, vertebrar un projecte independentista que sigui i es visualitzi articulador de lluites —que representi una vertadera via cap a la construcció d'una societat radicalment justa, sostenible i democràtica— ha de ser la nostra gran aportació a la llibertat política del país. Aquesta aposta estratègica permet dotar de contingut aquest projecte i, en enfortir, situar la CUP en una millor posició per disputar l'hegemonia i el lideratge.

Un dels aprenentatges del darrer cicle polític implica entendre que assolir la independència per la via de la negociació i el pacte, si no és forçant un escenari de confrontació i resolució de conflicte, no és realista. L'única fórmula d'arribar a un escenari de ruptura passa per l'establiment i ampliació del conflicte amb l'estat. Però també cal entendre i fer entendre que caldrà assumir un nivell de conflicte i desestabilització molt més gran i perllongat en el temps al qual es va arribar el 2017, la qual cosa, els actuals partits anomenats independentistes no estan disposats a assumir. Per tant, més enllà d'aliances tàctiques puntuals, és fonamental entendre que aquests partits no es plantegen liderar un nou embat que resulti exitós.

És des d'aquesta lògica que cal assumir que una de les principals tasques com a CUP, però també, i sobretot, com a Esquerra Independentista, és construir les condicions necessàries per generar aquest moment de ruptura i de poder-lo sostenir i guanyar. Caldrà estar, doncs, en disposició d'ocupar el màxim d'espais de poder polític, tant des de les institucions existents com des de les institucions alternatives a l'Estat que caldrà construir. És des d'aquesta lògica que es concep l'estratègia de la Unitat Popular: una aliança per a la conformació d'un bloc històric entre les classes populars i la classe treballadora, sota el lideratge d'aquesta última, amb una estratègia comuna i que permeti articular un Poder Polític al voltant d'un programa per a l'alliberament nacional i social per a la construcció d'aquesta república socialista i feminista dels Països Catalans.

En un moment de ruptura caldrà haver ocupat el màxim espai institucional sota les coordenades de lideratge popular perquè puguin ser útils als nostres interessos de classe, i puguin disputar-lo i sostenir-lo perquè ens apropi als nostres objectius polítics. Sense oblidar que les institucions són espais no neutrals però en disputa i dominats pels interessos d'una classe enemiga, i que la capacitat coercitiva és una dimensió fonamental de l'Estat; també és en l'aparell institucional on s'han inscrit les victòries

de caràcter universal de les classes populars que ens han precedit (educació i sanitat públiques, biblioteques, serveis de neteja i manteniment, mitjans de transport i emergències...) i és així com les hem de defensar. Perquè tot i l'anàlisi, és indiscutible el potencial que poden oferir si s'hi intervé al servei d'un plantejament revolucionari de classe; així com la importància que poden prendre en un moment de ruptura amb l'Estat. Sabent a més que avui dia són espais legitimats per la població com a espais democràtics on es pot anar a disputar els interessos de classe i espais centrals de la vida política a ulls de gran part de la classe treballadora. Per això, una de les tasques en la construcció d'Unitat Popular també és la lluita institucional com un terreny de lluita més per a l'assoliment dels nostres objectius polítics.

Efectivament, les institucions són un terreny de lluita i de disputa política per assolir l'hegemonia i el poder, i, en conseqüència, volem tenir-hi la màxima representació i presència possibles, sense renunciar ni al nostre programa ni a la nostra estratègia, sent-hi l'expressió electoral i institucional de la Unitat Popular, i convertint-les en un àmbit de conflicte i confrontació permanents amb el capital i amb l'Estat. La nostra tasca política prioritària no consisteix a reforçar i estabilitzar les institucions, ni en governar-les amb programes aliens i assumint els límits que ens imposa l'Estat, sinó en fer evidents els seus límits i contradiccions, destituir-les, i substituir-les per una nova institucionalitat nacional, independentista i sobirana, republicana, feminista i socialista. Els nostres objectius estratègics només seran assolibles en el marc de processos revolucionaris de ruptura amb l'Estat, amb el capitalisme i amb el patriarcat, no amb la seva reforma ni amb les regles de joc de la democràcia liberal. L'extrema dreta ens guanyarà la batalla si ens instal·lem en posicions defensives de mínims democràtics i socials. Davant la seva radicalitat feixista, nacionalista, capitalista i patriarcal, cal confrontar-hi un programa radical de naturalesa revolucionària. En el camí podem assumir i assolir objectius institucionals de naturalesa parcial o reformista, sempre que aquests siguin expressió i demanda de la lluita popular dels nostres moviments socials i sindicals de referència amb els que podem construir aliances àmplies i plurals, i comportin una millora objectiva en les condicions materials de vida i en els drets de la classe treballadora, o suposin un avenç objectiu en la ruptura amb l'Estat, o en la defensa del territori. Per tal d'avançar en aquests reptes, paradoxalment, un dels objectius prioritaris de la nostra lluita institucional és promoure la lluita popular i la seva organització en instàncies i institucions de contrapoder, i crear les condicions perquè aquest poder popular depassi les institucions, posant-les al servei dels objectius estratègics d'alliberament

nacional i social dels Països Catalans. La nostra actuació institucional, tant de govern com d'oposició. Començant per la municipal en la qual podem experimentar l'exercici articulat del poder i del contrapoder en el territori, cal que sigui coherent amb aquests objectius i s'hi posi al servei. El nostre objectiu estratègic no és governar les institucions, és assolir l'hegemonia i prendre el poder per a destituir-les, i constituir la nova institucionalitat republicana i socialista dels Països Catalans independents, fent bona la nostra estratègia de la independència com a via catalana al socialisme. Aquest és l'objectiu que haurà de guiar, en cada moment, la nostra participació en les institucions i en els seus governs.

En resum, la nostra lluita política implica entendre que és imprescindible construir un poder popular fort, capaç de prendre el poder i totes les seves formes i capaç de disputar un moment de ruptura des de tots els fronts. Una lluita política que superi la dicotomia carrer-institució, entesa com a fronts de lluita separats, que s'allunyen de la idea de ser en tots els fronts on hi ha lluita de classes i on es pot disputar el poder. Una lluita política que prengui consciència que ni les profundes transformacions socials ni l'alliberament nacional es faran des de les institucions, però que les institucions poden jugar un paper tant de fre com de palanca i ens ofereixen un altaveu que permet fer arribar idees a les masses.

Una proposta política adequada al moment

Fa temps que des de la CUP s'analitza un tancament de l'anterior cicle polític. Cal entendre aquest canvi de cicle no com un moment, sinó com un canvi en les tendències polítiques, socials, econòmiques... Perquè Imaginar aquest canvi com un moment concret genera l'expectativa d'un canvi sobtat i profund que acaba amb el final d'una cosa i dona pas a la següent. L'actual període és de reflux o latència i demana ressituar-se com a organització per poder ser un actor clau en la generació d'un nou procés de mobilització i transformació en les coordenades plantejades.

En aquest escenari, la CUP assumeix la tasca de marcar les coordenades que orientin el nou cicle polític que cal obrir. És necessari situar una estratègia parcial per afrontar els anys que venen. Una estratègia que no preveu grans girs inesperats de guió fruit de la mobilització popular en una clau transformadora, sinó que doni resposta al moment de reassentament i reforçament dels poders estatals i supraestatals, així com les forces reaccionàries en ascens, i alhora permeti reconstruir-nos com a classe. Per plantejar un projecte polític dinàmic i adequat al moment cal una proposta

política ferma i una organització determinada per afrontar un moment polític que no ens afavoreix; i transformar-lo per treure'n els millors resultats, per sortir-ne enfortits i obrir noves escletxes d'oportunitat també en la batalla per l'hegemonia.

En el cicle polític actual, es parteix de l'expressió del reflux en dos àmbits: externament i internament, com a reflex i fruit dels encerts i errors del darrer cicle. D'una banda, la crisi permanent en què es troba el sistema capitalista, amb dificultats per reproduir la taxa de guany i permetre la redistribució de la riquesa generada, extraient i concentrant els beneficis que es generen en menys mans, en un procés de desposseïció i desigualtat creixent. Per altra banda, el sistema topa de forma cada vegada més evident amb els límits del planeta. Els efectes de la crisi climàtica són ben presents i obliguen a pensar la nostra acció política amb proposta de transformació profunda i urgent. En aquesta crisi de recursos, i pel control d'aquests, es presencia un moviment cap a la reafirmació i consolidació dels estats i les organitzacions supraestats, com ara la Unió Europea i l'OTAN. S'observa un augment de les tensions bèl·liques i de l'autoritarisme que serveixen com a context d'aquesta dinàmica, amb els responsables de la UE anunciant la possibilitat que la guerra s'estengui a Europa. D'altra banda, emergeixen una esquerra independentista i anticapitalista i un moviment popular en un procés de replantejament i reorganització després de la fi del cicle anterior, i una classe treballadora catalana atomitzada i per reconstruir.

Aquest escenari conjuntural extern i intern situa com a fites a nivell estratègic dos elements que es retroalimenten: **(1) el reimpuls de les lluites populars i la consciència i organització de la classe treballadora i, (2) l'enfortiment de la CUP i l'Esquerra Independentista com a actors polítics motor amb capacitat de direcció estratègica d'aquestes lluites populars.** És imprescindible entendre que una de les qüestions cabdals que ens permeten avançar en la construcció de la Unitat Popular és créixer en consciència i organització. Per a l'avenç d'un projecte com el de la CUP, no hi ha fórmules màgiques que permetin creixements espontanis sostinguts i fermes: és necessària l'expansió massiva dels plantejaments revolucionaris i un creixement substancial en el potencial mobilitzador i organització del poble treballador català.

L'anterior període polític es podria definir com un període de ruptura, amb cicles de mobilització i conscienciació massius i accelerats en què àmplies capes de la societat ens vam poder organitzar en espais propis i del moviment popular. Durant els darrers anys va créixer l'organització, i va créixer la capacitat d'intervenció política i de

socialització de propostes i pràctiques, i es van poder assolir objectius polítics concrets.

A la vegada, la intervenció política de la CUP en un cicle accelerat no ha permès a l'organització sortir indemne de les tensions i conseqüències de la intervenció política en moments d'ofensiva. En un moment d'acceleració política la dificultat de poder prendre les decisions de forma pausada ha posat a prova un sistema de presa de decisions volgutament democràtic però poc operatiu en moments d'acceleració. Ha estat difícil poder conciliar les desavinences tàctiques, i estratègiques, en moments en què calia apostar per una proposta o l'altra política. I, per sobre de tot, cal redefinir-nos davant els nous reptes estratègics, tàctics i organitzatius que ens planteja aquesta nova conjuntura política.

El moment actual no és d'acceleració per a les forces revolucionàries i populars, sinó que ens trobem en un moment en què la resistència és continuada però minoritària, localista i dispersa. És necessari que ens adaptem a les necessitats d'una conjuntura com aquesta i mantenim una feina política adequada: consolidar conquestes, regenerar l'organització, enfortir estructures pròpies i de contrapoder popular i preparar-nos per nous escenaris de ruptura. Preparar-se, en definitiva, per lluitar en millors condicions i amb millors resultats. Ara bé, no podem pensar que gaudim d'una mena de parèntesi de pau social en què hi ha un temps neutre per a reorganitzar-nos i enfortir-nos. S'està forjant fa anys una sortida reaccionària a la crisi capitalista que cada cop té més quotes de poder i hegemonia social internacional, alhora que l'escalada bèl·lica pren forma amb els darrers moviments dels estats europeus i l'OTAN, i que veiem mostres de noves mesures econòmiques europees antipopulars. Això ens ha de fer preveure una possible acceleració dels esdeveniments, on una part important i diferent del darrer cicle serà la força de la dreta i l'extrema dreta, el desplaçament general del sentit comú cap a posicions de dretes i el desenvolupament dels discursos radicals i rupturistes en aquest marc, enmig d'un clima de guerra internacional i crisi econòmica de grans dimensions. Al mateix temps, ens trobem en un moment històric en què els projectes polítics entesos com a esquerra i dreta es desdibuixen cada cop més a causa de l'oportunisme de la dreta amb qüestions com el feminisme o els drets de la classe obrera, la impotència de l'esquerra per millorar significativament les condicions de vida de la classe treballadora o la dretanització de part de l'esquerra en aspectes com el reforçament autoritari dels estats. En aquest sentit, l'ascens de l'extrema dreta renovada presenta

un repte específic si volem confrontar-hi una esquerra que a dia d'avui està per reconstruir.

Per últim, cal clarificar i desenvolupar de forma coherent la proposta estratègica adequada al moment i plantejar eines que permetin avaluar-la. Tot i que al llarg d'aquestes ponències s'aniran desenvolupant els principals elements; a manera de clarificació es destaquen a continuació les propostes clau que es desprenen de la proposta estratègica exposada:

- La crisi social, econòmica, climàtica i ecològica que afrontem demana grans i profundes transformacions. En aquest cicle polític les propostes protagonistes no són les propostes polítiques a petita escala, ens cal bastir una **estratègia de confrontació ambiciosa**. **Clarificar i unificar la proposta política de la CUP** és imprescindible. La unitat d'acció de l'organització en el seu conjunt dona força al projecte polític i retroalimenta, en positiu o negatiu, l'impacte que l'acció política de l'organització té. En un moment en què les principals forces polítiques institucionals aposten pel reassentament polític i econòmic, la nostra proposta estratègica continua esmerçant-se a superar l'ordre institucional establert.
- Una **política d'aliances al servei del programa**. Les aliances estratègiques són aquelles encaminades a la construcció de la Unitat Popular, és a dir, les que fan els espais organitzats que lluiten contra el sistema capitalista i els estats espanyol i francès. Són, per tant, aquelles que organitzen el conflicte polític i social, i amb les quals hi ha una relació de reconeixement mutu com a agents vàlids. Aquestes aliances difereixen de les aliances tàctiques que depenen de la conjuntura i els objectius tàctics a curt termini. Com més forta, gran i referencial sigui la CUP, i com més definida tingui una estratègia a curt, mitjà i llarg termini, més capacitat tindrà d'establir aliances tàctiques en favor del seu programa. Sense força i sense estratègia, les aliances tàctiques poden derivar en tacticisme i en apostes erràtiques que no s'encaminen als objectius.
- **Expandir-se i créixer**, aprofitant el moment de desaceleració per permear en espais i àmbits de la societat on és més complicat fer-ho en moments de precipitació política, ha de ser una prioritat de totes les militants i assemblees. El moment d'auge de l'individualisme, la desconfiança, la desesperança i la sensació d'irremissibilitat. Ens cal bastir una alternativa plausible que pugui confrontar el nihilisme i el descrèdit en una proposta alternativa al capitalisme.

Caldrà dedicar temps a **construir i bastir una nova estructura interna i una millor dinàmica de treball** com a CUP per poder encarar aquest cicle.

Una proposta estratègica al servei dels nostres objectius

L'aterratge de la proposta política ha de ser coherent als objectius polítics que ens plantejem. És necessari desenvolupar la nostra tasca en un doble pla, en el curt i llarg termini, per alinear els objectius estratègics amb les fites a aconseguir a curt termini i les línies d'actuació a desenvolupar. Per aquest motiu és fonamental treballar el mentrestant, sota un horitzó estratègic definit que serveixi de guia per la concreció del curt i mitjà termini, connectant sempre totes les nostres accions.

Ens fixem els següents **objectius estratègics**:

- 1) **Aconseguir una CUP gran, forta, referencial** i en lluita, ja que sense aquesta condició, la consecució dels nostres objectius serà difícil o impossible.
- 2) **Augmentar la consciència, organització i articulació de la classe treballadora**, i reconstruir-la amb l'objectiu final de tenir capacitat per disputar el poder en totes les seves formes, fomentant la construcció del poder popular com a via cap a la transformació social i alliberament nacional.
- 3) Treballar per la generació i l'**augment de conflicte** com a palanca de transformació des de tots els fronts de lluita.
- 4) **Disputa per l'hegemonia i el sentit comú**. En un context com l'anunciat ha de ser prioritari aprofitar les escletxes que el capitalisme i l'opressió nacional permeten per disputar el sentit comú i fer hegemònic un sentit comú revolucionari.

A partir d'aquests objectius estratègics generals, ens marquem també els següents **objectius estratègics específics**:

- a) **Articular les diverses lluites existents al voltant d'un programa polític** coherent i inclusiu, amb l'objectiu de generar un gran espai de resistència que abracci les necessitats i les aspiracions de tota la classe treballadora.

- b) **Crear i articular nous espais de lluita** que interpel·lin amplis marges de la classe treballadora, fomentant la participació i la mobilització popular per aconseguir canvis significatius en la societat.
- c) **Assolir l'hegemonia dels plantejaments revolucionaris** de la CUP, convertint-nos en líders i referents incontestables per al conjunt de la Unitat Popular, per tal de guiar la construcció d'una societat justa i igualitària, lliure d'explotació i de classes.
- d) **Crear i consolidar estructures de contrapoder** que amenacin l'ordre establert i impulsin el canvi revolucionari.
- e) Elaborar un discurs que repregui el fil argumentari històric de l'esquerra independentista i el transporti a l'ara i aquí, que reivindicant el programa polític pugui ser comprensible i clar per a les noves generacions. Poder combinar la formació i l'expressió intel·lectual amb allò que més necessita la gent, que es connecti amb les seves necessitats del dia a dia. No només en l'àmbit teòric sinó també en tot allò que li passa des que es desperta fins que va a dormir.
- f) Reforçar i augmentar les assemblees de base com a espai principal de mobilització política i d'entrada de nova militància.

2.2 Proposta política

2.2.1. El programa

La CUP ha de tenir clar un programa polític de lluita plantejat a partir de l'anàlisi de la realitat, els principis ideològics i els objectius estratègics. Aquest programa no és un programa electoral ni un programa aterrat ni concretat per a tots els territoris que recull reivindicacions concretes, sinó una guia en clau estratègica que orienta l'acció política a mitjà termini i en contextos diversos. És un programa d'alliberament nacional i transició ecosocialista que lluita per la garantia de tots els drets civils i

polítics. En cap cas, però, no substitueix les nostres aspiracions estratègiques últimes, sinó que serveix com a element intermedi connectant els nostres objectius amb la realitat social existent. Tot plegat amb l'objectiu de conquerir drets, recuperar i construir sobirania i enfortir-nos políticament i organitzativament tot fent avançar el sentit comú majoritari cap a nous embats nacionalment emancipadors i superadors del sistema capitalista.

A partir de l'anàlisi dels contextos, aquest programa s'haurà d'anar concretant i aterrant (feina que no pretén resoldre aquesta ponència, sinó que serà mandat dels espais de direcció i lideratge de què es doti l'organització). Aquest programa se sustenta sobre tres pilars: **Construcció, articulació i alliberament nacional; Transformació ecosocialista** per a la satisfacció de les necessitats bàsiques, i **Lluita per garantir drets civils i polítics**. Com es pot observar en el seu desenvolupament, no només no plantegen contradiccions entre si, sinó que estan profundament interconnectats i s'enriqueixen mútuament.

Construcció, articulació i alliberament nacional

Tenint en compte les condicions materials, i com a organització que aspira a l'alliberament nacional dels Països Catalans —així com a la seva constitució com a República socialista—, cal prendre en consideració diverses qüestions estratègiques. En primer lloc, i tenint sempre present la diversitat de situacions existents en cadascun dels territoris, el context general és de retrocés en els elements bàsics que constitueixen i possibiliten la nostra existència com a subjecte nacional. El primer element en retrocés és la cultura pròpia i molt especialment, com a eix vertebrador, la llengua catalana. Els supremacismes lingüístics espanyol i francès, així com el secessionisme en relació amb la nostra llengua, són les principals eines culturals amb què els estats homònims han procurat assimilar-nos culturalment i desarticlar-nos territorialment fins al punt que, avui dia, la nostra pròpia pervivència com a comunitat lingüística està en risc. En són altres elements l'arrelament i el teixit comunitari contraris a les lògiques a què ens aboca el capitalisme i el model concret de creixement econòmic que patim, també imprescindibles per a l'existència i la reproducció d'una identitat col·lectiva subalterna a la del poder. Hereus del lema *un sol poble*, com a forma no descriptiva sinó prescriptiva: és un objectiu polític fonamental. És políticament bàsica i prioritària l'acció encaminada a la construcció nacional partint d'elements culturals —en què destaca la llengua i la lluita per la seva

normalització plena en tots els àmbits—, socials i polítics enfocats a potenciar-la, mitjançant la identificació i adscripció a una identitat nacional que és oberta i vertebradora de tota la diversitat que compon el poble treballador català. En aquest sentit, davant d'uns Estats uniformitzadors, excloents i que neguen la diversitat, reconeixem i defensem la realitat plurilingüe del país: totes les llengües pròpies dels Països Catalans –el català, l'occità, la llengua de signes catalana, la llengua de signes valenciana i la llengua de signes de Mallorca i Eivissa– formen part de la nostra identitat nacional i les emprarem com a organització més enllà d'usos electoralistes o folklòrics puntuals.

Com a materialistes, de la mateixa manera que no podem caure en una concepció essencialista de les identitats, tampoc podem obviar la seva enorme importància a l'hora de configurar la nostra realitat social i política —des del seu pes subjectiu, individual i col·lectiu, al seu paper determinant quant a relacions socials de poder. Com en altres eixos d'opressió, ens cal tenir sempre clar —contra tota mena de relats anticatalanistes que s'esmercen en fer passar, com tot discurs reaccionari, oprimits per opressors— la situació de la identitat nacional catalana com a subalterna a les dels poders espanyol i francès, imposades i reproduïdes pels seus estats capitalistes i totes les seves eines a l'abast. Per altra banda, ens cal tenir igualment present el seu potencial emancipador i agregatiu de les classes populars i les seves lluites, superior a la d'altres fets identitaris per la seva transversalitat i pel pes de la qüestió nacional en el nostre context històric, en què esdevé una contradicció central. Ens situem, doncs, davant una doble disputa cultural i política: per una banda, contra els estats opressors i el seu assimilacionisme; per l'altra, per la defensa d'una identitat nacional (com totes, en permanent construcció) capaç no només d'aixoplugar i vertebrar la nostra diversitat social i lingüística, i a més, visualitzar-la com una eina valuosa des d'una perspectiva de cohesió social i de classe. Per això, en un context de dominació dels Estats espanyol i francès, però també de globalització capitalista i important migració des del sud global, és prioritària la nostra tasca d'articular i impulsar una identitat popular catalana que, basada en la voluntat de ser, abraçi la gran diversitat d'orígens presents al nostre poble.

Pel que fa a articulació territorial, la gran diversitat de les situacions culturals i polítiques —amb graus absolutament dispars quant a identificació nacional autocentrada —sigui amb la catalanitat o identitats locals o regionals que s'hi vinculen— fa concebre, inevitablement, els Països Catalans com subjecte polític

nacional en construcció, partint de les arrels històriques i culturals comunes. La seva articulació i l'enfortiment de la unitat en tots els àmbits possibles, començant per l'expansió del nostre projecte d'Unitat Popular arreu del país —al marge que pugui prendre formes diverses—, han de ser absolutament prioritaris. L'aposta és reforçar el marc dels Països Catalans com a espai de lluites en comú, en què establir sinèrgies i evidenciar els greus perjudicis de la dependència de poders externs per al poble treballador. Des de la lluita per la defensa de la llengua a la resistència contra el mateix model econòmic depredador (socialment i ambiental) que se'ns imposa, passant per la manca de sobirania en cada territori i els esforços sistemàtics per entorpir-ne la vertebració. Estratègicament, i sense abandonar ni amagar els nostres objectius finals, cal prioritzar la implicació en aquests fronts, així com potenciar-ne una visió global.

Finalment, la lluita per l'alliberament nacional —així com la seva indestriabilitat de les altres lluites del poble treballador català— és i ha de ser un element bàsic de tota l'acció i de la referencialitat com a organització. En el context actual, de frustració independentista i retorn a l'autonomisme per part dels partits majoritaris al Principat, de governs d'extrema dreta anticatalanista a la major part del país i d'emergència lingüística a tots els territoris, cal tornar a ser punta de llança de la resistència nacional i de les aspiracions d'emancipació de gran part de la població. En les circumstàncies presents, l'independentisme necessita replantejar-se i rearmar-se des de la seva base social, en la qual cal involucrar-se per enfortir-la i incidir-hi políticament al màxim. Comprendre la ruptura amb els estats opressors com a procés revolucionari i usar aquesta ruptura de palanca per al socialisme i la consecució de drets —així com defensar, potenciar i encapçalar un independentisme que esdevingui articulador i nacionalitzador de lluites en les quals treballar per conflictivitzar, estratègicament i tàctica, amb els estats espanyol i francès— són línies de treball a explorar. Avançar en aquest sentit ha de permetre ampliar la força de l'independentisme i la del mateix espai polític, a l'hora de disputar-ne la direcció.

Partint de tot l'exposat, com a apostes estratègiques referents a aquest bloc es destaquen les següents:

- **L'enfortiment de la defensa de la llengua** com a qüestió clau i urgent quant a construcció nacional i en un context d'emergència lingüística en el conjunt dels nostres territoris. Cal desenvolupar una acció coherent i decidida en tots els

fronts, amb l'objectiu d'una normalització plena de la llengua i partint d'una concepció dels drets lingüístics que emfatitzi el dret de tothom a aprendre-la i usar-la. Anar més enllà de resistència resistencialisme vers les ofensives externes i ser propositius i actius per a la conquesta i defensa de drets i la revitalització de la llengua.

- **El treball per potenciar el marc dels Països Catalans**, entenent-lo com un projecte nacional i no com una realitat política preexistent, avaluant tàcticament com estendre-hi el projecte d'Unitat Popular (amb autocrítica i reconeixent el fet que partim de molts esforços no reeixits) i prioritzant la implicació en les lluites comunes entre territoris, així com una visió global d'aquestes.
- La **reorganització imperiosa del moviment independentista**, la implicació i disputa ideològica i política dels espais amplis en què aquesta tingui lloc, amb l'objectiu de reconstruir un moviment independentista popular socialment transformador, rupturista, amb consciència revolucionària i preparat per impulsar nous embats per a la ruptura i l'emancipació nacional i social del poble català.

L'independentisme s'ha de construir sobre unes bases ben definides: la ruptura amb els estats espanyol i francès com a única via possible i un programa polític anticapitalista al servei de l'emancipació social i nacional. Aquest independentisme popular ha de construir-se a partir del nostre espai polític i més enllà, guanyant capacitat d'aglutinació de masses i referencialitat dins l'independentisme. Ha de definir un full de ruta que entengui la necessitat d'enfortir tots els agents d'un procés de lluita que haurà d'assumir i sostenir nivells de conflicte majors als del darrer embat, que ha de ser la independència, que tingui capacitat de desbordar un estat amb suport internacional i amb molts recursos antirepressius. En aquesta tasca de reconstrucció, la militància de la CUP i de l'EI hi ha de tenir un paper central i de lideratge.

Ecosocialisme per a garantir vides dignes

El present programa té per objectiu últim i fonamental la voluntat de garantir, per a totes, unes condicions de vida dignes i plenes. És evident que, en el present context, les necessitats més bàsiques no s'estan garantint fruit del marc de relació social capitalista imposat, amb uns índexs de pobresa cada cop més elevats per la

precarització en augment en la majoria de sectors. La greu crisi ecològica a la que ens arrossega el mateix sistema capitalista i la seva naturalesa depredadora i voraç amplifica greument les desigualtats existents i la mateixa possibilitat d'un futur viable i just per a tots i totes, d'acord amb les possibilitats físiques de la nostra terra i del conjunt del planeta. És imperatiu, doncs, desenvolupar una acció socialista d'acord amb la urgència dels canvis radicals necessaris en la relació amb el territori. Cal tenir clar (i així s'ha d'exemplificar a partir de la lluita) que, tot i possibles conquestes valuoses, no és possible avançar substancialment i de manera ferma en una proposta ecosocialista sense topiar amb els estrets límits de sobirania que ens imposen el sistema capitalista i la subjugació nacional als estats espanyols i francès. Cal treballar braç a braç amb moviments socials, ecologistes i sindicats per tal de vertebrar aquestes lluites i facilitar victòries parcials, així com el seu enfortiment — com el nostre, tant de força militant com de representació institucional— en un procés d'acumulació de poder que permeti continuar avançant. Igualment, en un marc de transició ecosocialista d'alliberament nacional, també s'haurà de posar sobre la taula la necessitat d'impulsar la generació d'estructures de poder i presa de decisió sobre qüestions polítiques i econòmiques, que no operin sota la lògica de la delegació i representativitat, sinó de poder popular i obrer.

- **Garantir condicions de vida dignes per a tothom:** Cal assegurar que tothom disposa dels mitjans necessaris per a viure, com son alimentació i roba, habitatge i subministraments bàsics, sanitat i educació integrals, universals i de qualitat, atenció a les persones grans o dependents, serveis funeraris... però també accés a la cultura, l'esport i l'oci sense mediació del mercat. En definitiva, el pa i les roses. Entenent que el marc actual no permet desplegar uns serveis d'aquest tipus (només) des de les institucions, cal plantejar i socialitzar propostes ambicioses que ens permetin batallar l'hegemonia i generar conflicte en pro de la garantia d'aquestes condicions de vida mínimes, alhora que organitzem a la classe treballadora, a través d'estructures i moviment popular, per a garantir-les en el mentrestant. Alguns exemples podrien ser l'expropiació de les grans cadenes de distribució alimentària i la generació d'una distribuïdora pública que estalvi intermediaris, alhora que bastim xarxes d'aliments, l'expropiació de tot el parc d'habitatge alhora que en garantim l'accés amb l'alliberament d'habitatges de la mà de sindicats,... També cal incloure dins aquesta línia de treball la defensa dels serveis públics existents i la lluita per la seva millora i democratització: Combatent el model

de competència i segregació dins el propi sistema educatiu públic, treballar per abolir la sanitat i l'educació privada i concertada,...

- **Treballem menys, treballem totes, produïm allò necessari:** El sistema en el que vivim condemna a part de la població a l'atur mentre grans masses de treballadors fan tasques que no serveixen per satisfer les necessitats de la població, sinó per a augmentar cada vegada més els guanys de la classe capitalista, tensionant innecessàriament els recursos del nostre planeta. Així, cal lluitar per garantir feina per a tothom en unes condicions de treball segures, dignes i justes, així com la reducció de les jornades i vides laborals per a ajustar-se a allò que és realment necessari per a satisfer les necessitats de la població i garantir espai per l'oci i l'organització social. Per a avançar en aquest aspecte, és fonamental el treball en el sindicalisme nacional i de classe, també per enfortir-lo, dotar-lo de perspectiva revolucionària, i que la Unitat Popular prengui força als centres de treball i pugui arribar a tots els sectors. Per exemple, cal enfortir un sindicalisme al camp que entronqui la necessitat de sobirania alimentària amb les condicions laborals al camp, o treballar per a trobar formes d'organització a sectors amb gran temporalitat, com el turístic, la restauració o el lleure.
- **Control democràtic de l'economia i defensa del territori:** El model econòmic als Països Catalans, està actualment enfocat a l'obertura al capital internacional extractiu, a una terciarització centrada en el creixement turístic i urbanístic sense límit —que trinxa el territori i empobreix en tots els àmbits—, a l'especulació immobiliària —que impossibilita l'accés a l'habitatge, especialment al jovent del nostre país—, o en una agroindústria insostenible basada en el treball semiesclau de la població migrant. Cal posar sobre la taula que aquest model transforma les nostres vides i l'entorn en el que vivim a la voluntat del capital (especialment els sectors logístic i turístic) sense que nosaltres puguem decidir-ho, despoblant i deixant sense vida uns territoris mentre en d'altres hi ha problemes de sobrepoblació, contaminació atmosfèrica i habitatge precari.

Els efectes nocius d'aquest model només els podem eliminar posant l'economia sota el control democràtic d'un poder popular i planificant la producció i la distribució al servei de les necessitats de la classe treballadora, dimensionant qualsevol possible creixement a les capacitats físiques del fràgil entorn natural en el que vivim. Cal posar sobre la taula aquesta urgència, alhora que de la mà del moviment ecologista i del sindicalisme revolucionari, plantem cara a alguns dels efectes més nocius d'aquest

model, com la precarietat laboral al sector turístic i de serveis o els macroprojectes que destrossen la terra

Lluita per garantir drets polítics i civils plens

Estretament lligat a l'eix anterior, però anant un pas més enllà, el programa polític general ha de destacar per abanderar la lluita per la plena garantia dels drets polítics, civils, culturals i ambientals... en la seva màxima expressió. Les persones, així com tota comunitat política, no poden desenvolupar una vida realment plena i digna si no és amb igualtat, llibertat, en el marc d'unes condicions econòmiques, materials, culturals i ambientals òptimes i amb possibilitats de desplegar lliurement tot el nostre potencial individual i col·lectiu.

Aquesta lluita ha de passar per la garantia de tota mena de drets com poden ser el dret a una llibertat d'expressió, organització i manifestació reals, a viure plenament en català, a la sobirania popular real, i a no patir cap mena de discriminació.

En aquest àmbit, com a moviments emancipadors d'especial rellevància en el nostre context, destaquen el feminisme i el moviment d'alliberament LGTBI, així com l'antiracisme. En el primer cas, la tasca prèvia realitzada col·lectivament és notòria, sens perjudici que cal continuar aprofundint en la lluita i en la construcció d'una organització que pugui continuar reivindicant-se orgullosament feminista. Pel que fa a l'antiracisme, si bé ha estat un element de l'acció política en moltes ocasions, és necessari un aprofundiment polític intern en la qüestió per treballar per a la cohesió social, tant a la nostra organització com en el nostre país.. La greu onada reaccionària, tant a escala mundial com nacional, obliga a armar-nos ideològicament i estratègicament en pro d'aquestes lluites centrals i imprescindibles. En aquest sentit, cal destacar l'auge de l'extrema dreta —que als Països Catalans té un paper clau en la governabilitat al País Valencià, les Illes i la Franja, i que a Catalunya es manifesta amb una expressió de matriu espanyola i també catalana— amb tot el que comporta quant a poder per consolidar-se, estendre's, contaminar el debat públic (també influint en les apostes polítiques de formacions que hi tenen frontera electoral), perjudicar greument els col·lectius que assenyala i la cohesió de la classe treballadora, així com dificultar l'articulació de possibles majories en clau independentista. A través de la promoció de discursos d'odi racistes, masclistes, LGTBI-fòbics, anticatalans i ultranacionalistes cerca enfrontar els sectors de la classe

treballadora més oprimits i discriminats i marcar l'agenda de l'esquerra per dividir-nos en posicions irreconciliables. És una prioritat evitar la infiltració a la CUP i a l'Esquerra Independentista de discursos racistes, punitivistes, conspiranoics i transexcloents, tenir agenda pròpia en temes com immigració i seguretat i proposar una alternativa de classe –la Unitat Popular– a la dicotomia entre obrerisme reaccionari i replegament identitari sectorial.

Es imprescindible abordar l'anàlisi de les tendències demogràfiques a Europa i als Països Catalans. Entendre com els moviments migratoris, resultat de les diverses crisis del sistema capitalista, i la mobilitat de la mà d'obra a l'interior de l'espai europeu estan creant transformacions urbanes, lingüístiques o socials que influeixen de manera també diversa en l'aparició de tendències populistes i xenòfobes que porten a l'aparició de moviments d'extrema dreta arreu. El debat sobre l'extrema dreta comporta entendre en detall l'impacte de les tendències demogràfiques que estan canviant l'estructura de les poblacions arreu d'Europa. Partint d'aquesta anàlisi acurada podem crear una estratègia antifeixista fonamentada (tenint en compte altres experiències internacionals i l'experiència de la nostra pròpia emigració) sòlida i compartida per combatre-la de manera eficaç. I a partir d'aquesta anàlisi i treball poder fer la millor proposta política programàtica.

En conclusió, la CUP defensa uns Països Catalans lliures i socialistes, en darrera instància, per fer possible una vida plena real que és impossible sense sobirania en el sentit més ampli del terme. Lluita per deslliurar-se dels estats opressors i de les condicions de domini capitalista imposades per abastar i sostenir la possibilitat d'una vida lliure i plena per a totes les persones.

Una brúixola per al programa

Per últim, plantejem donar continuïtat a la brúixola de cinc criteris que permetin avaluar si l'aterratge i desenvolupament de les propostes concretes es basen en la construcció d'un model alternatiu de societat que subverteix les dinàmiques capitalistes. Es tracta d'una matriu de transformació que ha d'orientar i ajudar a avaluar els diversos passos que plantejem, a tots els nivells de la nostra acció política.

La proposta política que presentem ha d'estar en sintonia amb el moment de canvi actual, i ha de trobar una guia que orienti l'adequació o no de la proposta. Ens cal

partir de la realitat actual i del marc de possibilitats (econòmiques, polítiques, jurídiques...) que s'hi donen, però des d'una perspectiva que plantegi la superació del capitalisme. Els cinc elements que es desenvolupaven i ens semblen vigents per aquest propòsit són els següents:

- 1. Superar l'actual règim de propietat privada.** És cabdal promoure la transició cap a formes de propietat col·lectives, comunitàries, públiques i cooperatives. Això passa necessàriament per desmercantilitzar moltes dimensions de la vida que avui estan mediatitzades per l'economia de mercat tals com l'habitatge, l'àmbit laboral, l'alimentació, la salut i els fàrmacs, els subministraments bàsics, etc. Per tant, implica també planificar i orientar la gestió i l'ús compartit dels recursos per al benefici de la comunitat en general, en lloc del benefici privat. Posar, en definitiva, els recursos i infraestructures essencials per la reproducció de la vida al servei i sota control del conjunt de la població.
- 2. Desenvolupar processos lliures d'explotació, feministes i ecològics.** Hem d'avançar cap a una societat on els processos d'explotació estiguin totalment abolits, més enllà de superar la propietat privada, cal eliminar les relacions de poder característiques del capitalisme. Això implica reconèixer i abordar les desigualtats estructurals que perpetuen l'opressió de pobles, persones, recursos i territori en benefici d'uns pocs.
- 3. Establir mecanismes de distribució universal.** Les apostes polítiques han de centrar-se a establir processos i mecanismes redistributius que garanteixin el dret de totes les persones de viure amb plenitud de manera universal. Garantir col·lectivament que tothom pot disposar dels recursos per satisfer les seves necessitats i anhels. Això implica assegurar l'accés equitatiu a serveis essencials com l'educació, la sanitat, l'habitatge, l'energia, les cures, l'alimentació...
- 4. Control popular dels processos de presa de decisions.** Gestionar el poder de la forma més democràtica possible, evitant-ne la concentració i la burocratització. Garantir la descentralització i l'autonomia, adequant les propostes d'intervenció als diversos àmbits: barris, pobles, centres de treball, comunitats... És fonamental garantir que les comunitats tinguin la capacitat i els recursos per influir en el que els afecta directament i implica fomentar la transparència, la democràcia participativa i els mecanismes de rendició de comptes.

- 5. Transformar els valors que regeixen el sentit comú.** Plantejar una societat alternativa ha de venir acompanyat d'un sistema de valors propi. Tots els projectes i iniciatives han de prioritzar el benestar social i comunitari per sobre dels interessos individuals o de grup. Això implica adoptar una perspectiva de llarg termini que tingui en compte les necessitats de les generacions futures i el medi ambient.

2.2.2. Com lluita la CUP

La CUP té la finalitat de transformar la realitat d'acord amb uns objectius polítics clars i definits essent conscient que aquesta és complexa i les vies per canviar-la han de ser múltiples i coordinades. Des d'aquesta lògica, paradigmes que ens havien servit per entendre la diversitat de formes d'intervenció política que despleguem, com ara la dicotomia entre carrer i institució, han deixat de ser-nos útils per entomar el repte majúscul de la revolució. L'experiència acumulada ens ha servit per veure com els processos de transformació no són lineals i passen per diferents fases i, tant sí com no, han d'incloure diferents elements de forma coordinada. La proposta que formulem pretén superar velles dicotomies per tal de plantejar una forma de lluita que, des de tots els fronts possibles, no obli la complexitat de l'avenç cap a la revolució.

Per tal de dotar d'un sentit únic l'acció de la CUP, necessitem entendre la lluita com una qüestió global, que desenvolupem a partir de la intervenció en diferents àmbits però que són una mateixa cosa. No tenim una proposta política diferent per a la lluita institucional i la lluita de masses, simplement desenvolupem la nostra proposta adaptada a l'espai on ens despleguem. Per molt que sembli un canvi menor, canviar el paradigma d'una organització que té un peu al carrer i l'altre a la institució per una organització amb una proposta política, el programa polític, que desplega en els múltiples espais on es desenvolupa ens permet superar la bicefàlia que s'ha generat en el si de l'organització.

És necessari unificar tota l'acció política que cal desplegar com a CUP a partir d'un triangle conceptual que està format per tres vèrtexs que operen de forma dinàmica però alhora interdependent. Així, l'acció política que despleguem pretén alhora, per molt que un dels objectius sigui predominant, **construir hegemonia, generar organització i conflicte i conquerir victòries materials i polítiques.** Seria erroni assimilar els vèrtexs a espais o fronts d'intervenció concrets. La CUP com a organització intervé

en la societat a partir, principalment, de tres elements: la lluita que desenvolupem a través de la institució, l'acció que fem pròpiament com a organització i la relació i participació directa al moviment popular. Des d'aquests tres espais, en què volem desplegar una aposta coherent, avancen i treballen els diversos vèrtexs del triangle. L'organització, doncs, intervé des de múltiples espais, amb una mateixa proposta política i les accions que s'hi desenvolupen de forma coherent.

En primer lloc, i fent referència al primer dels tres vèrtexs, **cal que la CUP sigui un agent clau en la construcció d'una hegemonia emancipadora i alternativa al model actual.** És una peça fonamental per assolir qualsevol mena de victòria i passa tant sí com no per la transformació del sentit comú majoritari, és a dir, incidir en la societat per tal de fer-la bascular ideològicament cap als nostres posicionaments.

La construcció d'hegemonia, per tal d'aconseguir construir un marc de sentit revolucionari, ha d'anar acompanyada de la voluntat d'expandir militància i espais d'acció política. En aquest sentit, la politització dels malestars, és a dir, aprofitar les esclatxes del trencament de l'experiència amb el sentit comú, són un camí a recórrer. En són exemples la construcció de la plataforma per aturar els Jocs Olímpics d'Hivern o el Hard Rock i la implantació de les assemblees feministes arreu dels Països Catalans. Aquests models, que parteixen del plantejament d'un símbol que permet explicar la falta d'accés a l'habitatge, la precarietat laboral o l'esclatxa salarial, aconsegueixen aglutinar militància més enllà de la vinculació formal amb la CUP, generen teixit militant ampliat, i construeixen una referència directa entre les lluites del territori i el programa de la CUP.

I per això, és important que la CUP, com a agent polític, doni una explicació sistèmica a les problemàtiques de les classes populars, dotant-les de sentit i circumscriuint-les en el marc del sistema capitalista i de dominació espanyola i francesa. És fonamental que tota acció política expliqui que l'arrel de l'explotació i les múltiples opressions que patim com a classes populars és el sistema que volem superar. Amb tot, cal saber interpel·lar degudament la població segons cada moment i context i a través de les eines i mitjans que escaigui. El nostre projecte polític ha d'aspirar a una capacitat explicativa capaç de generar cada cop més adscripció.

A més, cal que la CUP tingui la capacitat de mostrar una alternativa política al sistema polític, econòmic i moral actual, un programa d'alliberament. Més enllà d'explicar més i millor el projecte de la República socialista, feminista, ecologista i antiracista dels

Països Catalans, la CUP ha de poder explicar que existeixen unes altres formes de relacions socials, a partir d'uns valors allunyats de la competència, l'individualisme i el consumisme i que l'acció col·lectiva és condició *sine qua non* i alhora constitutiva de la nova societat que volem crear.

Assumint el context actual exposat anteriorment, amb una onada reaccionària global i el retorn a l'autonomisme amb el tancament del cicle anterior al Principat, és absolutament necessari assumir que sense una transformació en l'àmbit moral, dels valors i, en definitiva, ideològica, de la societat, serà del tot impossible assolir els nostres objectius. Això fa que aquesta hagi de ser una de les tasques que fonamenti tota la nostra acció política.

En segon lloc, i com a segon vèrtex del triangle d'acció política, **cal que la CUP potencii l'organització i mobilització nacional i de classe.**

Malgrat que cada vegada les classes populars vivim de forma més empobrida la nostra existència, que cada vegada tenim més dificultats per garantir-nos els drets fonamentals i que el sistema capitalista té menys marge per garantir-nos unes quotes mínimes de benestar, la consciència col·lectiva de classe es troba en una situació molt feble. Això condueix al nihilisme, a les sortides individuals i a la frustració, a la pèrdua del sentit de l'existència i a un augment de problemes de socialització i de salut mental. En paral·lel, el tancament per dalt del cicle independentista de 2017, la seva mala gestió política i la repressió espanyola —així com unes polítiques de construcció nacional molt deficientes— situen els nivells d'adhesió tant el projecte nacional català com la seva traducció política independentista en una situació de greu feblesa, desconcert i frustració.

Ha de ser una feina fonamental de la CUP treballar per potenciar una consciència nacional i de classe que permeti generar organització de la classe treballadora, amb tota la seva diversitat. Alhora, la CUP ha de potenciar l'aparició de conflictes per tal de generar espais de disputa al sistema i afavorir el sorgiment del màxim de dinàmiques de lluita arreu del país. En aquest sentit, ha de ser feina de la CUP l'acció estratègica d'articulació, de fer xarxa i nacionalització d'aquestes expressions de lluita.

Cal ser més treballant sota una estratègia compartida, perquè una de les limitacions del darrer cicle polític ha estat la fragmentació dels moviments socials per fronts de lluita. El repte és doble: per una banda, enfortir el moviment popular i, per l'altra,

revertir la fragmentació per fronts de lluita, anant a buscar la idea de totalitat. A partir de l'especialització productiva del capitalisme en cada territori dels PPCC (turisme, agroindústria, logística o extractivisme energètic), hem de teixir un pla que potencii el moviment popular. En definitiva, la tasca d'organitzar i articular la classe treballadora i de generar i potenciar el conflicte ha de ser el segon vèrtex que guii l'acció política de la CUP.

Per últim, el tercer vèrtex que ha de conformar l'acció de la CUP **és el de l'assoliment de conquestes materials o polítiques per a les classes populars**. Això és important, en primer lloc, per pal·liar els impactes més ferotges que el sistema ens propina i dotar-nos d'unes condicions de vida que ens permetin lluitar en millors condicions. En segon lloc, per demostrar a la societat que l'acció col·lectiva i la lluita donen fruits. En tercer lloc, per explicitar els límits del sistema quan aquests no siguin possibles o resultin insuficients, i la necessitat de superar-lo, i, en darrer lloc, per evidenciar que el projecte polític de la CUP és un projecte per a la majoria de la societat.

Les fórmules a partir de les quals es poden produir aquestes conquestes són múltiples, i permeten treballar des de diferents espais, en diferents àmbits sectorials i territorials, i amb propostes de diverses magnituds. Des de polítiques municipalistes o autonòmiques que esgotin el cada vegada més curt recorregut de les millores en el marc estatal actual i del capitalisme global, fins a la creació d'estructures de conquesta i defensa de drets paral·leles a l'arquitectura estatal, passant per accions de denúncia i boicot per aturar projectes lesius per a la comunitat o les demandes organitzades per la conquesta i defensa de drets.

Així i tot, cal fer notar que en el marc de les conquestes, cal realisme i assumir que en l'actual fase del capitalisme —en què la reproducció de la taxa de guany és cada vegada més limitada—, el marge per generar benestar des de les institucions, a partir de la redistribució, és molt reduït. Assumint que són sols petites passes i no el veritable objectiu, les conquestes concretes, emmarcades en una dinàmica més àmplia d'acció política que contempli la transformació de la ideologia dominant i l'organització de la classe, han de ser guia de l'acció política de la CUP.

Així doncs, a partir d'aquests tres vèrtexs, la CUP haurà de desenvolupar el seu programa polític i dur a terme una acció política molt més coherent, homogènia i sobretot, alineada amb uns objectius concrets en un moment concís. Ara bé, perquè aquesta guia d'acció política sigui exitosa, cal comprendre-la com a una qüestió total:

cadascun dels vèrtexs estan profundament interrelacionats en tot allò que la CUP fa. Dit d'una altra manera, tota acció política que no contempli els tres axiomes no garantirà l'avanç cap als objectius. Perquè la relació entre els vèrtexs no és mecànica, sinó que és totalment dinàmica i es determinarà segons cada proposta i cada moment concret. Es podrà potenciar més un dels vessants en detriment d'alguns altres segons el tipus de proposta o el context específic, però caldrà tenir els tres en compte per desenvolupar una acció política total.

Aquesta forma d'aproximar-se a la tasca de la CUP ens permet superar, en primer lloc, els localismes, en tant que ens permet actuar amb una brúixola homogènia arreu del país. Cada territori utilitzarà la conjuntura local per determinar quines apostes treballar, però la manera de fer-ho serà compartida. Ens permet trencar la dicotomia entre lluita institucional i lluita de carrer, en tant que crea ambdós espais d'intervenció a partir d'uns eixos que es treballen en cadascun dels espais. Des dels governs, des de l'oposició, des de fora de les institucions, l'esquema de lluita ha de ser el mateix.

A partir d'aquí, es desgrana la forma de lluitar que la CUP ha de tenir en tres dimensions que conformen allò que avui coneixem com a Candidatura d'Unitat Popular.

2.2.2.1. Des de la dimensió territorial

Històricament, la CUP ha apostat pel municipalisme, però no ha estat mai una aposta localista sinó una aposta d'intervenció en la realitat política nacional, i amb voluntat de disputa del poder i construcció d'unes estructures comunes de contrapoder real articulades al voltant del programa i d'aquesta estratègia nacional.

“Des de barris i viles es construeixen els Països Catalans” és un principi polític que ha definit la matriu estratègica del municipalisme. A més a més, entre el nivell local i el nacional, hi ha un espai de lluita que la CUP ha experimentat: la dimensió territorial.

Donat que territori és un concepte complex que pot voler dir coses diferents, convé que ens hi aproximem des d'una perspectiva marxista. No vivim, actuem i treballem a l'espai, en realitat el produïm al viure, actuar i treballar. Entenem que el capitalisme està incrustat a la trama de la vida, tant a nivell ecològic com social. D'aquesta manera, les lleis de la competència empenyen els capitalistes a traslladar la

producció a espais més avantatjats. Així doncs, les diferències geogràfiques –ja sigui a nivell de recursos naturals o a nivell d'infraestructures construïdes- agafen un rol determinant en la intensificació de les especialitzacions productives territorials. Les especialitzacions territorials no son estàtiques, varien al llarg del temps, i tendeixen a comprendre varies comarques o parts de comarques. Les principals especialitzacions als Països Catalans giren al voltant del turisme, l'agroindústria, l'extractivisme energètic i hídric, la logística i les ciutats globals, que apleguen forces d'acumulació del capital en espais clau com Barcelona i supediten a la resta d'espais a aquest poder centralitzat. Cal entendre el paper determinant dels Estats en la creació d'aquestes unitats territorials ja que les institucions realitzen grans inversions en la reconfiguració material i simbòlica de l'espai (sistemes de carreteres, ports, aeroports, subvencions a sectors econòmics, parcs tecnològics, universitats, màrqueting territorial) per tal de maximitzar la possibilitat de benefici privat dels capitalistes. És a dir, es produeix una aliança públic-privada amb l'objectiu de millorar la força competitiva de la regió davant d'altres regions. Aleshores, cristal·litza una aliança regional de classes per beneficiar el "progrés" i la "salut econòmica". Les burgesies locals (petites empreses, terratinents, propietaris immobiliaris) falquen aquesta aliança oferint suport popular i, sovint, persuadeixen elements de la classe treballadora amb l'argument que la prosperitat de la regió els portarà beneficis indirectes. Així doncs, aquestes estructures espaciotemporals específiques d'acumulació del capital influeixen en la demanda de força de treball, en la lluita de classes, la cultura i estils de vida, mostrant així una certa coherència estructurada al voltant del conflicte capital-treball.

Per aquests motius treballarem la dimensió territorial de la lluita fent-la coincidir amb les especialitzacions productives territorials. L'objectiu és doble: construcció d'una hegemonia que ens sigui favorable i enfortir la construcció de la Unitat Popular, és a dir, enfortir l'entramat organitzatiu i dotar-lo de direcció estratègica. Aquest procés s'ha de basar amb la crítica al model socioeconòmic actual combinat amb el disseny de la societat del futur, en clau de planificació econòmica democràtica, que s'ha de basar en el desenvolupament integrador entre les diferents parts dels Països Catalans.

El procés d'estudi i crítica de la societat actual ens permet detectar i generar quadres polítics que entenguin el funcionament del capitalisme a la seva zona d'actuació i el procés de proposta de futur ens permet construir de manera conjunta amb la

societat un full de ruta, que podrà servir per guiar l'actuació i els programes electorals de les CUP locals de la zona en qüestió. Durant aquest procés es podran identificar i atacar infraestructures clau per a l'acumulació de capital. D'altra banda, aquesta tipologia de lluita, a part de que tendeix a revertir el procés de fragmentació dels moviments socials té la virtut que permet baixar significativament el nivell d'abstracció del llenguatge. És a dir, a tot arreu volem confrontar el capitalisme, però a la gent que viu, per exemple, en una zona d'especialització en l'agroindústria, ens organitzarem al voltant de la crítica a l'absurditat de la producció de porcs, des de tots els seus àmbits: laboral (cada cop més apropiació de plusvàlua amb els processos de tecnificació i intensificació), ecològic (contaminació aqüífers), antiracista (són els migrants els que sustenten la cadena de producció), feminista (assetjament sexual i explotació laboral femenina generalitzada als escorxadors) i, fins i tot, colonialista (esquilmat dels sòls d'Amèrica del Sud a base del cultiu intensiu de la soja). I el mateix farem amb la gent que viu en la resta d'especialitzacions.

L'objectiu és forjar noves hegemonies que ens siguin favorables, per això, cal que usem d'ancoratge les contradiccions que experimenta la gent a la seva vida quotidiana, és a dir, quan es genera una esquerda entre el sentit comú hegemònic i la vivència personal. En el procés de construcció de la Unitat Popular haurem de treballar conjuntament amb la resta de militància de l'El i amb el moviment popular de cada territori, fent emergir direccions estratègiques que cohesionin els moviments socials al voltant de la crítica a l'especialització productiva capitalista de cada territori. Al mateix moment que s'evidencia, per exemple, l'absurditat del monocultiu turístic o porcí, es realitzaran propostes concretes en aquell espai per dissenyar i experimentar amb com ha de ser la societat del futur.

2.2.2.2. Des de la dimensió sectorial

Paral·lelament a la feina que es desplegui des de la dimensió local i territorial, la CUP també ha de vetllar pel treball sectorial, amb l'objectiu de l'articulació estratègica dels diversos eixos d'intervenció política que es puguin desgranar del programa polític. És una dimensió de treball transversal a tota l'acció política de l'organització i que, per tant, ha d'interrelacionar-se amb la dimensió territorial, fet que resultarà coherent perquè aquesta també és l'aterratge d'una estratègia i un programa nacionals.

El plantejament del treball sectorial ha de ser dissenyat partint del programa i estratègia nacional, però també en relació amb el potencial polític de conflicte, interpel·lació i agregació de la classe que pot oferir cada front de lluita. La CUP haurà de tenir clara una concreció de l'estratègia nacional per a cada un dels eixos sectorials on es decideixi intervenir, amb una proposta tàctica i organitzativa per a cada espai d'intervenció. Cal entendre la CUP com a part constitutiva del moviment popular i els espais de lluita i organització de la classe treballadora, i no com a representant d'aquest; però també és important que, com a organització política, es pugui esdevenir referencial en termes estratègics i programàtics i tinguem la capacitat d'articular el moviment popular alhora que fer propostes polítiques que acompanyin cada una d'aquestes lluites sectorials. A més, cal dotar aquests espais de lluita sectorial de sentit i estratègia nacional, a través de la propaganda i pedagogia però també mitjançant la participació exemplar com a militants en cada una d'aquestes lluites.

A més, per tal d'optimitzar esforços i millorar l'eficiència en la lluita sectorial, es treballarà coordinadament amb la militància de les organitzacions de l'Esquerra Independentista que participa i fa feina en relació amb aquests fronts.

A banda de la qüestió política, en l'àmbit organitzatiu aquesta dimensió ha de ser un espai d'agregació diferenciat del territorial, dotant d'emmarcament estratègic aquelles militants que participen d'altres espais més enllà de les AL. Per tant, seran prioritaris aquells eixos sectorials que permetin un desplegament polític d'acord amb els objectius polítics de construcció d'hegemonia, capacitat d'organització de la classe i conflicte i capacitat de conquestes o avenços.

2.2.2.3. Des de l'organització nacional

La dimensió nacional desplega la feina que fa la CUP com a organització i agent nacional de país. És una feina en paral·lel al treball local, territorial i sectorial i necessàriament lligada a ells estratègicament. Es diferencia la feina com agent polític nacional i la feina a les cambres legislatives, en funció de la correlació de forces/impacte que hi tinguem en cada moment.

La CUP: un agent polític nacional al servei del poble treballador català

La tasca que es desplegui com a organització i agent nacional també haurà de tenir presents els objectius centrals exposats anteriorment en la construcció d'hegemonia,

capacitat d'organització de la classe i capacitat de conflicte, i avançar en la conquesta de drets; en aquest cas sobretot a través de:

- **Situar, socialitzar i hegemonitzar l'aposta política:** ser un agent polític de país que és capaç d'explicar-se amb claredat per tal que tothom ens entengui, amb un plantejament per a la classe treballadora dels Països Catalans i donar resposta a les agressions diàries, marcar agenda política partint dels objectius i plantejaments. I en aquesta línia reforçar una veu nacional al marge del grup parlamentari, essent portaveu de l'organització i els seus òrgans de direcció.

Dotar d'un marc global de comprensió de les diferents problemàtiques i lluites sectorials que sorgeixen; explicant que l'origen de tots els mals és el sistema capitalista encarnat, als Països Catalans, per l'ocupació dels estats espanyol i francès i per les polítiques neoliberals i autonomistes dels diferents governs.

- **Vetllar pel desplegament de la proposta política:** dotar de sentit el desplegament de la proposta política que es dona en l'àmbit territorial i sectorial. Impulsar, sostenir i acompanyar el treball polític en aquests àmbits, entès com a treball de caràcter i estratègia nacional.
- **Relacions, treball polític i aliances** amb agents a escala internacional, nacional o regional d'acord amb les necessitats de l'estratègia política: identificació d'agents rupturistes, treballar en les oportunitats de lluita i conflicte, suport, difusió, estructura, en organitzacions polítiques o lluites sectorials organitzades amb plantejaments propers als nostres marcs ideològics o programàtics...
- **Relacions polítiques i capacitat de treball polític** (generar condicions) en l'àmbit internacional: brigades, formació, referencialitat, aliances...

Cambres legislatives: una eina més per a l'alliberament nacional i social dels PPCC

La CUP ha d'aspirar a l'assoliment de les màximes cotes i espais de poder polític possible per desplegar la seva estratègia i assolir els objectius de la Unitat Popular. És aquesta voluntat la que explica la intervenció política de la CUP en les cambres legislatives, a més a més de l'aposta municipalista històrica.

Per tant, sempre que s'estigui en condicions d'accedir-hi i sostenir-la, aquesta participació pot suposar una eina valuosa al servei de l'organització i els seus

objectius. Lluny de legitimar el sistema, el marc juridicopolític espanyol o, si fos el cas, el francès o el de la Unió Europea, la lluita des d'aquests espais pot resultar útil sempre que estigui plenament imbricada amb l'estratègia global de l'organització. El marc general d'intervenció parlamentària es basarà en el triangle descrit:

- **Construcció d'hegemonia.** La presència en aquestes institucions (així com la concurrència en les eleccions) té un clar potencial d'impacte mediàtic per a la disputa ideològica i política, de plantejament d'alternatives i difusió de discurs i de la mateixa praxi política d'acord amb el nostre model de militància. També, de l'establiment de relacions polítiques, consolidar la referencialitat construïda alhora que demostra fortalesa organitzativa i capacitat d'incidència en nivells diversos.
- **Generació d'organització i conflicte.** Les possibilitats de l'acció parlamentària per visibilitzar i potenciar lluites són evidents, des de la seva defensa a la institució a la generació de conflicte per evidenciar els límits d'aquesta i de l'entramat juridicopolític vigent. Igualment, és clau l'accés a recursos (econòmics i de persones alliberades) per enfortir les possibilitats de lluita de la mateixa organització i del moviment.
- **Conquestes materials o polítiques.** Cal esforçar-nos a aconseguir avanços concrets d'acord amb els nostres objectius generals. Resulten clau per reforçar els altres dos vèrtexs, evidenciant la possibilitat de conquerir drets i la construcció d'alternatives, així com la utilitat de l'organització i les lluites que defensem.

Així doncs, la participació de la CUP en les diverses eleccions supralocals, com poden ser els casos dels parlaments autonòmics, els departaments, les corts espanyoles, l'assemblea francesa o el Parlament Europeu, ha de partir sempre d'una anàlisi i una proposta d'intervenció basada en les potencialitats i prioritats de desplegament del triangle d'intervenció. Partint de l'aposta per ocupar els màxims espais institucionals possibles, és necessari que, per plantejar o no la participació en cada una d'aquestes cites electorals, s'analitzi, d'una banda, i des d'un punt de vista polític, l'oportunitat tàctica de la participació, i de l'altra i des d'un punt de vista orgànic, la capacitat i recursos per fer-hi front tenint sempre clar que la decisió final estarà en mans de la militància.

Avui en dia la participació de la CUP al Parlament de Catalunya és ja una aposta consolidada que, per poder ser desplegada en altres parlaments, requereix una tasca

de consolidació i expansió de l'organització que s'aborda en altres apartats de la ponència. En el mateix sentit, la participació en conteses electorals de caràcter estatal o europeu, que tenen com a potencialitat superar el marc autonòmic i dur a terme una estratègia política de construcció nacional dels Països Catalans en el seu conjunt (o gairebé), requereix també la generació de les condicions polítiques i organitzatives que les facin possibles.

D'acord amb aquest marc estratègic és tasca de l'organització la generació d'aquestes condicions, d'una banda, i l'anàlisi de l'oportunitat tècnica de cada intervenció, de l'altra.

2.3. L'eina: la CUP

Per dur a terme els objectius polítics, el programa de lluita, les propostes tacticoestratègiques i les línies d'intervenció política descrites, la CUP ha de ser una eina capaç d'avançar en la construcció del nostre projecte polític a través de la lluita institucional i la lluita de masses; construint i vertebrant espais de contrapoder polític, social i econòmic a la vegada que treballar per la conquesta del màxim poder institucional. Per assolir aquests objectius necessitem **una eina organitzativa gran, forta, en lluita i referencial.**

L'organització és el punt de connexió entre la realitat que volem transformar i el món que construïm. L'organització és el punt de trobada, la possibilitat de connectar la teoria i la pràctica: traduir la nostra ideologia en propostes i plantejaments, que donin forma i modelin el context sobre el qual actuem. L'organització és l'eina que ens permet, mitjançant l'avenç en el desenvolupament del nostre programa, articular i ser columna vertebral d'un poder popular amb capacitat de subvertir l'ordre establert.

2.3.1. Una organització de masses

La CUP ha crescut des dels seus orígens en el municipalisme de ruptura, evolucionant des d'un model de coordinadora d'assemblees locals a una organització nacional. El marge de creixement de l'organització és encara llarg. Aspirem a construir una CUP

que sigui l'espai d'organització i adscripció de tota persona que comparteixi el nostre projecte polític.

La CUP, amb l'aspiració de ser una organització de masses, ha de ser un instrument, una estructura, que permeti ampliar i estendre la lluita. Aspirant a ser un motor de construcció del projecte de la Unitat Popular arreu dels Països Catalans i, a la vegada, un motor de construcció dels Països Catalans.

Per fer possibles els nostres principis ideològics necessitem una organització gran, ambiciosa i militant. La capacitat de desplegar apostes polítiques implica poder organitzar el màxim nombre de militants de forma sostinguda en el temps. Aquesta no és una qüestió menor. Ens cal poder plantejar una organització tan gran com sigui possible; amb una estructura que la sostingui, se sostingui, l'enforteixi i la faci àgil; i que doni cabuda al màxim nombre de militants, Assumint la diversitat en les formes de participació necessàries en funció de la disponibilitat, interessos i capacitats de les diverses militants.

Un repte fonamental és aspirar a organitzar, adherir, afiliar, el màxim nombre de persones sota l'acceptació de la proposta política i la possibilitat de formar-ne part organitzativament. Totes les persones que se sentin interpel·lades per la CUP hi han de tenir cabuda i caldrà pensar en formes de participació que fomentin la vinculació, elevin la consciència però sobretot el compromís polític.

Les apostes principals a desenvolupar seran: **créixer en nombre de militants, expandir-se arreu del territori i fer créixer el moviment polític i popular.**

a) Créixer en nombre de militants

La militància és la força i el motor, la possibilitat d'acció i transformació, i per això calen militants, moltes militants i que l'organització potenciï i faci créixer el nombre de persones que de forma desinteressada donen el seu temps i suport al projecte polític.

Per créixer, es crearan **plans d'expansió** dissenyats i aplicats des del territori. Es treballarà a nivell local, territorial i nacional per mostrar la CUP com una eina oberta, accessible, on es pot prendre partit. Aquesta aposta ha de tenir un vessant comunicatiu que permeti integrar en la feina quotidiana de l'organització la feina pedagògica de difondre la militància i la participació com una possibilitat. Per altra

banda, demana d'una feina de detecció de conflictes i persones referents, de poder detectar persones que podrien trobar en la CUP un espai on donar profunditat a la lluita, poder pensar també quins espais de vinculació i adscripció política podem generar. La CUP ha de ser un espai útil tant per resoldre problemàtiques o conflictes concrets, com un espai de pensament i discussió que doti de més profunditat la lluita.

Per altra banda, per créixer, és necessari diversificar les fórmules de vinculació amb l'organització. Fins ara, la forma principal, gairebé exclusiva, era la participació en l'assemblea local (a vegades territorial). Sense abandonar aquest mètode, cal aspirar a múltiples fórmules d'agregació i vinculació que, tot i equilibrar els drets i els deures, sumin forces al projecte d'Unitat Popular. Cal treballar perquè no hi hagi contradiccions entre una organització oberta a tothom, amb diversos graus d'implicació, i una organització estructurada, àgil, preparada i solvent que fomenti el compromís i la dedicació al màxim. Les múltiples formes de participació no han d'implicar, però, una renúncia a la unitat ideològica i estratègica. És imprescindible que, per aconseguir un creixement sostingut en el temps que permeti esdevenir una organització de masses, aquest creixement es basi en l'adscripció a un projecte polític concret i definit.

b) Expandir-nos arreu del territori

El nostre projecte és present de forma irregular i profundament desigual entre els diferents territoris dels Països Catalans. Aquesta és una limitació important a l'hora de desplegar un projecte nacional i treballar arreu del nostre país les apostes necessàries. En aquest sentit, cal:

- Replantejar l'expansió de la CUP a tots els indrets dels Països Catalans fent plans d'expansió específics i valorant, allí on sigui necessari, la possibilitat de fer-ho conjuntament amb la resta d'organitzacions de l'Esquerra Independentista i els moviments populars. Les apostes exposades en aquestes ponències no s'han de desenvolupar exclusivament al Principat de Catalunya. És evident, però, la incapacitat de l'organització per fer créixer el nostre projecte més enllà dels marges d'aquesta. Revertir aquesta situació és d'extrema prioritat per a l'organització. Una tasca que s'haurà de dur a terme, principalment, per l'estructura nacional de l'organització de la mà de la militància o persones interessades dels diversos llocs del territori.

- Treballar per modificar i adaptar el desenvolupament del nostre projecte polític perquè arrel·li i es desenvolupi en zones amb una mancança estructural i dificultat per fer expansió, com són el País Valencià, les Illes, la Catalunya Nord, les Terres de l'Ebre, Ponent i Pirineus. Aquestes zones es treballaran conjuntament entre l'estructura nacional i territorial.

c) Fer créixer moviment per créixer

Tot i que desenvolupar apostes més enllà de l'activitat de l'assemblea pugui semblar, a vegades, desgastant o una aposta difícil de dur a terme, és sens dubte prioritari. La CUP creix i s'enforteix en contextos en què el conflicte i la lluita creixen, i aquests són difícils si no hi ha col·lectius en lluita i conflicte. Cal prioritzar el creixement de l'Esquerra Independentista i el moviment popular i el treball conjunt, braç a braç. La militància de la CUP és també responsable d'aquesta qüestió, que és un dels fonaments que possibiliten el desenvolupament del projecte d'Unitat Popular. En aquest sentit, la CUP aposta per:

- Generar un casal a cada barri, vila o ciutat o comarca. Els casals i ateneus són una infraestructura important per generar espais de trobada, naixement de col·lectius i lluites i possibilitar l'activitat política. Serà una prioritat de les assemblees fer néixer casals, abans que espais exclusivament de la CUP, arreu.
- Crear un espai polític, persones influents i discurs general a les xarxes socials que existeixen i que són àmpliament consumides per a les noves generacions fins al punt que s'han convertit en una part de l'oci i de la cultura que es prioritzen en aquests entre la població juvenil. Dedicar recursos aquí, com n'hi dediquem a crear espais populars físics esdevé imprescindible en la conjuntura actual.
- Generar col·lectius i espais de lluita popular, prioritzant aquells que tinguin sentit al territori i vagin en concordança de les prioritats polítiques de l'organització descrites en l'anterior punt de la ponència (2.2 Proposta política).
- Fer créixer les organitzacions del moviment i treballar-hi coordinadament. Les militants de la CUP han d'estar alerta davant la possibilitat de poder generar nuclis d'altres organitzacions de l'Esquerra Independentista. Enfortir el moviment, però sobretot Arran i el SEPC, és clau per rearticular, cohesionar, enfortir i fer créixer –quantitativament i qualitativament- l'estratègia de la

Unitat Popular. Aquesta re articulació i enfortiment ha d'estar en constant diàleg i anar de la mà sempre amb les organitzacions juvenils.

d) Enfortir la presència digital

Tenint en compte tot allò exposat en els darrers apartats, on s'explica que la CUP ha d'esdevenir un instrument per estendre la lluita, i que necessitem una organització gran, ambiciosa i militant que pugui organitzar i adherir el nombre màxim de militants, no podem oblidar la importància creixent de la tecnologia i els nous espais de comunicació i organització que ha creat. Actualment, que la nova realitat algorísmica causa problemes socials, injustícia i desigualtat és investigat des de multitud d'angles, des del de la seguretat i la nostra privacitat fins al de la minorització de la llengua i pèrdua de prestigi en les noves generacions, passant per la precarització de les feines poc qualificades i la mercantilització de les nostres vides. Per aquestes raons, necessitem:

- Analitzar com una població sense alfabetització tecnològica està indefensa davant les noves tàctiques que el sistema va construïnt i actualitzar constantment les maneres de respondre-hi.
- Necessitem alfabetitzar la població tecnològicament; explicar la situació i donar eines per tal de contestar el que ara sembla una posició hegemònica de les grans companyies tecnològiques sobre el teixit social.
- No és possible arribar a gran part de la població si no utilitzem un dels canals més importants que el capitalisme empra actualment per enfortir-se; les xarxes socials. Hem d'enfortir i estabilitzar la presència amb un pla a curt, mig i llarg termini que dibuixi els propers anys i aconseguixi una posició referencial en l'espai polític que a més afavoreixi més presència d'actors en català.

e) Potenciar la participació juvenil

L'organització sempre ha apostat pel suport a les organitzacions juvenils i estudiantils de l'Esquerra Independentista. Cal seguir prioritzant el creixement de l'Esquerra Independentista i el moviment popular braç a braç amb les organitzacions juvenils i estudiantils del moviment, la militància de la CUP és també responsable d'aquesta qüestió, que és un dels fonaments que possibiliten el reforçament del projecte d'Unitat Popular.

Ara cal, també, reforçar el treball propi de l'organització en aspectes específics que afecten al jovent del nostre poble, reforçant així les organitzacions juvenils i estudiantils del moviment però també, alhora, la pròpia CUP. En aquest sentit, la CUP aposta per:

- Generar espais de coordinació nacionals i locals amb les organitzacions juvenils i estudiantils del moviment.
- Generar sinergies d'activitat política conjunta amb aquestes organitzacions i alhora respondre a les necessitats d'aquestes.
- Crear campanyes específiques pròpies relacionades amb els drets i necessitats de les joves del país amb iniciatives legislatives locals i nacionals, i també amb campanyes comunicatives centrades en aquests aspectes.
- Treballar per modificar i adaptar el desenvolupament del nostre projecte polític perquè doni resposta a les necessitats del jovent. Cal treballar aquests aspectes conjuntament entre l'estructura nacional i territorial.
- Fer una aposta clara per la comunicació encarada als i les joves per trobar noves maneres d'acostar-nos a sectors de població poc cuidats, a nivell comunicatiu, els darrers anys.

2.3.2. Una organització forta

A banda d'una organització gran en termes de creixement i d'expansió, cal: a) una organització formada per una militància que compregui que les diferents maneres de militar a la CUP són una manera de viure compromesa amb la revolució i la transformació social, b) una organització amb una estructura interna forta i àgil que ens sigui útil per desenvolupar-nos.

Per enfortir la CUP es fixen tres objectius: la **formació**, l'**enfortiment de l'estructura interna** i la millora de la **diversitat de la mateixa militància**.

a) Formació

Per tal que qui s'incorpori a l'organització compregui el nostre projecte, cal elaborar **plans de formació** integrals i transversals que responguin a les nostres apostes polítiques. La CUP ha de ser també una escola de militància.

Cal contemplar la formació com una tasca més de la militància i no relegar-la només a aspectes teòrics. La formació és la preparació i capacitació que fem com a militants per poder dur a terme la nostra tasca. Això inclou àmbits teòrics i pràctics, ideològics, estratègics però també organitzatius. La CUP ha de donar la possibilitat a totes les seves militants de créixer i desenvolupar-se, portant-les més enllà de les condicions i capacitats individuals de cadascú.

Per tal de poder intervenir políticament, en tots els espais definits com a prioritaris, és necessari que, a través del pla de formació de la militància, es generin quadres polítics locals i territorials, que puguin assumir certes responsabilitats o encàrrecs més enllà de la militància de base. La recerca de les representants institucionals no ens han de fer oblidar la necessitat de generar quadres i lideratges interns.

Amb aquest canvi de maneres de procedir es podran fer els relleus necessaris sense fatigar o no donar prou suport a la gent que fa un pas endavant. Cal també establir un pla de formació, una **escola de quadres** per a aquella militància que entoma responsabilitats, locals, territorials i nacionals, en l'organització.

En resum, cal desenvolupar un pla de formació a nivell nacional que enforteixi la CUP, que contempli especialment la generació de quadres territorials i locals. Per altra banda, les assemblees també inclouran la tasca de formació, interna però també externa, com a pròpia i quotidiana en els seus plans de treball.

b) Millorar la capacitat d'anàlisi

L'organització té el repte de millorar la capacitat d'anàlisi permanent del moment polític que viu i especialment d'aquells contextos d'agudització del conflicte i la lluita de classes. En aquest sentit, s'ha de dotar d'estructures pròpies permanents per fer-ho possible i ha de valorar la millor eina per a aquest mandat: ja sigui en format de grups específics, la mateixa comissió formació o externalitzar-ho a agents com el CEUP.

L'organització ha de tenir la capacitat de fer lectures polítiques dels moments històrics d'agudització de la lluita de classes i d'avenç en la lluita per l'alliberament nacional. Aquests últims anys aquesta ha estat una mancança de l'organització, que no ha estat capaç de fer una anàlisi exhaustiva ni un rendiment de comptes d'un dels moments clau més importants de la història recent del nostre país com l'octubre del

2017, per poder-ne recollir aprenentatges i reflexions pel futur. Per aquest motiu és mandat immediat de l'organització iniciar un debat i anàlisi profunda monogràfica sobre aquest moment polític de la història recent.

c) Enfortiment de l'estructura interna

Un dels altres propòsits d'aquesta nova fase, d'una CUP com a organització forta i sòlida, és reteixir i generar confiança entre camarades a través del treball comú i col·lectiu, generant fórmules de fiscalització i espais de presa de decisions formals que deixin la informalitat i reconèixer totes aquelles tasques que permetin fer funcionar l'eina. Perquè una organització forta és també una organització sana, i viceversa. Una organització que cuidi la seva militància, que estableixi espais de millora a través de la màxima crítica i fraternitat interna. Donant importància als espais de revisió i avaluació de les accions i les decisions, més que de crítica personal a una militant o altra. Tanmateix, i sense que entri en competència amb allò esmentat, cal definir clarament les tasques, responsabilitats i decisions de cada un dels militants i fer-ho de manera nominal, per tal de saber amb claredat qui forma part de cada una de les estructures i conèixer les posicions polítiques de cada un amb transparència.

Per tenir una organització forta cal dotar-se d'una estructura interna preparada per prendre de la millor forma les millors decisions i ser a la vegada capaç d'implementar-les. Ens cal seguir millorant els espais de presa de decisions, però també els espais de debat, dinamització i treball territorial. Aquests són clau per articular una organització profundament democràtica amb mecanismes centralitzats de direcció política. En aquest sentit, és necessari reforçar la formació i la generació de quadres militants que assumeixen les responsabilitats locals, territorials, sectorials i nacionals de l'organització.

A més, per millorar l'eficiència en l'acció política, la cohesió interna i fer de la CUP una organització més útil en els termes exposats en la ponència estratègica, cal que l'organització sigui capaç de consolidar els aprenentatges fets i, per tant, hi ha d'haver una estructura organitzativa que ho permeti. A la ponència organitzativa, es treballarà en la línia de retenir expertesa, informació, aprenentatge i la difusió i divulgació entre els espais militants de l'organització.

d) Diversitat en la nostra militància

Si la militància d'una organització ha d'aspirar a ser tan representativa com pugui del subjecte polític que pretén integrar, la CUP està lluny de representar el poble treballador català. Avui dia es compta amb una organització molt masculinitzada, blanca, que per norma general no integra els sectors més precaritzats de la classe treballadora i la presència juvenil s'hi ha vist minvada.

Per canviar aquesta situació, hi ha múltiples qüestions a atendre. Algunes d'elles es despleguen en altres punts de la nostra proposta política, especialment a l'anterior. Canviar les apostes i diversificar-les, atenent les problemàtiques que pateixen el conjunt de les treballadores, respon a la voluntat que la CUP sigui un projecte per a tota la classe treballadora.

Hi ha apostes internes a realitzar que poden millorar la nostra situació interna:

- Incorporar la lluita antiracista amb la profunditat necessària. Obrir espais de formació i debat intern que permetin transversalitzar-la de manera efectiva en l'acció política externa i apostes organitzatives internes. Treballar des de l'estructura nacional fins a les assemblees locals per revertir la situació actual de l'organització. Per molt que els processos interns no siguin suficients per capgirar la composició de l'organització, són també imprescindibles per entendre la problemàtica, elevar la consciència de les actuals militants i fer passes endavant.
- Desenvolupar l'Assemblea Nacional Feminista, de dones, persones trans i no binàries, per poder treballar, per una banda, en les apostes i debats estratègics que afrontem actualment les feministes; i, per l'altra, millorar i fomentar la feminització de l'organització, posant mesures polítiques i organitzatives que puguin millorar-ho.
- Incorporar la lluita per l'alliberament sexual i de gènere més enllà del mer suport retòric en contextos de diades o iniciatives institucionals puntuals. Això passa per processos de formació interns, l'abordatge de les violències LGBTI-fòbiques a la CUP i l'adopció de mesures polítiques i organitzatives per superar les lògiques patriarcals i cisheteronormatives que impregnen l'organització. S'ha de deixar d'entendre les dissidències sexuals i de gènere com un agent

extern amb el qual solidaritzar-se per passar-les a entendre com un subjecte polític actiu, que forma part de la classe treballadora i que ha de trobar a la CUP el seu espai referencial.

- Creació d'un espai de trobada anual per parlar sobre l'eix de la cultura i la llengua catalanes, a l'estil del que havia tingut el SEPC a través de la trobada de filologia catalana, però des d'una vessant menys acadèmica i més popular. Un espai de debat, formació però també expressió de la cultura i que seria una bona manera de poder teixir dins els Països Catalans.
- Interpel·lar i recuperar referencialitat entre el jovent com a CUP, donant resposta a les necessitats del jovent treballador, més enllà de reforçar Arran i el SEPC. Pel que fa al reforçament de les organitzacions juvenils, no podem obviar la recent escissió i les conseqüències per a elles i per al conjunt del moviment.

e) Estructures econòmiques

Per fer possible una CUP gran, forta, referencial i en lluita, és imprescindible avançar cap a la construcció d'estructures econòmiques. Per deixar de dependre dels ingressos institucionals i poder desplegar la nostra proposta política, ens cal un moviment amb capacitat de tenir presència en determinats sectors com a eina per a l'enfortiment.

La base social de l'Esquerra Independentista, i per tant de la CUP, pot ser capaç de crear estructures econòmiques de moviment, principalment a través dels casals i ateneus, que permetin l'increment de la militància i demostrin la nostra capacitat de transformació socioeconòmica i que siguin la visibilització de la capacitat transformadora del nostre projecte municipalista.

Caldrà una planificació, partint de l'estudi de les possibilitats i riscos d'una o altra aposta per a la construcció de les estructures econòmiques més òptimes en el moment actual. S'identifiquen d'entrada les següents línies de treball prioritari a planificar:

- Estructures d'autoabastiment. Identificar aquells àmbits clau en els quals el control i la propietat dels mitjans ens siguin beneficiosos com a organització (producció esdeveniments, espais físics, material gràfic...).

- Enfortir la Xarxa de Casals i Ateneus i donar-li un potencial d'estructura política amb capacitat d'impulsar alternatives econòmiques.
- Estudiar un sistema de quotes progressiu per augmentar la recaptació a partir de les possibilitats econòmiques de cada militant.

2.3.3. Una organització en lluita

La CUP ha de dotar-se d'una estratègia ambiciosa, que enforteixi el teixit de contrapoder popular, germen dels espais d'organització i vertebració de la societat futura que llitem per construir; amb voluntat d'obtenir els millors resultats polítics en cada moment i amb vocació de confrontació amb l'Estat i el sistema capitalista. Com a part d'aquesta estratègia, la CUP ha de dotar-se d'una tàctica electoral i institucional ambiciosa, que enforteixi aquest teixit de contrapoder popular. Per a poder plantejar i sostenir aquesta estratègia de ruptura amb l'Estat, caldrà acumular el màxim poder polític a la base, i aquest és impossible de construir sense la lluita i una organització militant seriosa.

És per això que un altre dels elements fonamentals de la nostra proposta política ha de ser reconstruir una CUP que emergeix i està permanentment connectada amb les lluites polítiques i socials d'arreu del territori.

La generació de conflicte i l'organització són uns dels elements principals que "dissenyen" la proposta política (2.2), en aquest apartat de la ponència política/estratègica es reprèn aquest fil de proposta i la necessitat de viure i créixer en conflicte, com a vector fonamental de la praxi política de la CUP.

Per tal d'activar la consciència, la lluita i l'organització popular, cal convertir en conflictes els resultats visibles de l'explotació i opressions que patim, i esdevenir des de la CUP una **força política motriu** d'aquest conflicte que pugui contribuir a la construcció d'un programa capaç d'articular les diferents lluites sectorials o locals. Fer-ho necessàriament implica reconèixer que les tensions i les confrontacions poden ser forces poderoses per a la transformació social. Quan es produeixen situacions de conflicte, es posen de manifest les diferències d'interessos, les desigualtats i les injustícies existents a la societat. Evidenciar aquestes tensions farà que actuïn com a catalitzadores de canvis significatius en les relacions de poder i en les estructures socials.

El conflicte és l'exemple més palpable que el sistema no permet viure amb dignitat ni amb plena sobirania, que cal desbordar-lo, i això significa entrar amb conflicte i desbordar o superar el sistema. Fer emergir aquesta necessitat de radicalitat, com a únic camí de millora possible, només es pot fer a través del conflicte, que fa definir l'adversari i mostrar la seva negativa al canvi necessari i imprescindible. Entrar en conflicte amb les necessitats vitals, un exemple clar és el dret a l'habitatge, sumarà més persones en aquestes lluites quan les conceptualitzin com a necessàries i/o imprescindibles o també els àmbits culturals que situen la llengua i la cultura catalana com a subsidiàries i prescindibles i no com l'element fonamental de la nostra realitat nacional.

En el desenvolupament d'aquest objectiu polític les apostes clau seran les següents: **augmentar i enfortir les lluites polítiques, culturals i socials, guanyar capacitat mobilitzadora, preparar-nos millor per afrontar la repressió i l'enfortiment del moviment revolucionari.**

a) Augmentar i enfortir les lluites polítiques i socials

La CUP es forja, i existeix, sent part de les lluites que ocorren, de les quals participa i amb les quals es relaciona. No es fa des de la mera representació institucional, sinó des de la participació conscient en la generació, desenvolupament i acompanyament d'aquestes. Que en un moment de reflux com l'actual, que la consciència política, l'organització i la mobilització social augmentin és una de les tasques principals com a CUP. Aquesta s'ha de fer atenent dues qüestions principals:

- Creixement des de l'àmbit local fins al nacional dels conflictes relacionats amb les lluites plantejades al punt 2.2 de la Proposta política. Bastint espais organitzatius que superin la fragmentació, el localisme i la reacció. Les militants de la CUP han de donar una perspectiva estratègica en tots els conflictes en què participen per portar més enllà les victòries concretes, que són, en moments com els actuals, més necessàries que mai.
- Construcció d'**estructures populars** que facilitin espais de socialització i de creació d'alternatives. Estructures de contrapoder popular, més enllà de la institució, que permetin disposar d'una base sòlida des d'on establir i bastir marcs discursius, marcar la pròpia agenda, generar recursos materials, espais de socialització, creació de discurs...

b) Augmentar la capacitat de mobilització

La CUP, no només participa en primera persona en diverses lluites sinó que, com a organització de masses i referencial, a què aspira a ser, ha de mostrar també capacitat de generar mobilitzacions pròpies. No tenir capacitat de generar mobilitzacions sobre la base d'una agenda pròpia és una de les mancances que cal superar. Guanyar capacitat de mobilització com a CUP, i com a Esquerra Independentista, no ha d'anar en detriment de treballar amb altres agents per generar mobilitzacions conjuntament, sinó que ha d'implicar tenir una militància activa, entrenada en l'organització i generació de mobilitzacions, un projecte local, territorial i nacional referent que interpel·li més enllà de la mateixa militància...

En resum, cal poder generar mobilitzacions (com a element de sensibilització, de difusió de la proposta política pròpia...) i per fer-ho cal treballar en la preparació de la militància per poder-les desenvolupar, així com en la mateixa legitimitat de l'organització per fer-les.

c) La CUP com a centre de relacions polítiques i internacionals

La CUP ha estat, històricament, una organització amb capacitat d'interlocució i generació d'aliances amb amplis agents dels moviments socials i populars. Tornar a guanyar la capacitat de generar sinèrgies de treball conjunt que superin les mancances de l'anterior cicle és clau en la vertebració del projecte de la Unitat Popular.

Amb la voluntat d'esdevenir/consolidar-se com a organització de masses, la CUP ha d'exercir relacions polítiques amb tots els agents de lluita possibles amb l'objectiu d'aglutinar lluites, facilitar dinàmiques d'agregació i mobilització, i estendre xarxes de suport mutu i lluites compartides. La proliferació i expansió de la ideologia reaccionària al servei del capitalisme global —amb la seva traducció en l'ocupació d'espais de poder institucional a través de partits d'extrema dreta, però també amb la generació d'una hegemonia que potencia l'individualisme, l'atomització i la divisió de la classe treballadora— és un repte que té una escala internacional. Davant d'aquest fenomen, articulats internacionalment, cal que els moviments revolucionaris d'arreu del món articulin estratègies planificades i compartides per fer-hi front.

Així doncs, la CUP ha de tenir un rol fonamental en la construcció d'aliances de caràcter internacional assumint-ne un paper dinamitzador en la regió en què es desplega, perquè és una de les organitzacions anticapitalistes amb més implantació i reconeixement social, en el seu territori, del sud d'Europa i del Mediterrani.

Cal establir mecanismes organitzatius i polítics per tal de treballar les relacions internacionals més enllà del marc de les aliances de solidaritat, per avançar cap a l'impuls d'una estratègia compartida en l'àmbit internacional per treballar cap a la revolució arreu del planeta. Alhora, i de forma prioritària, cal que la CUP encapçali una línia de treball polític que permeti situar el conflicte català i la independència de la nostra nació com a un element desestabilitzador del capital espanyol, francès, i per extensió, de la Unió Europea, i per tant una contribució a la revolució socialista, tot coordinant agendes polítiques amb altres espais polítics, institucionals i no institucionals d'arreu del món.

d) Una estratègia per fer front a la repressió

L'Esquerra Independentista, com a moviment revolucionari, ha estat històricament al punt de mira de la repressió de l'estat. Aquesta repressió es manifesta de múltiples maneres, però especialment mitjançant l'acció policial i judicial. En els darrers anys la repressió ha fet un salt tant qualitatiu com quantitatiu. Aquests canvis tenen diverses causes com són el creixement mateix del moviment i la seva capacitat d'incidència política i social; la presència institucional, que ha suposat noves formes de persecució contra càrrecs electes, o el cicle de mobilització independentista i la corresponent resposta de l'estat.

Per tal de fer front a la repressió, tant cap a la mateixa organització i moviment, com per donar-hi una resposta política, la CUP ha de desplegar una estratègia basada en:

- L'anàlisi política del poder i de la repressió en totes les seves formes, objectius i conseqüències.
- La formació del conjunt de la militància com una de les eines puntals per fer-hi front i anticipar-la.
- La denúncia de la repressió i de la seva naturalesa política situant la necessitat de treballar per l'eliminació dels mecanismes que la possibiliten.

- L'acompanyament polític i emocional a la militància amb causes repressives i la coordinació activa amb la resta de l'organització per tal de minimitzar-ne els efectes.

Per tot això, és necessari que la CUP es doti de responsables orgànics de la lluita antirepressiva que en coordinin l'estratègia i l'acció política així com el suport a les militants que pateixen la repressió, amb l'associació necessària amb Alerta Solidària.

e) Pertànyer i enfortir el moviment revolucionari

Una de les potencialitats de la CUP és pertànyer a un moviment revolucionari, l'Esquerra Independentista. Aquest fet, malgrat les contradiccions i dificultats organitzatives que pugui generar, és un element clau a l'hora de vincular la CUP amb un projecte polític més ampli, que treballi sota els mateixos principis ideològics però interpel·lant i organitzant sectors diferents del poble treballador català. Aquesta qüestió engrandeix el sentit de la lluita, allò que fa una organització no només té impacte sobre aquesta, sinó que reforça (o quan errem impacta negativament) sobre la resta d'organitzacions del moviment.

És evident que l'Esquerra Independentista necessita, però, entomar debats estratègics i organitzatius per recompondre's i adaptar-se, així com està fent la CUP, a la societat que pretén transformar. Des del Procés de Vinaròs, el 2001, el moviment no ha tingut espais suficients de reflexió comuna i conjunta. Aquest fet ens ha debilitat, cosa que ha impossibilitat amplificar les nostres potencialitats i donar resposta a les nostres mancances. Hem de garantir que en els propers anys, i amb la data d'inici més propera possible, iniciem un debat amb la totalitat de l'Esquerra Independentista. De la mateixa manera que la CUP va decidir iniciar un procés de reflexió, debat i redefinició estratègica, tàctica i organitzativa, també va prendre el compromís de dur a terme un debat de moviment que actualitzi les estratègies compartides i els mecanismes de coordinació.

2.3.4. Una organització referencial

Per assolir els nostres objectius finals, per implementar transformacions radicals i profundes, cal guanyar capacitat de fer poder popular per fer-ho. És això, i no guanyar eleccions, el fet de generar una mobilització o l'altra o aconseguir una

victòria concreta, al que es refereix el concepte d'hegemonia. Aquesta hegemonia, capacitat de fer, ve atorgada per diversos elements: legitimitat, referencialitat, potestat, responsabilitat...

La CUP ha de ser vista com un actor sòlid i amb reconeixement, esdevenir l'element central i hegemònic entre forces i espais de l'anticapitalisme i l'independentisme. Recuperar la referencialitat i portar-la més enllà passa per dues apostes principals: **la disputa pel sentit comú i la referencialitat i lideratge de diversos àmbits de la societat.**

a) La disputa del sentit comú

El sentit comú no es construeix, exclusivament, a través dels mitjans de comunicació i les xarxes. Les formes i models d'organització de la societat, les forces que modelen una societat, són un element cabdal en la reproducció de valors que hi imperen. Al llarg de la ponència es descriuen elements de lluita, autoorganització o construcció de comunitat que tracten de disputar el sentit comú des d'aquests vessants. Però cal també que la CUP guanyi en capacitat de generació d'un nou sentit comú a través d'una estratègia comunicativa sòlida i amb capacitat de disputa dels principals relats discursius de la societat actual. És des d'aquesta perspectiva que es plantegen un seguit de qüestions organitzatives: les portaveus, les comunicacions, les xarxes... i l'elaboració d'un pla comunicatiu que vertebrï, organitzi, i guïï aquestes qüestions. Amb la finalitat de disputar el sentit comú, arribar a imposar marcs de relats forts i proactius capaços de lliurar amb possibilitats d'èxit l'hegemonia cultural.

L'hegemonia cultural és un procés de direcció politicocultural d'un segment social sobre un altre mitjançant la generalització d'uns valors culturals propis d'una classe per al conjunt de la societat, és a dir, incorporar a la cultura les relacions de dominació i de poder. Si bé la idea de l'hegemonia cultural i la batalla per a la seva disputa ha estat sempre present en els debats teòrics de l'esquerra radical, també a casa nostra, sovint això no s'ha traduït en una aposta estratègica concreta i l'articulació d'instruments i eines al seu servei.

La batalla cultural i la lluita per l'hegemonia és inherent a la lluita de classes i a tota forma de lluita política i social. En el marc del repensament estratègic i organitzatiu engegat per la CUP cal que aquesta aposta estratègica pendent surti de l'oblit. La qüestió pren especial rellevància en el context actual en què la ideologia neoliberal i

l'individualisme han avançat posicions arreu del món generant un sentit comú contrari als interessos de la classe treballadora, a la creació de comunitats polítiques i de xarxes comunitàries que posin la vida al centre davant dels interessos del capital. Als Països Catalans, a més a més, la batalla cultural pren una dimensió especial en un context de dominació nacional, cultural i lingüística. A tot això, cal afegir-hi l'auge de posicions reaccionàries i de l'extrema dreta.

Per tant, més enllà de la qüestió comunicativa pròpia, serà també prioritat de l'organització, juntament amb les infraestructures generades per aquest fi (com el CEUP) treballar per generar eines de construcció d'hegemonia cultural adequada al moment polític actual. Caldrà presentar un pla de treball actualitzat encarat a treballar-ho de forma preferent.

b) La referencialitat i el lideratge en la lluita

Per poder ser una força referencial, confiable, cal ser exemple del món que es construeix. En un moment d'incertesa política, de foment de l'individualisme i la política de la por, la CUP ha d'esdevenir una opció confiable i responsable. Per la nostra naturalesa, voluntat antisistèmica i d'impugnació del model actual, aquesta responsabilitat difícilment es pot bastir exclusivament en termes discursius o en propostes electorals que passen per institucions que treballen a la contra d'aquestes. Poder ser referents en les lluites que milloren les condicions de vida del nostre poble, que parteixen de les condicions concretes per dibuixar la possibilitat d'un nou món, és crucial. Durant molt de temps, la nostra militància ha estat referencial de les lluites que naixien al territori. És crucial per a la CUP poder plantejar-nos que la nostra intervenció en la lluita no és només per fer-la créixer, sinó per orientar-la cap a la proposta política. Generant líders, militants exemplars i referents, amb la capacitat de guiar les lluites i ser un nexa entre elles i el projecte d'Unitat Popular. Per fer-ho, caldrà actuar superant les limitacions analitzades, la dificultat per sostenir la lluita, la dificultat de l'equilibri entre l'autonomia dels espais i la proximitat a la nostra proposta.

Caldrà valorar com guanyar referencialitat mediàtica a través d'alguns perfils concrets i escollits políticament. La batalla cultural és un espai més de disputa que no podem obviar i els mitjans per guanyar-la també passen per la generació de lideratges comunicatius més enllà dels previstos orgànicament com, per exemple, els càrrecs electes o els portaveus nacionals.

Per últim, per ser una opció referencial, cal poder treballar a bastir i consolidar lideratges a mitjà i llarg termini, per permetre la consolidació d'aquelles militants que esdevinguin portaveus o càrrecs electes d'espais d'institucions amb molta visualització. A més, també poder generar lideratges interns que no estiguin vinculats estrictament a la representació institucional sinó que puguin exercir com a portaveus i líders del mateix espai. Tenir referents propis com a CUP que no hagin d'estar sotmesos a les contradiccions que la lluita institucional o la lluita amb altres espais suposa, per poder ser un altaveu clar del nostre propi espai.

3. Ponència organitzativa

3. Ponència organitzativa

3.1. Model de militància

Els militants són agents polítics a tot arreu on intervenen; representen l'organització i la fan referencial i present en els diversos espais on participen. El seu paper és crear xarxa i, amb la seva tasca política, millorar les vides de totes per assolir, a la fi, una societat justa i igualitària en un país lliure d'explotació, opressions i discriminacions.

Militar a la CUP és un concepte entès de múltiples i diverses formes, més enllà de la inscripció al cens i el pagament de quotes. Des de la implicació/vinculació a una Assemblea Local, les militants participen activament del projecte d'estendre la unitat popular, revertint el sistema que ens castiga i treballar pel bé comú i l'interès col·lectiu.

Les estructures que travessen les nostres vides no desapareixen en la nostra militància. El capitalisme, el patriarcat, les fronteres, el capacitisme i altres formes d'opressió i exclusió impacten en qualsevol organització treballadora en què les persones militants destinen la major part del seu temps vital a aportar força de treball i a la reproducció d'aquesta. I atesa la divisió sexual dels treballs i les cures, així com la política de fronteres, unit a factors territorials, resulta evident que el fet de sostenir més temps de treball i de cures, superar traves burocràtiques que impedeixen l'exercici de drets civils i polítics són obstacles que les militants que les sostenen han de lluitar alhora que destinen temps de militància.

Per aquest motiu és obvi que en el model de militància això es tradueix en una manca de compromís i disciplina com a conseqüència de la falta d'hores, la jornada laboral, les situacions legals de persones migrants, les cures o l'atenció familiar i la deficiència de serveis, transport o connectivitat. Així cal trobar l'encaix perquè totes puguin militar en la mesura de les seves possibilitats i disponibilitats, però sobretot cal un canvi de model de la militància que posi el col·lectiu per davant. Cal un model militant que es correspongui amb el projecte polític, que tingui una visió global d'aquest projecte polític i en conegui l'estratègia, que treballi sempre pensant que les tasques que fan van dirigides a aconseguir els objectius de l'organització, que es cregui que la revolució és possible. A més a més, les múltiples militàncies en diversos àmbits i espais de lluita (des del moviment sindical, social, habitatge, feminisme, etc., passant per

l'AFA dels centres educatius, la preservació de la llengua i la cultura popular o plataformes en defensa de recursos naturals amenaçats) fa que les militants de la CUP destinin diferents forces a l'organització en combinació a altres compromisos militants en sentit ampli.

Els diversos ritmes de militància fan, però, que les responsabilitats i la capacitat d'incidència en la presa de decisions s'hagin també de tenir en compte. Dins la figura de militant, cal distingir i atendre aquelles que aporten més hores i treball i assumeixen alguna responsabilitat orgànica: responsables d'economia, organització o comunicació, membres dels secretariats locals i territorials, càrrecs electes, representants a la Mesa Nacional i al Secretariat Nacional.

L'anàlisi de la millorable connexió actual entre la militància local i l'estructura nacional, juntament amb la constatació de la necessitat d'una preparació i formació planificada de quadres militants per facilitar la renovació de lideratges, exigeix **modificar l'actual dinàmica interna** que requereix una alta intensitat militant, allunya de la militància activa i la presa de decisió a persones segons disponibilitat, bagatge i introdueix un biaix de classe i de gènere, origen, etc. en els espais de decisió i militància d'una organització que esdevé masculinitzada i menys representativa del poble treballador català del que ens agradaria.

Per tot això és necessària una disciplina col·lectiva. La militància ha de dipositar la confiança en les decisions preses col·lectivament i no superposar les decisions individuals per damunt de les de l'organització sense que això impliqui una autosubordinació cega. La militància des de qualsevol òrgan organitzatiu o de presa de decisions, ha de poder qüestionar i rebutjar hàbits, actituds o costums que s'han demostrat obsolets i ha de poder revocar càrrecs, si s'escau, per irregularitats, desviacions, errors o decisions allunyades o contràries al projecte polític, ja siguin càrrecs electes militants o no militants.

En definitiva, la CUP ha de ser una organització amb capacitat de garantir que totes aquelles persones compromeses amb els seus objectius polítics puguin aportar el seu temps i treball militant, cadascuna d'elles, oferint el millor de si mateixes, en consonància, suport i cura amb la resta de companyes i al servei d'un objectiu comú, definit col·lectivament.

A partir d'aquesta anàlisi, i atenent les potencialitats que la militància de l'organització té, la CUP vol impulsar un model de militància que persegueix assolir els següents objectius:

1. Créixer en nombre i implantació.
2. Establir fórmules de militar perquè totes puguem, i participem, en la mesura de les nostres possibilitats.
3. Millorar la qualitat de la militància: més formació, més quadres i més capacitats.
4. Superar els múltiples biaixos que travessen l'organització per tal d'esdevenir l'organització referencial del poble treballador català que aspirem a ser.

3.1.1 Formes de militància

La participació en l'organització és diversa, tant en l'àmbit local i territorial com en el sectorial. Entenent que els ritmes de la militància són múltiples i variats, amb la voluntat que totes puguin participar en la mesura de les seves possibilitats, es defineixen les següents tipologies de vinculació amb l'organització:

- **Militant local:** és la que fa intervenció política sigui en la dimensió local, territorial o sectorial ~~i que està adscrita a una assemblea local~~. El compromís i vincle amb l'organització és constant. Tot i que pugui fluctuar en el temps i el nivell d'implicació no sigui constant al llarg de la vida, aquesta compta amb tots els drets de participació i votació (i els deures que se'n desprenen) dins de l'organització.
- **Militant territorial:** És aquella que, en absència d'una assemblea local al seu municipi, vehicula la seva participació política a través de l'assemblea territorial. Amb vocació de treballar a la seva localitat i amb l'objectiu de poder-hi acabar generant un nucli, la militant territorial compta amb tots els drets de participació i votació (i els deures que se'n desprenen) dins de l'organització. Tot i la intenció de temporalitat amb l'objectiu de crear un nucli al municipi, aquesta figura no té una durada màxima, i treballarà amb l'Assemblea Territorial i el Secretariat Territorial tot allò relacionat amb l'expansió.

- **Col·laboradora:** és qui dona suport al projecte de forma puntual, col·laborant en determinades tasques o esdeveniments concrets. L'organització integrarà les col·laboradores en les seves accions i apostes, des de la dimensió local o territorial fins a la nacional, tenint-les en compte per tal d'implicar-les en espais de formació, desenvolupament de campanyes o generació d'espais de lluita. El compromís i el vincle és amb l'assemblea local on s'està vinculat. En aquesta hi poden participar, però no tenen dret a vot (tampoc el compromís de complir amb tots els deures que tenen les militants).
- **Col·laboradora econòmica:** són aquelles que col·laboren econòmicament de forma periòdica amb la CUP, sigui a nivell local, territorial o nacional. Tenen dret a rebre informació sobre el funcionament, mitjans, recursos i finalitat de la CUP, sense tenir drets militants ni rebre documents i informació interna.

3.1.2 Creixement i implantació

Créixer per esdevenir una organització gran, forta, en lluita i referencial que porti a l'assoliment dels nostres objectius, no pot oblidar que una bona cultura militant i una millora de les dinàmiques internes servirà a l'organització per augmentar el nombre i la diversitat de perfils de persones implicades en el projecte. La millora qualitativa es potenciarà mitjançant **plans de formació militant, una escola de quadres planificada i estructures per retenir i difondre els aprenentatges fets**. Tots aquests plans i estructures es sintetitzaran en uns "Itineraris formatius individuals i col·lectius" que serviran de brúixola per tal de guiar l'evolució i el desenvolupament de les capacitats militants sobretot dels i les col·laboradores, però també dels i les militants, amb l'objectiu de consolidar i estendre l'expansió local i territorial del projecte.

Alhora, cal tenir en compte que, a banda de les militants inactives o poc mobilitzades, però també entre aquelles implicades amb regularitat, hi ha grans diferències, que no sols responen a les diferents disponibilitats sinó també a la manca de cultura militant compartida i les dinàmiques internes.

Així doncs, en el context descrit, i per revertir la situació, les necessitats principals de l'organització són: (1) establir diferents ritmes de militància, (2) una major i més efectiva delegació de responsabilitats i confiança, (3) la generació de quadres més enllà de la institució, (4) el traspàs de coneixements i la formació de la militància en sentit ampli, (5) una presa de decisions executives sense espais informals de decisió, i (6) la voluntat d'avançar cap a l'organització de masses amb creixement en nombre

de militants, guardant la representativitat territorial, de classe, d'edat i una major feminització de l'organització, i tenir capacitat de generar referencialitat en els entorns polítics i socials.

Perquè per esdevenir una eina referencial, tal com planteja aquesta ponència, no és suficient créixer en nombre de militància, sinó també cal créixer qualitativament: consolidar militància en termes de capacitat i formes de treball, de la mà d'altres espais, lluites i sectors on hem de ser presents, i en la mesura del possible, referents.

L'organització i l'estructura nacional han de donar instruments a les AL perquè puguin créixer i impulsar expansions allà on hi hagi més possibilitats de creixement i més necessitat d'arrelar el projecte polític. La primera, o prèvia, actuació que caldrà fer és radiografiar el que tenim, i reflotar i acompanyar aquelles AL que no passen pel seu millor moment. Si volem créixer en nombre i implantació, per a fer expansió ens calen espais actius de "captació".

Caldria avaluar aquesta tasca encara que no sigui amb indicadors quantitatius, però sí amb la valoració de la tasca feta, que inclogui una primera diagnosi de la realitat per tal d'establir els objectius de creixement.

En conclusió, en la tasca per una major i ferma implantació de la nostra organització cal una proposta que plantegi objectius de creixement qualitatiu de l'organització. Cal també una millor estructuració orgànica, així com una política clara i eficaç de formació i preparació teoricopràctica de la militància. Passa també per guanyar en implantació, en militància i en eficàcia organitzativa; guanyar, per tant, en representativitat alhora que en força militant.

La Secretaria de Formació aprovarà uns "Itineraris formatius individuals i col·lectius" que, integrant les idees i línies de treball que aquí es plantegen (plans formatius, escola de quadres, estructures d'aprenentatges) prevegin: a nivell individual l'assumpció progressiva de determinades responsabilitats pràctiques i militants; per l'altra, l'assoliment progressiu d'uns determinats coneixements a l'hora d'exercir determinades responsabilitats; a nivell col·lectiu, la construcció i articulació de grups de treball que permetin el desenvolupament d'una sèrie de projectes per tal d'implantar el projecte de la unitat popular al territori.

3.1.3 Acollida i formació:

Cal estructurar l'accessibilitat a l'organització, amb un **protocol d'acollida** a nous militants que en faciliti tant l'entrada com l'acompanyament en els inicis militants, juntament amb un **pla de formació** que incorpori diferents nivells de bagatge polític i una assignació progressiva de tasques; una guia bàsica en l'acollida a nova militància (llegir-se unes ponències, fer uns cursos, que hi hagi un seguiment, etc.) i l'assumpció de tasques concretes i assumibles poden ser altres elements clau per a un bon procés d'adscripció militant.

Militar en una organització en lluita suposa la possibilitat real de conseqüències en clau **repressiva**, perquè les militants estan compromeses, i en tant que compromeses hi posen el cos i poden rebre la repressió i la violència d'aquelles a qui s'enfronten i qüestionen. Cal fer evident aquesta possibilitat com a una forma de consciència col·lectiva i responsabilitat militant. L'organització es preocuparà de formar en qüestions antirepressives a la militància, que serà un element clau en els plans de formació.

Tot i que cal una relació amb part de l'organització aterrada a un nucli local, en alguns casos el seu treball està més encarat a una sectorial i la seva implicació a la AL serà menor.

En tots els casos, però, serà clau que la cultura militant permeti anàlisi, assumpció de responsabilitat, presa de decisions col·lectiva i corresponsable, etcètera, i això només es pot dur a terme de forma exitosa amb una militància ben formada.

a) Pla de formació de base

El pla de formació per la militància haurà de tenir diferents potes:

- **Formació per a noves militants:** s'haurà de dissenyar un pla d'acollida i formació per noves militants que contempli formació sobre l'organització i el moviment, funcionament intern i estratègia nacional, així com formació ideològica per consolidar la militància dins l'organització. Aquest pla de formació per noves militants hauria de comptar amb recursos nacionals actualitzats anualment per tota la militància que s'hagi incorporat a l'organització en l'últim any. El format que poden prendre aquests recursos seran proposats en el marc del pla de treball de formació a càrrec de la

secretaria corresponent, tot i que es prioritzarà l'organització d'unes jornades formatives per a nova militància presencials anuals com a part d'aquest pla d'acollida.

- **Formació per la militància de base:** l'organització disposarà de formació actualitzada i renovada constant per poder aportar eines a la militància de forma continuada. Aquest pla de formació comptarà amb parts obligatòries i d'altres per aprofundir en qüestions d'interès específic. Les formacions hauran de proposar treballar des de qüestions més teòriques a debats tàctics actuals, eines pràctiques i tècniques per a la tasca que es realitza. A banda de recursos formatius que la militància haurà de treballar de forma individual o en assemblea, el pla de formació comptarà amb propostes de formació nacional planificades en funció de les necessitats anuals, on la militància assistirà en funció de les necessitats, criteris o context en cada moment.
- **Formació per càrrecs electes:** l'organització s'ha de responsabilitzar d'acompanyar i fer seguiment dels nous càrrecs electes que vagi generant arreu del territori. A banda del treball de l'Àrea municipalisme en crear una base de dades que integri l'aprenentatge realitzat fins ara, també s'haurà de fer un pla de treball dinàmic encarat a identificar les necessitats i les mancances per treballar amb aquests militants i disposar de les formacions pràctiques i teòriques que siguin necessàries. A més, serà una eina útil per càrrecs a projectar en un futur o militància que tingui interès. La Coordinadora de càrrecs electes jugarà un paper en aquesta necessitat.
- **Trobades municipalistes:** es faran jornades municipalistes en el curs polític, impulsades per l'àrea de municipalisme en coordinació amb els secretariats territorials. Serviran per establir objectius comuns i fixar el discurs i coordinació interna. D'aquestes se'n deriven material textual i audiovisual i guies de recursos que podran ser utilitzats pels diferents plans formatius.
- **Escola d'Estiu:** un espai de trobada anual de la militància amb capacitat d'arribar a gent de l'entorn polític ampli per a la divulgació i la formació col·lectiva. La direcció i el disseny es farà al servei d'objectius i apostes tàctiques de l'organització, igual que la resta de propostes formatives.

Aquestes propostes formatives seran planificades per la Secretaria de Formació. Especificant i planificant-ne cadascuna tenint en compte qui la programa, executa i revisa. Haurà de treballar de forma coordinada amb el CEUP, entenent que la direcció política del pla formatiu serà sempre del secretariat nacional de l'organització i el

CEUP executarà i proposarà en base les necessitats esmentades i l'estratègia nacional de l'organització.

b) Escola de quadres planificada

A manca d'una definició del que és un quadre de la CUP, l'Escola de Quadres va adreçada a militants amb responsabilitats institucionals o a l'organització. L'objectiu és dotar de la formació necessària al conjunt de militants que entomaran una major responsabilitat en el desplegament de l'acció política de la CUP. És a dir, aquelles militants que organitzin i liderin equips de treball o, fins i tot, parts de l'organització. També a les que esdevenen cares visibles de l'organització amb certa projecció pública i mediàtica i aquelles que lideren espais municipals, territorials, sectorials, fronts d'intervenció política i membres de la mesa nacional.

La construcció d'una organització amb diferents nivells de militància, caldrà que entomi i planifiqui les necessitats de formació específica per a un nivell de militància que requereix més dedicació, hores, implicació i, per tant, més formació i capacitació en coherència a l'estratègia de l'organització. El pla de formació inclourà també la participació en les Jornades Municipalistes, l'Escola d'estiu i el Congrés antiracista i el feminista.

3.1.4 Estructures per retenir i difondre els aprenentatges fets

Cal generar mecanismes i estructures perquè l'organització pugui recollir els aprenentatges fets i sistematitzar-los per poder-los socialitzar. Tota la informació que es recull a través del treball militant, tota l'expertesa que es genera i tot l'aprenentatge que s'acumula, així com la documentació generada, s'ha de poder unificar i registrar, i posteriorment poder divulgar en els espais militants convenients. Des de mocions, acció de govern, argumentaris, dinàmiques assembleàries, gestió de reunions, plans de treball, etc.

En aquest sentit, es prioritzarà el treball en:

- **Generació de bases de dades** de la feina feta i els seus resultats. Capacitat de posar en comú el treball desplegat en l'àmbit municipal i generar informes

analítics dels seus resultats. L'Àrea de municipalisme haurà de treballar per recollir la feina feta fins ara com a organització en aquest sentit.

- **Posar en pràctica i en marxa una intranet accessible** a tota la militància on disposar de documentació, informació, formació i eines per al treball militant local, territorial i nacional diari. Una eina que permeti compartir de forma eficaç i accessible tots els sabers de l'organització.
- **Treballar en la realització d'anàlisi permanent i de moments concrets/específics d'especial rellevància política.** Es generarà un espai d'anàlisi permanent i es valorarà conjunturalment l'externalització d'anàlisis específiques a diferents agents: CEUP, congressos de debat nacionals, etc.

3.2. Territorialitat i Sectorialitat

Com exposa la Ponència Estratègica, la CUP entén que l'àmbit prioritari de lluita política, pel seu potencial agregador i l'àmbit en què es desenvolupen la major part de relacions socials, és el vinculat al territori; és a dir, allà on s'expressen les contradiccions del capital en el dia a dia, i allà on la tasca de la militància revolucionària pren major sentit. Alhora, el capitalisme s'expressa, també, en espais no sempre territorialitzats, però que interpel·len de forma violenta i excloent la classe treballadora. Per això es fa necessària l'articulació de la militància en l'àmbit sectorial, que permetrà intervenir en eixos de lluita de forma transversal i interrelacionant-se amb la dimensió territorial.

D'aquesta concepció parteix la següent proposta organitzativa, que concep la CUP com una eina al servei de la intervenció en la societat en aquests àmbits que s'entrecreuen.

3.2.1. Territorialitat

Com s'ha explicat i plantejat a la ponència política, el primer espai d'organització i lluita de la CUP és el vinculat i fet a partir de les assemblees locals i territorials: espais de militància directament vinculats amb la militància de base, la classe treballadora i el territori pròxim a aquestes. És l'àmbit d'agregació política prioritari i el pal de paller del projecte de l'organització, que aterra l'estratègia nacional consensuada. La militància s'adherirà, prioritàriament, a una assemblea local. De forma excepcional, si les particularitats del territori ho requereixen (extremada dispersió, nuclis locals molt petits, especial identificació territorial...) es generaran agrupacions locals,

comarcals o territorials específiques que tindran el mateix funcionament i sentit que una assemblea local. Finalment, es crearà la figura del militant no adscrit per aquells casos en que no sigui possible la vinculació a una assemblea (militància a l'exterior, etc.) La militància no adscrita dependrà directament de l'Àrea de militància i organització.

A partir d'aquí, s'avança cap a una organització territorial que intervé políticament, a partir de les assemblees locals, agrupacions comarcals o territorials que siguin útils com a subjectes o ens catalitzadors de la intervenció política a desenvolupar. L'organització s'estructurarà en base les identitats territorials/comarcals, vincles culturals i identitaris i subjectes útils per la lluita política que volem desenvolupar.

a) Assemblees locals

Què és una Assemblea Local (AL)? Composició i tasques

L'Assemblea Local és l'òrgan fonamental de la CUP. La seva finalitat és aplicar i desenvolupar el projecte polític de l'organització. Està composta per les militants que s'hi adscriuen i hi participen, assumint els diferents models de militància i participació existents i amb la voluntat que totes aquelles persones del municipi vinculades a l'AL trobin la manera de contribuir al desenvolupament del pla de treball local. L'àmbit geogràfic és el municipal, tot i que es podran establir Assemblees Locals d'àmbit supramunicipal entre municipis situats dins d'un mateix àmbit geogràfic que per les característiques i especificitats requereixin una agrupació d'aquestes característiques.

Les assemblees hauran de:

- Disposar d'un organitzador local que vetlli pel bon funcionament i la dinamització de l'assemblea local, que coordini i vetlli per la coherència en tots els fronts d'intervenció d'aquest nucli, i els vinculi amb l'estratègia territorial i nacional.
- Dissenyar i desenvolupar un pla de treball coherent amb l'estratègia nacional. Aterrant les propostes que arribin de l'estratègia nacional i els plans de treball territorials per dissenyar un pla de treball local harmònic amb aquests que expliciti la intervenció política a fer i permeti desplegar l'activitat política als pobles, barris i ciutats de cada AL.

- Comptar amb almenys un responsable d'organització, un responsable d'acció política, un d'economia i un de comunicació.
- Procurar per l'expansió local del projecte i la militància
- Vetllar per una bona comunicació i difusió de l'activitat política de l'AL.
- Les militants de les ALs hauran d'assistir i estar al dia dels espais de coordinació i treball territorials (AT) i nacionals que es convoquin.

b) Assemblees territorials

Què és una assemblea territorial (AT)? Composició i tasques

L'Assemblea Territorial és l'espai de trobada entre les Assemblees Locals d'un mateix àmbit geogràfic que presenta una subjectivitat i identificació comuna, i té un potencial d'intervenció política com a unitat territorial en molts d'aquests territoris.

Les funcions d'aquesta assemblea territorial van des de la coordinació i la cohesió de la tasca local, al plantejament d'acció política conjunta. Per tant, les assemblees territorials hauran de:

- Disposar d'un Secretariat Territorial que coordini i vetlli pel funcionament intern de la territorial i la coherència de l'acció política local i territorial amb l'estratègia nacional.
- Dissenyar un Pla de Treball Territorial. Cada AT haurà d'elaborar un pla de treball territorial d'acord amb l'estratègia nacional i les necessitats formatives, militants, expansives d'aquesta.

Secretariat Territorial (ST): tasques i composició

- Cada secretariat territorial estarà compost per un mínim de 3 persones en funció de les possibilitats i la militància del territori. Dins d'aquest haurà d'haver-hi, com a mínim, un responsable d'organització, els delegats territorials polítics i un responsable d'acció política. S'hauran d'assumir també les tasques d'economia i comunicació, i per fer-ho, cada ST ho organitzarà en funció de les possibilitats i les forces de cada territori. Seran els responsables de connectar la territorialitat amb l'estructura nacional i els seus òrgans de decisió i direcció, assegurant les tasques de delegació política i organització i vertebració nacional. La seva tasca durarà 2 anys i seran escollits per votació de la militància del seu àmbit territorial.

- El **responsable d'organització del ST** és el responsable de l'organització i dinamització del territori. Ha de fer seguiment de l'estat i el funcionament de les assemblees locals i vetllar pel bon funcionament d'aquestes així com vetllar per la coherència de l'acció política que es desenvolupa des de les AL. Ha de desplegar plans de formació i d'expansió territorials: tenir control de les militants, col·laboradores adscrites al projecte d'Unitat Popular a la seva territorial sense Assemblea Local de referència i expandir a la seva territorial el projecte polític. També és tasca seva la convocatòria de les AT, així com dels traspassos d'informació.
El càrrec d'organització del ST haurà de formar part de l'àrea d'organització nacional.
- El **referent d'acció política del ST** és el responsable de liderar el plantejament d'acció política de la territorial, desenvolupant i executant el pla de treball territorial, i renovar-lo/actualitzar-lo en funció dels canvis conjunturals o estratègics que apareguin. Haurà de treballar activament per fomentar que els plans de treball locals que elaborin les assemblees locals siguin coherents i també reforcin les apostes polítiques territorials. Vetllarà per la coordinació política entre AL. Així com dinamitzar les relacions polítiques territorials. Per aquesta tasca el responsable d'acció política estarà coordinat amb l'Àrea de municipalisme i l'Àrea d'acció política i sectorial.
- Els **delegats territorials polítics** seran les encarregades d'assistir a l'òrgan nacional de direcció i presa de decisions (Mesa Nacional) com a representants polítics dels seus àmbits territorials. Donaran suport a les tasques del conjunt del ST.

c) Coordinació local-territorial-nacional: un projecte comú

Reforçant que cal tenir present que la dimensió local i territorial ha d'anar vinculada i relligada a l'estratègia i al projecte nacional de l'organització, calen mecanismes organitzatius que permetin aquesta voluntat.

- Eines per conèixer la realitat de l'organització (de baix cap a dalt): Perquè les Assemblees Locals i la militància siguin realment participants i agents de l'organització per una estratègia que s'apliqui i funcioni arreu del territori nacional, és fonamental que l'organització tingui una metodologia quotidiana de treball que incorpori eines o accions que li permetin extreure dades sobre la situació organitzativa i diagnòstics els més afinats possibles que ens

permetin, en qualsevol circumstància i moment, definir o fonamentar accions, propostes, projectes sobre la base d'un coneixement acurat de la realitat de l'organització en un àmbit o un territori concret. Caldrà, doncs, dissenyar eines en aquest sentit: enquestes, vincles permanents...

- Traspàs d'informació acumulada (de dalt cap a baix): Cal assumir que la informació permet prendre decisions de forma més precisa, fins i tot en situacions complexes, a més, afirmem que necessàriament hi haurà diferents nivells de militància, participació i, per tant, de presa de decisions. Així i tot, vetllar per una comunicació fluida entre l'organització nacional - direcció - i el conjunt de la militància desplegada territorialment, és la base perquè l'acció política de l'organització segueixi coordinada i coherent amb l'estratègia nacional i les necessitats d'aquesta, que poden ser canviants segons el context. Caldrà, doncs, dissenyar eines en aquest sentit: programa de visites al territori que permeti valoritzar el treball territorial i una major integració de les dinàmiques nacionals amb les locals, vincle permanent entre el secretariat nacional i els secretariats territorials a través d'enllaços permanents, entre d'altres.

Aquesta coordinació ha de permetre la consolidació de l'organització allà on som presents, la reactivació d'aquelles assemblees o nuclis que puguin estar més o menys desactivats o adormits, i la implantació de l'organització allà on no hi tenim presència.

d) Organitzar la militància fora dels Països Catalans

Actualment, un gruix de militància viu fora dels Països Catalans. L'organització ha de dotar de sentit i utilitat política la presència d'aquests militants fora del territori nacional. Es dissenyarà un pla de treball i intervenció en base les potencialitats polítiques de cada territori i el nombre de militància del que disposem, conjuntament amb la sectorial d'internacionalisme. Aquest pla de treball ha d'incloure:

- Un aprofundiment seriós en la lluita internacionalista.
- La participació en les comunitats catalanes a l'exterior (Casals Catalans, CDR Exteriors, ANC Exteriors, escoles de català, Catalans al Món, Marea Granate...)
- La participació a òrgans de catalans a l'exterior (FIEC - Federació Internacional d'Entitats Catalanes, Consell de la Catalunya Exterior, etc.)
- Vetllar pels drets dels catalans a l'estranger (Llei del Retorn, ILP Llei Electoral Catalana, ensenyament del català...)

- Fer campanya electoral per la CUP a l'exterior a les eleccions i gestionar els apoderats consulars
- El contacte i la doble militància amb organitzacions de l'esquerra revolucionària i/o en moviments d'alliberament nacional.

Es garantirà el contacte regular amb la Sectorial d'Internacionalisme per al desplegament de tasques concretes. La integració de la militància de l'exterior a la Sectorial d'Internacionalisme és un fet a potenciar, en el format que es consideri adient, sobretot en els casos de la militància que té responsabilitats o contactes amb la comunitat catalana a l'exterior, als òrgans catalans o en organitzacions revolucionàries. De la mateixa manera, per a facilitar la feina, és desitjable la integració de la Sectorial d'Internacionalisme a l'estructura de l'actual CUP Exteriors.

e) Distribució territorial interna

El mapa territorial que ha regit el funcionament de la CUP durant els darrers anys no és el desplegament territorial ideal per assolir els ambiciosos objectius plantejats. El model d'organització interna és fruit de la història recent de la CUP, del ràpid creixement dels darrers anys de presència en el Parlament de Catalunya i sovint li manca coherència territorial o no permet generar subjectes prou eficients per a la intervenció política. Tot i aquesta anàlisi, a causa de la complexitat de la redefinició del mapa, la proposta de distribució territorial és continuïsta.

Criteris de conformació del mapa territorial

Tot i partir del fet que la base comarcal podria idealment esdevenir al primer espai d'agregació militant territorial en moltes parts del país, per la seva facilitat d'identificació adscripció social, les dimensions d'aquestes i, per tant, el potencial de desplegar-hi feina política; som conscients que el volum militant i la composició actual de les territorials no permeten dibuixar de base un mapa territorial comarcal operatiu arreu del país. Els criteris per a la definició territorial per a una millor distribució són:

- Que existeixi una lògica d'intervenció política real.
- Dimensió poblacional i característiques territorials (demo-geogràfiques) operatives.
- Que existeixi una dinàmica actual funcional políticament: amb capacitat política coherent i operativa.
- Potencialitat d'expansió territorial.

- - Que existeixi una òptima accessibilitat i distància raonables que facilitin les sinergies a nivell territorial.
- Lògica geogràfica i territorial que facilitin l'expansió, la coordinació i la col·laboració entre assemblees locals.

Territorials aprovada
Osona (<i>nova territorial</i>)
Pirineu
Ponent
Penedès (<i>inclou Anoia</i>)
Catalunya Central
El Camp
Terres de l'Ebre
Baix Llobregat
Barcelona
Barcelonès Nord (<i>nova territorial</i>): Sant Adrià del Besòs, Santa Coloma de Gramenet i Badalona)
Maresme
Vallès Occidental
Vallès Oriental - Baix Montseny

Nord-Oriental (inclou Ripollès)
Catalunya Nord (nova territorial)
Mallorca
<i>País Valencià – Comarques Centrals (Entenent que és una anomalia i un defecte que el conjunt del País Valencià sigui una sola territorial de l'organització. S'haurà de treballar pel creixement, expansió territorial i militant en aquesta part del territori dels PPCC, amb l'objectiu de poder consolidar més d'una territorial al PV amb capacitat d'intervenció política real. Així doncs, serà una prioritat el treball coordinat amb la militància del PV fer realitat aquesta aposta.)</i>

3.2.2 L'organització sectorial

Paral·lelament a l'organització territorial, la CUP s'organitza també de forma sectorial, d'acord amb els seus principis ideològics i objectius estratègics. Fins ara el treball sectorial o temàtic s'havia dut a terme de forma irregular partint de Grups de Treball, que han tingut una evolució, estabilitat, funcionament i participació desigual. Es proposa dota l'organització de grans espais de treball sectorial estables, amb objectius i funcionaments clars, que garanteixin el desplegament de les línies de treball que els corresponen.

El treball sectorial ha de ser dissenyat en base el programa i estratègia nacional, i amb relació al potencial polític de conflicte, interpel·lació i agregació de la classe que pot oferir cada eix de lluita. S'haurà de treballar per aterrar l'estratègia nacional de cadascun dels eixos sectorials on es decideixi intervenir, amb una proposta tàctica i organitzativa per cada un d'aquests espais d'intervenció i lluites sectorials que es prioritzin. Aquest treball serà, doncs, coherent amb l'estratègia nacional tot i que pugui executar-se i aplicar-se a partir d'aquestes sectorials de treball estables.

Aquests espais de treball tindran vinculació orgànica i permanent amb els òrgans de direcció de l'organització i els representants de la dimensió territorial, per tal de

coordinar la seva acció política d'acord amb l'estratègia nacional i els consensos de l'organització.

Serán prioritaris els eixos sectorials que permetin un desplegament polític en base la capacitat de construcció d'hegemonia, d'organització de la classe i conflicte, i la possibilitat de conquestes o avenços.

La necessitat de creació d'altres espais de treball sectorial estable anirà lligada sempre a la lectura d'una necessitat nacional, deguda a un replantejament tàctico-estratègic concret o un canvi en la conjuntura política que requereixi el treball de noves lluites sectorials.

Partint de la premissa que les sectorials són escollides i creades en base les necessitats de l'estratègia nacional i el programa, es proposen les següents:

Sectorials:

- 1. Ecologisme:** De forma coherent amb l'anàlisi i la necessitat d'avançar cap a una societat ecològicament racional, fonamentada en la planificació econòmica i dels recursos de forma democràtica, i identificant el creixent potencial mobilitzador i agregador que té avui en dia el moviment ecologista en totes les seves formes, cal una sectorial encarregada del treball en aquest àmbit.
- 2. Habitatge:** La lluita pel dret a l'habitatge és avui en dia un problema de primer ordre per la classe treballadora, amb un enorme i demostrat potencial mobilitzador, agregador de la classe treballadora i de conflicte, i sobre el que també hem de ser facilitadors en l'avenç de conquestes des de les institucions.
- 3. Lluita feminista i i per l'alliberament sexual i de gènere:** El feminisme és pràctica i lluita per revertir l'opressió històrica cap a les dones pel fet de ser-ho i que s'expressa amb unes formes d'explotació, desigualtat i violència específiques. De la mateixa manera, la lluita per l'alliberament sexual i de gènere cerca superar l'opressió de les dissidències sexuals i de gènere, expressada en violències i discriminacions específiques com l'LGBTI-fòbia, el binarisme de gènere, l'heterosexualitat obligatòria i el model de família nuclear. És important disposar d'una sectorial dedicada a aquesta lluita, no només pel

potencial polític d'aquest front sinó també per revertir en treball específic i transversal en el si de la nostra organització.

- 4. Economia i treball:** El repte actual és avançar cap a una economia basada en les necessitats del conjunt del poble treballador català i el planeta i no en el lucre d'uns pocs. Des d'aquesta sectorial l'objectiu és fer avançar una economia que prioritzi la transició ecosocial que ens imposa la crisi climàtica i ecològica. Una economia centrada en la planificació democràtica de les nostres necessitats que generi noves sobiranes, que treballi pel repartiment de la riquesa i el control públic dels sectors estratègics, que prioritzi la qualitat del treball fent que treballem menys i ho fem totes i, en definitiva, fer avançar un model que blindi i faci créixer els drets laborals. Per a dur a terme tals objectius, serà fonamental treballar per enfortir un sindicalisme de classe i nacional, amb qui puguem desenvolupar conjuntament propostes, i amb qui puguem construir una nova economia i realitzar els nostres objectius polítics.
- 5. Llengua, cultura i construcció nacional:** Com a nació oprimida, la construcció d'aquesta i la defensa de les seves diverses manifestacions culturals, i en especial la seva llengua, són cabdals per la supervivència com a poble i reconstruir-nos com a poble treballador català.
- 6. Serveis públics:** En un context de privatitzacions, precarització i d'empobriment dels serveis públics, treballar per aconseguir un únic model de titularitat, provisió i gestió pública, interpel·lant a la classe treballadora per a la defensa d'aquests, és una tasca que no pot oblidar una organització com la CUP.
- 7. Antiracisme:** És necessari un treball profund de prevenció, abordatge i eradicació de tota violència racista envers les persones racialitzades, migrants i refugiades. La situació del racisme institucional, social i quotidià a casa nostra impacta fortament en les vides de moltes persones de les nostres comunitats, barris i viles. En un context com l'actual especialment, amb l'auge de l'extrema dreta i el racisme, cal generar un bastió en defensa dels drets i llibertats de tota la classe treballadora, diversa i cohesionada, també des del nostre espai polític.

8. Internacionalisme: En el context d'una societat internacional dominada per estructures supraestats fortament militaritzades, no democràtiques i sotmeses al domini i les polítiques dels grans poders econòmics i financers transnacionals apostem per la construcció de noves relacions internacionals. La CUP ha de tenir un rol fonamental en la construcció d'aliances de caràcter internacional. Cal treballar les relacions internacionals més enllà del marc de les aliances de solidaritat, per avançar cap a l'impuls d'una estratègia revolucionària compartida en l'àmbit internacional.

Funcions de les sectorials:

Concretar les propostes programàtiques de la CUP en els respectius àmbits de treball en base el programa polític i l'estratègia nacional, dissenyant un pla de treball que haurà de ser validat per l'organització i incloure el conjunt de tasques i activitat política que es preveu desplegar en el curs polític.

Aterrar el model d'intervenció política per l'eix sectorial, així com propostes de campanyes i accions concretes.

Promoure el debat i la formació en els seus respectius àmbits temàtics. Si s'escau pensar i dissenyar espais formatius pel conjunt de la militància en base a les necessitats dels fronts de lluita i la feina sectorial.

Donar suport als òrgans nacionals, als grups parlamentaris i municipals, i a l'organització en general en respectius àmbits de treball si es requereix.

Coordinar els grups de treball, temporals o estables, i vehicular les seves propostes als òrgans nacionals.

Coordinar la militància que intervé en els diferents fronts d'intervenció política per tal de dotar-la d'estratègia, formació i eines.

Treballar coordinadament en la intervenció dels fronts sectorials amb la militància de l'Esquerra Independentista i els agents del moviment popular que treballin en aquests i en base els mateixos plantejaments polítics per tal d'optimitzar la nostra intervenció.

Organització de les sectorials:

- Cada sectorial serà dinamitzada per un grup de militants: **les coordinadores sectorials**. Seran les responsables d'aquesta sectorial, tindran constància de tota la militància implicada en cada front o eix sectorial i preveuran en els plans de treball de quina forma l'articulen. A partir d'aquí es podran generar grups específics per treballar una problemàtica o l'altra dins de cada sectorial,

sempre que es justifiqui políticament i d'acord amb el pla de treball validat per l'organització.

- S'escolliran 3 coordinadores de cada sectorial que seran les responsables de l'àrea i s'integraran dins l'**àrea d'acció política i sectorial**. I, per tant, lligada al secretariat nacional, qui acompanya i fa seguiment de les tasques de les sectorials i les relacions polítiques d'aquestes per vetllar per la coherència política i la coordinació de l'acció política que es desenvolupi des de cadascun. Les responsables de cada sectorial seran les encarregades de desenvolupar el pla de treball i coordinar els grups de treball de cada sectorial.
- Podran formar part de les Sectorials totes aquelles persones militants que vulguin treballar en l'àmbit específic que correspongui, esdevenint un espai d'agregació diferenciat del territorial.
- Podran participar de les sectorials persones no militants a tall de col·laboració i participació específica i concreta, amb veu però sense vot...
- Algunes de les responsables de cada sectorial haurà d'assistir a la Mesa Nacional amb veu, però sense vot, buscant la integració i coordinació de l'acció política de l'organització, i poden debatre i escoltant el mandat polític de l'organització en un dels seus espais de direcció i presa de decisions com és la Mesa Nacional.
- Les sectorials no prendran decisions de caràcter estratègic ni decidiran la necessitat d'iniciar campanyes o activitat política específica, tot i que podran fer propostes polítiques (sempre que siguin coherents amb les prioritats del programa nacional) a la Mesa Nacional i al Secretariat Nacional, espais on es prendran les decisions.

3.3. Direcció i presa de decisions

La CUP és una organització política horitzontal, de matriu assembleària i que, per tant, pren les decisions de forma col·lectiva prioritzant-ne el consens. Així mateix, donat el seu creixement, l'abast territorial de l'organització, la capacitat d'incidència en la conjuntura social i política i la seva presència al debat polític públic, la CUP ha de dotar-se de mecanismes verticals de direcció i presa de decisions que garanteixin una organització amb capacitat d'incidència en la realitat.

Igualment, i per superar algunes disfuncions ja esmentades en l'anàlisi de conjuntura que dona lloc a aquestes ponències, cal remarcar que la presa de decisions dins l'organització s'haurà de produir sempre d'acord amb el que aquest text estableix.

L'existència de relacions bilaterals amb organitzacions del moviment, la participació en espais de coordinació, etc., han de comptar amb la màxima transparència per part dels òrgans de direcció de l'organització i, en cap cas, en poden sorgir decisions que, per la seva rellevància, s'escapin dels mecanismes de debat i validació interns establerts i que hi resultin adients.

3.3.1. Assemblees Nacionals

Les Assemblees Nacionals són el màxim òrgan de decisió de l'organització. Són espais on tota la militància té dret a veu i vot i, per tant, són els espais de decisió cabdals on es delibera i decideix la línia estratègica, organitzativa i tàctica de la CUP. Així mateix, són els espais on la militància escull la direcció política de la CUP i els òrgans en què aquesta s'executa: el Secretariat Nacional i la Mesa Nacional.

Els mecanismes nacionals de presa de decisions assembleàries són:

- **Assemblea Nacional Estratègica i Organitzativa:** amb una periodicitat de cada quatre anys l'assemblea nacional debat una proposta estratègica i organitzativa, elaborada per una comissió redactora per encàrrec de la Mesa Nacional.
- **Assemblea Nacional Tàctica:** amb una periodicitat de cada dos anys, entremig de les municipals, aprova els plans de treball de les àrees de secretariat, elaborades pels seus representats. Cada quatre anys coincideix amb l'Assemblea Nacional Estratègica i Organitzativa, on s'aproven les respectives ponències i s'escull el Secretariat Nacional que les desplegarà.
- **Assemblea Nacional Extraordinària:** Aquelles decisions que, de forma excepcional i/o conjuntural, superin els mandats estratègics i tàctics de la Mesa i el Secretariat Nacional es prendran en Assemblea Nacional Extraordinària. La convocatòria serà a petició d'una majoria qualificada de la Mesa Nacional i la seva organització recaurà en la permanent d'aquesta.

3.3.2. Congressos Nacionals

L'organització podrà dotar-se d'espais congressuals monogràfics per tal d'abordar les qüestions específiques que es considerin. Els congressos nacionals seran

processos de debat temàtics amb l'objectiu de consensuar qüestions estratègiques o organitzatives específiques, i el resultat d'aquests acords i conclusions seran vinculants pel conjunt de l'organització.

Es plantegen amb la voluntat de generar espais de debat menys burocratitzats que les Assemblees Nacionals, més pausats i amb objectius més concrets i petits. Es preveu que puguin ser, si es considera útil, processos llargs de debat i documentació, amb trobades territorials, interterritorials, d'experts, i trobades nacionals en el que pugui participar el conjunt de la militància de forma plenària. Totes elles amb diferents formats (magistrals, debats, tallers, etc.), que facilitin el debat i la generació de conclusions polítiques.

Les assemblees territorials, sectorials, la mesa nacional o el secretariat nacional podran fer propostes per a convocar-ne, però serà la Mesa Nacional qui valori la proposta i validi la seva convocatòria en última instància. A més, la MN en podrà ajustar els objectius polítics i els marcs de debat, donat que els Congressos Nacionals que es convoquin caldrà que siguin justificables en coherència amb l'estratègia nacional i les necessitats d'aquesta.

Els Congressos Nacionals, a escala estatutària, queden al mateix nivell que una Assemblea Nacional, però se'n limitarà la seva temàtica i objectius, en els termes ja explicats.

3.3.3. Mesa Nacional

La Mesa Nacional és el màxim òrgan de direcció política de la CUP entre Assemblees Nacionals. Es tracta d'un òrgan viu, dinàmic, amb capacitat de generar debats, posicionaments i propostes polítiques, fiscalitzador de la tasca del Secretariat Nacional i altres espais organitzatius, tant estratègic com tàctic i que té una periodicitat orgànica mensual tot i que es pot convocar de forma excepcional¹. Per fer-ho, es dota de la representació del conjunt de la militància i del conjunt d'espais articulats dins de l'organització.

¹ Poden convocar, de forma excepcional, una reunió de la Mesa Nacional, el Secretariat Nacional o un terç de les membres de la mateixa Mesa Nacional.

La composició de la Mesa Nacional respon a la necessitat d'integrar, en l'espai de direcció política de l'organització, la representació de la militància en les diferents dimensions organitzatives que té la CUP, així com la representació d'espais orgànics singulars que necessàriament han de mantenir un vincle bidireccional amb la Mesa Nacional.

La Mesa Nacional estarà inspirada per la confiança mútua entre militants, el respecte, l'escolta, la voluntat d'entesa, l'aprofundiment del debat i l'honestedat política. Aquests principis seran fonamentals per dotar de legitimitat les decisions que s'hi prenguin i que aquestes siguin assumides pel conjunt de l'organització des d'una lògica de corresponsabilitat i compromís.

Els membres "nats" de la Mesa Nacional són:

- El **Secretariat Nacional**. Les militants integrants del SN formen part de la Mesa Nacional i tenen l'obligació d'assistir-hi i participar-hi. La seva participació no només estarà vinculada al rendiment de comptes, sinó que vetllaran per presentar propostes i fomentar el debat. Alhora, i assumint el paper de direcció política, tenen veu i vot, tot i que cada membre només tindrà mig vot.
- Els membres del **Grup Parlamentari**. Les militants que conformen el Grup Parlamentari al Parlament de Catalunya formen part de la Mesa Nacional i tenen l'obligació d'assistir-hi i participar-hi. La seva participació no només estarà vinculada al rendiment de comptes, sinó que vetllaran per presentar propostes i fomentar el debat. Tenen veu però no vot.
- La representació de l'**Acció Sectorial**. Cada Sectorial tindrà un lloc reservat a la Mesa Nacional, que serà ocupat, de forma alternada, per alguna de les 3 Coordinadores de cada sectorial. La seva participació no només estarà vinculada al rendiment de comptes, sinó que vetllaran per presentar propostes i fomentar el debat, aportant la mirada i el coneixement del seu àmbit sectorial als debats orgànics. Tenen veu però no vot.
- La representació de la **Coordinadora d'Electes**. Tenen veu però no vot. Un dels mandats de la present Ponència Organitzativa és la creació i consolidació de la Coordinadora d'Electes, com a espai de treball, coordinació, debat, formació i aterratge de la proposta política entorn la potencialitat de la lluita revolucionària des de les institucions. Aquest espai, doncs, hauria de vincular-se orgànicament a la Mesa Nacional. No obstant això, i assumint que l'aposta es troba en una fase embrionària, fins que aquest espai no es creï, reguli i activi

funcionalment, la presència de càrrecs electes no parlamentaris a la MN serà conjuntural i serà potestat de la mateixa Mesa convidar càrrecs concrets en moments concrets.

Els membres escollits de la Mesa Nacional són

- **Membres escollits d'àmbit Territorial.** Cada Territorial té una representació a la Mesa Nacional quantificada entre 1 i 4 representants, elegides d'acord amb criteris de paritat en aquelles territorials amb més d'un membre, en funció de diverses variables². Aquestes representants seran escollides per sufragi universal, a partir de candidatures individuals, per cadascuna de les territorials. La seva tasca serà de representació política dels consensos, posicionaments, propostes i reflexions de les seves territorials, però alhora, seran militants amb capacitat d'iniciativa política, marge de maniobra i llibertat política. Tenen un mandat de 2 anys, renovable, l'obligació de retre comptes i veu i vot.

Territorial	Nombre de Representants
Alt Ter	1
Baix Llobregat	2
Barcelona	2
Barcelonès Nord	1
El Camp	2
Catalunya Central	2
Mallorca	2
Maresme	3
Nord-Oriental	4
Catalunya Nord	1
Osona	1
País Valencià	2
Penedès	4
Pirineu	1
Ponent	2
Terres de l'Ebre	1

² La quantitat de representants es quantifica, entre 1 i 4, tenint en compte (1) la quantitat de militància de la Territorial amb relació al total del cens de l'organització, (2) la quantitat d'assemblees amb relació a la quantitat d'assemblees de l'organització i (3) la representació de territoris dels Països Catalans amb poc arrelament de l'organització.

Vallès Occidental	3
Vallès Oriental - Baix Montseny	2

Altres membres amb participació a la Mesa Nacional:

- Les organitzacions que conformen la candidatura al Parlament de Catalunya, tindran dret a assistir a la Mesa Nacional amb veu i vot³ únicament quan es tractin temes referits a la candidatura i per a aquells punts específics relacionats amb aquest àmbit. No podran assistir a debats que no tinguin a veure amb aquesta qüestió específica. Serà tasca de la Secretaria de la Mesa Nacional establir quan es convoca aquestes organitzacions.

La presa de decisions a la Mesa Nacional serà prioritàriament per consens. Quan això no sigui possible, s'habilitarà la possibilitat de celebrar votacions. En aquestes, cada membre amb dret a vot tindrà un únic vot, que serà unipersonal i intransferible.

Les Assemblees Locals, preferiblement amb l'aval de les Assemblees Territorials, les Assemblees Territorials i també les Sectorials tindran dret a presentar documents amb propostes a la Mesa Nacional. Serà tasca de la Secretaria de la Mesa Nacional encabir aquestes propostes amb el calendari i la planificació política de la Mesa Nacional per tal que siguin debatudes. Es procurarà el bon contacte i certa flexibilitat per tal de gestionar aquesta feina.

L'òrgan que vetllarà pel bon funcionament de la Mesa Nacional i assolir que aquesta sigui un espai profund de debat i direcció serà:

- **Secretaria de la Mesa Nacional:** La dinamització de la Mesa Nacional recaurà sobre una Secretaria de la Mesa Nacional, òrgan que tindrà la funció de planificar, coordinar, gestionar i dinamitzar les convocatòries i les sessions de la Mesa Nacional. Aquesta Secretaria serà escollida per les membres de la Mesa Nacional i estarà conformada, com a mínim, per una membre del Secretariat Nacional i dues militants més escollides a proposta del SN i amb la validació del conjunt de la MN. Les militants que ocupin aquesta funció, el mandat del qual, també serà de dos anys, hauran de tenir un perfil amb

³ Caldrà que la Mesa Nacional, un cop constituïda, treballi una proposta per ponderar el vot de les organitzacions que conformen la candidatura.

capacitat de lideratge i dinamització de l'espai de la MN per garantir que aquesta compleixi els seus objectius.

La Mesa Nacional comptarà amb un reglament propi que serà elaborat per la Secretaria de la MN i aprovat pel conjunt de la MN.

3.3.4. Secretariat Nacional

El Secretariat Nacional és l'òrgan responsable del desplegament tàctic (a partir de plans de treball aprovats en les Assemblees Nacionals Tàctiques bianuals) de l'estratègia recollida per la vigent ponència, així com pel desplegament que en faci la Mesa Nacional. La seva composició vindrà definida pels diferents espais organitzatius descrits en la ponència estratègica i organitzativa, essent cada membre del secretariat responsable d'una d'elles.

El Secretariat Nacional estarà format, idealment, per un nombre òptim de 15 persones, i un mínim de 9 persones. D'entre aquestes, com a molt, un 60% podran ser homes, percentatge que, en el mitjà termini, caldrà reduir. Així mateix, les membres del SN hauran de provenir, com a mínim, de 5 Territorials diferents de l'organització. Els membres del SN tindran una limitació d'un màxim de 8 anys en el càrrec.

El Secretariat Nacional s'ha de concebre com un equip de treball, que entomi el mandat col·lectiu sorgit de les apostes estratègiques debatudes i aprovades en Assemblea Nacional. Per aquest motiu, les candidatures al SN seran col·lectives, és a dir, candidatures que ja conformin un equip de treball en què s'especifiquin les secretaries de les quals seran responsables.

En el procés d'elecció del SN, la militància podrà votar entre les diferents candidatures que es proposin. Si alguna d'aquestes candidatures recull més del 50% dels vots emesos, serà escollida com a SN. Si, per contra, cap de les candidatures rep més del 50% dels vots, es farà una segona votació entre les dues candidatures més votades i serà escollida la que més vots obtingui.

El Secretariat Nacional serà responsable de les següents Secretaries:

- **Militància i Organització:** mandat de dinamització, coordinació, i vetlla del bon funcionament, dels espais orgànics nacionals i territorials. Formaran part, assistiran i seran els responsables de l'Àrea d'Organització i Militància.
- **Formació:** mandat d'elaboració i execució de plans de formació per la militància. Es coordinen amb l'Àrea d'Organització i militància quan sigui convenient.
- **Acció política:** mandat d'execució del programa polític de la CUP vetllant per la coherència política de l'organització en el conjunt de la seva acció política, així com del treball de l'organització en el front sectorial. S'encarregarà també l'acció antirepressiva. Formaran part, assistiran i seran les responsables de l'Àrea d'acció política i sectorial.
- **Relacions Polítiques:** mandat de centralització i coordinació de les relacions polítiques de l'organització nacional. Formaran part i assistiran a l'Àrea d'acció política i sectorial.
- **Municipalisme:** mandat de dinamització, coordinació i suport de l'acció política municipalista de l'organització. Formaran part, assistiran i seran les responsables de l'Àrea de municipalisme.
- **Comunicació i premsa:** mandat de dinamització, coordinació i suport de l'acció comunicativa de l'organització
- **Economia i jurídica:** mandat de gestió de l'àmbit administratiu, jurídic i comptable i el funcionament de l'estructura nacional.
- **Acció parlamentària:** mandat de coordinació del grup parlamentària i la seva acció política. Responsable polític de l'oficina tècnica parlamentària.

El Secretariat Nacional comptarà amb una **permanent** que estarà composta per les secretaries d'organització, municipalisme, acció política, acció parlamentària i comunicació, i la prioritat serà alliberar-la en funció dels recursos. Així mateix, es valorarà dotar de més alliberades aquesta permanent, en la tendència de construir una direcció política forta. La seva principal funció serà el desplegament tàctic provinent dels mandats de la Mesa Nacional, així com de la ponència estratègica per la qual sortiran escollits per implementar.

El secretariat nacional es reunirà de forma ordinària i mínima, setmanalment. Els membres del Secretariat Nacional, com a direcció política, prenen la responsabilitat amb l'organització de garantir la màxima implicació i dedicació per desenvolupar les tasques i apostes del seu mandat. Tots els membres del Secretariat,

independentment de si estan alliberats o no, prenen voluntàriament una responsabilitat amb l'organització. Per tant, els perfils que l'integren tindran com a prioritat durant el mandat el compliment de les responsabilitats que es deriven de la seva participació en el Secretariat. Cada membre del secretariat s'encarregarà d'una secretaria tot i que l'elecció d'aquest, per part del conjunt de la militància un cop aprovada la ponència estratègica, serà com a equip i no individus. El seu càrrec serà, si la Mesa Nacional ho considera, revocable i serà revisat, així com el pla de treball de la secretaria, a la meitat del seu mandat, coincidint amb la ponència estratègica del moment, en el marc de les assemblees tàctiques nacionals bianuals.

S'escolliran, d'entre els membres del Secretariat Nacional **dues portaveus nacionals** com a cares visibles de l'organització que seran les encarregades de donar veu al conjunt de l'organització en l'activitat política diària, transmetre posicionaments i valoracions que s'acordin i comunicar-se amb el conjunt del poble treballador català. Seran dues militants garantint criteris de paritat.

També s'escolliran dos membres de la permanent del secretariat nacional pel **rol de coordinació i secretaria general**. Amb la voluntat de ser les últimes responsables encarregades del bon funcionament de l'organització en termes globals. Es podrà valorar o no que aquestes siguin les mateixes portaveus.

Si el secretariat pateix alguna baixa serà funció del mateix Secretariat Nacional buscar un relleu, havent de ser aquest validat en l'assemblea bianual tàctica, o per motius d'urgència, és a dir que quedin més de 3 mesos per l'assemblea, per una majoria qualificada de la Mesa Nacional. D'aquesta manera, el SN mai podrà estar conformat per menys de 9 militants.

3.3.5. Les Consultes Internes i l'elecció de candidates a processos electorals supramunicipals

La Mesa Nacional i el Secretariat Nacional tenen la potestat de convocar **consultes internes** per tal que tota la militància pugui decidir al voltant de qüestions considerades d'alta rellevància a través de mecanismes com l'urna electrònica de la CUP.

El secretariat desenvoluparà un reglament que serà referendat per la militància per garantir que qualsevol militant es pot presentar de candidata amb els avals pertinents i que se'ls pot votar des de la militància, la qual també podrà votar l'ordre de la llista que es pugui proposar des del secretariat en els següents llocs susceptibles de ser escollits.

3.4 L'organització nacional

L'organització nacional està composta per totes aquelles parts de l'organigrama i espais amb un mandat i actuació d'àmbit nacional, a la vegada que integra la resta de l'organigrama ja mencionat.

3.4.1. Àrees de Treball

A partir de les secretaries del SN, definim específicament, sense perjudici que la resta de secretaries pugui fer-ho, aquestes àrees de treball principals en funcionament de comissió on tindrà importància la implicació de la militància vertebrada arreu del territori. Seran aquestes àrees de treball les responsables del desplegament tàctic de cada secretaria.

- **Àrea de militància i Organització:** funcions de dinamització, coordinació, i vetlla del bon funcionament militant i polític del conjunt de l'organització i la seva militància. Apostem per una àrea d'organització forta que integri els secretariats territorials de tota l'organització, i que tingui vincle directe amb els secretariats locals, que sigui l'eina de capil·larització de l'organització nacional fins a cada assemblea local o militant, que permeti consolidar una organització militant i forta com hem apostat.
 - Formaran part d'aquesta comissió de treball: els càrrecs d'organització dels secretariats territorials i els membres del SN encarregats de la secretaria de militància i organització.
 - Es reunirà, com a mínim, cada 21 dies i mai més tard d'un cop al mes. .
 - Aquesta àrea haurà de treballar per planificar i coordinar els plans d'expansió territorials i nacionals i els programes formatius.

- Aquesta àrea haurà de fer seguiment de l'estat de les territorials i les seves assemblees i vetllar si s'escau per coordinar plans per reforçar-les a nivell militant i a nivell polític.
 - Estarà en coordinació constant amb la secretaria de Formació i es requerirà assistència de les seves responsables (membres del SN) quan sigui necessari.
 - Per tant, el primer mandat d'aquesta àrea serà la creació d'un **intranet**, com a eina de treball diària on obtenir informació de l'organització, organigrama, tasques i mandats polítics, documentació general, actes, material comunicatiu, etc. On hi puguin tenir accés en diferents nivells el conjunt de la militància.
 - Comissió de Tecnologia Digital: vetllarà per al desenvolupament de programari lliure en funció de les necessitats de l'organització, així com del manteniment de les eines existents i els serveis informàtics que l'organització té contractats apostant sempre per la sobirania tecnològica i el programari lliure.
-
- **Àrea d'acció política i sectorialitat:** Àrea encarregada del mandat d'execució del programa polític de la CUP vetllant per la coherència política de l'acció política l'organització i del treball de l'organització en el front sectorial.
 - Participaran d'aquesta Àrea els responsables de cada sectorial i els membres del SN responsables de la secretaria d'acció política i també la secretaria de relacions polítiques.
 - Mantindrà contacte i coordinació amb un referent d'acció política de cada secretariat territorial.
 - Farà seguiment i coordinarà la intervenció en els fronts de lluita i sectorials.
 - Es reunirà mensualment en format mixt, a poder ser presencial.
-
- **Àrea de Municipalisme:** Àrea encarregada de la dinamització, coordinació i suport de l'acció política municipalista de l'organització.
 - Formada pel membre del SN responsable de la secretaria de municipalisme, l'oficina tècnica municipalista i membres militants de l'organització que així ho vulguin. En coordinació constant amb la secretaria d'economia i jurídica.

- Mantindrà contacte i coordinació amb un referent d'acció política de cada secretariat territorial.
- Coordinarà l'acció municipalista d'arreu del país; caldrà que posin en comú la feina feta per les diferents regidories i governs municipals, per sumar l'aprenentatge i avançar en les propostes.
- Identificarà les necessitats formatives en matèria municipalista tant de caràcter tècnic com de caràcter polític, i es coordinaran amb la secretaria de formació per a adaptar a aquestes els plans formatius.
- Per tant, el primer mandat d'aquesta àrea serà crear una **bona base de dades municipalista en format divulgatiu per la militància (vinculada a l'intranet)** que permeti posar en comú de forma permanent la feina feta. Eina de treball diària per les assemblees locals d'arreu, que permeti recollir i buscar informació, mocions, eines de treball, etc.

- **Comissió de garanties i CAAMN**

Tal com es va recollir a ponències anteriors així com en els diferents documents aprovats pel Consell Polític, es mantenen les següents comissions orgàniques:

- **Comissió de Garanties (CG):** Aquest òrgan seguirà assumint les mateixes competències que ha complert anteriorment, és a dir, vetllar pel compliment dels estatuts i resoldre situacions excepcionals de conflicte entre militants recollides en els estatuts.
- **Comissió d'Abordatge d'Agressions Masclistes a l'estructura Nacional (CAAMN):** Òrgan establert al Protocol per la Prevenció i Abordatge de Violències Masclistes a la CUP. Comissió amb formació especialitzada i capacitat d'encarregar-se de manera rigorosa de l'Abordatge de les agressions masclistes que es donin dins l'organització.
Aquesta comissió tindrà un aterratge territorial en forma de CAAMT (CAAM territorials).

La secretaria d'organització i militància és qui establirà el vincle directe amb aquestes comissions i serà la responsable de l'activació de la comissió de garanties.

3.4.2. Coordinadora d'Electes

La CUP entén la lluita revolucionària des de molts fronts, i un dels més destacats és l'ús de les institucions per l'avenç cap als nostres objectius polítics. Alhora, històricament, el municipalisme ha tingut com una de les seves principals apostes la concurrència a les eleccions municipals com a via de desplegar la lluita política sigui des de l'oposició o els governs, ja sigui dels ajuntaments, els consells comarcals o les diputacions provincials.

No obstant això, la falta de coordinació entre totes les militants que desenvolupen tasques dins les institucions com a càrrecs electes ha estat una de les mancances que cal revertir de forma prioritària, ja que això ens ha restat potencialitat i no ens ha permès harmonitzar el nostre projecte polític als ulls de la població arreu del territori.

És des d'aquesta necessitat que cal que la CUP reimpulsi la creació d'un espai de coordinació, debat, formació, proposta i cohesió nacional de la tasca institucional a partir del bagatge històric, la capacitat actual i la potencialitat futura d'aquest àmbit d'intervenció.

Aquest espai, vinculat orgànicament a l'Àrea de Municipalisme i a l'Àrea d'acció política i sectorialitat, ha de tenir, com a principal objectiu, coordinar el desplegament del Programa Polític de forma coherent en les diferents institucions on hi hagi presència de la CUP, elaborar propostes per ser sotmeses a la Mesa Nacional i participar activament en l'elaboració dels programes electorals de les eleccions municipals.

3.4.3. Estructura alliberada

La CUP, com s'ha esmentat al llarg de la ponència, són les seves militants. Les que dia rere dia treballen per desplegar l'acció política a les viles i els pobles dels Països Catalans.

Cadascuna de les militants és imprescindible per assolir els nostres objectius estratègics i per això és important identificar de forma acurada quines tasques requereixen una major implicació i poder construir una organització gran, forta i referencial on totes despleguem el màxim de les nostres capacitats i potencialitats de forma coordinada i col·legiada.

Una forma de fer-ho és alliberant del treball assalariat part de la militància revolucionària del nostre moviment per tal que pugui dur a terme aquelles tasques identificades, de forma objectiva per la seva responsabilitat i/o volum de feina, com a estructurals pel sosteniment i desenvolupament de l'organització. Per això la CUP apostem per dedicar una part dels recursos per tal que algunes militants, puntualment i sota un mandat concret (en cap cas superant els 8 anys), tinguin l'oportunitat i el repte de militar de forma alliberada per l'organització. Una responsabilitat majúscula i col·lectiva que l'organització encomana a la militància per tal d'enfortir el projecte i desplegar-lo al llarg dels Països Catalans.

Les alliberades de l'organització nacional ocupen diversos rols en l'organigrama:

- **Secretariat:** les membres de la permanent del secretariat descrites anteriorment seran alliberades, en funció dels recursos, per dur a terme les feines relacionades amb les corresponents secretaries enteses com a àrees estructurals i troncs de l'organització.
- **Orgàniques:** militants que realitzaran tasques tècniques pel manteniment i reproducció de l'organització en àmbits específics com l'econòmic o jurídic.
- **Territorials:** es treballarà per tal d'alliberar militància desplegada arreu del territori per tal d'articular políticament les territorials i desplegar l'acció política de l'organització en l'àmbit municipal i supramunicipal d'acord amb els plans de treball territorials. Les persones alliberades tindran una doble funció, d'una banda en plena coordinació amb l'àrea de municipalisme, donaran suport a les assemblees locals tinguin o no representació a les institucions, i d'altra banda, vetllaran per l'expansió del projecte de la CUP a la totalitat de municipis de les seves territorials.
- **Alliberades expertes en l'àmbit institucional:** militants que donaran suport tècnic i polític a la tasca desenvolupada per l'organització en l'àmbit institucional i que s'organitzaran en oficines tècniques municipalistes i parlamentària.
 - o Oficina tècnica municipalista: L'OTM estarà composta per militància amb expertesa en l'àmbit municipalista per poder ser un suport tècnic i polític per les assemblees locals i territorials de l'organització. A banda del suport i seguiment rutinari, treballarà en una base de dades interna de l'acció política realitzada fins ara. Estarà composta per perfils tècnico-polítics i jurídics.

- Oficina tècnica parlamentària: L'OTP estarà composta per militància que pugui assessorar en termes tècnics i polítics al grup parlamentari, acompanyant-lo en les seves funcions. La seva composició serà variable en funció del volum del grup parlamentari. També haurà de treballar per centralitzar el coneixement, la informació, i l'activitat política desplegada des del Parlament al llarg d'aquest temps.
- **Càrrecs electes**: les diferents càrrecs electes al llarg i ample del país poden ser també militants alliberades a dedicació del projecte de la Candidatura d'Unitat Popular. Hem d'entendre, per tant, que en funció de les forces i recursos de les territorials i locals es podrà sol·licitar que desenvolupin tasques concretes pel conjunt de l'organització nacional.
- **Sectorials**: si els recursos ho permeten, l'organització podrà decidir alliberar militància per desenvolupar tasques polítiques en l'àmbit d'alguna o més sectorials en base encàrrecs específics d'acord amb els plans de treball sectorials i l'estratègia nacional.

A banda de les alliberades estructurals, es podrà plantejar alliberar militants per encàrrecs, projectes o plans de treball concrets, amb inici i fi marcats. Tant en l'àmbit sectorial com territorial.

Caldrà que la secretaria d'organització i militància defineixi específicament i concretament totes i cadascuna de les tasques i funcions d'aquestes alliberades de l'estructura alliberada nacional, territorial o sectorial. Aquesta secretaria haurà portar a terme l'avaluació de la tasca de les alliberades via valoració de plans de treball específics.

A més, s'ha de treballar per consolidar una bona dinàmica de treball en termes materials i en termes de benestar emocional i cura de l'equip de treball. La dedicació de la militància revolucionària en l'estructura nacional és una aportació que ha de ser transitòria en la vida militant de les companyes del moviment i, per tant, cal generar dinàmiques que permetin fer sostenible aquesta implicació perquè aquesta pugui ser retornada després al conjunt de l'organització amb militància que haurà acumulat una expertesa específica i un bagatge constructiu pel projecte polític de l'organització.

Finalment, constatar que la majoria d'aquestes alliberades resten supeditades al volum de recursos que tingui l'organització. L'aposta d'aquesta serà aprofitar el màxim dels recursos sense generar dependències de cap mena amb agents externs i amb l'objectiu de tenir una organització gran i forta que pugui desenvolupar la seva acció política per ella mateixa. Per això, tal com hem expressat en la ponència, es treballarà, col·legiadament amb l'Esquerra Independentista i la Unitat Popular, per crear mecanismes de finançament i estructures resilients i ambicioses amb capacitat econòmica i política que permetin generar sobirania com a moviment.

3.4.4. Estructures econòmiques i polítiques al servei del projecte

L'organització treballarà per generar estructures que en paral·lel a l'activitat institucional de la CUP puguin donar eines, sostenir i enfortir l'organització, el projecte polític i el conjunt del moviment en el sentit ampli del terme, més enllà d'aquesta.

D'entre aquestes estructures diferenciem les econòmiques i les polítiques:

Estructures econòmiques

Són aquelles estructures que permeten generar eines d'autoabastiment al projecte revolucionari i les seves organitzacions, més enllà de la font econòmica institucional. Això és cabdal per poder construir un projecte fort i independent dels resultats electorals canviants. És important tenir aquesta capacitat econòmica pròpia per tenir completa independència política en les apostes que l'organització realitzi, i evitar lligams amb la font d'ingressos.

La **secretaria econòmica** del SN caldrà que proposi a l'organització un pla econòmic i de finançament en base aquesta necessitat i que permeti estudiar estructures sòlides i progressives a llarg termini.

Estructures polítiques

Són aquelles estructures que ens han de permetre donar impuls polític. Serà important, per tant, crear, reforçar o consolidar totes aquelles estructures encarades a la consolidació del projecte polític, la difusió d'idees i construcció d'hegemonia i la generació de memòria històrica col·lectiva.

Les estructures que es generin tindran un mandat estratègic des de la direcció de l'organització i tot i que puguin funcionar de forma autònoma, caldrà que la seva tasca política vagi en consonància amb les prioritats estratègiques de l'organització, i serà el Secretariat Nacional qui ho vetllarà.

Dues d'aquestes estructures de les que ens vam dotar a l'anterior ponència i que ens permeten generar sobiranes com a moviment són el Centre d'Estudis de la Unitat Popular i el Centre de Documentació Serra i Puig.

El CEUP ha de ser un espai generador d'idees amb capacitat i recursos per l'anàlisi de fenòmens sociopolítics d'àmbit nacional i global, d'acord amb la línia estratègica de l'organització i, en última instància, subjecte a la seva direcció política.

D'acord amb això, així com el recorregut i les tasques ja assumides, el CEUP ens ha de permetre orientar de forma estratègica la nostra intervenció política a través d'una mirada crítica, precisa i aterrada a la realitat que volem transformar. Per tant, l'objectiu de l'aposta pel CEUP ha de ser el de caminar cap al seu ple desplegament com a institut de pensament al servei de l'organització; realitzant una tasca periòdica d'anàlisi profunda de la realitat, així com la socialització d'aquest al conjunt del moviment, simultàniament a l'elaboració de tasques específiques de desenvolupament de programa i acció política que l'organització li pugui requerir.

Pel que fa al Centre de Documentació Serra i Puig treballa amb l'encàrrec d'elaboració de materials que recuperin el llegat de l'Esquerra Independentista que permetin afavorir l'anàlisi de les deliberacions i apostes tàctiques de l'organització dotant-la d'una perspectiva històrica de l'acció política del moviment.

3.4.5. Taula d'Aliances Polítiques

Crear un espai estable compartit amb altres organitzacions o candidatures polítiques amb les quals la CUP ja tingui aliances creades des d'una mirada tan àmplia com sigui possible.

Objectiu

Tenir un espai de coordinació política estable amb totes aquelles organitzacions o candidatures de l'entorn de l'organització, que treballen en base els mateixos plantejaments i de forma coordinada. A fi d'evitar relacions polítiques puntuals i

aïllades, de forma erràtica i amb organitzacions polítiques i candidatures diverses, es proposa un model per tal de centralitzar aquestes relacions polítiques i optimitzar-les en forma d'espai de treball conjunt. Perquè és necessari articular el moviment popular amb articulació i coordinació per créixer i avançar cap a l'establiment d'una república socialista, feminista, ecologista i antiracista als Països Catalans.

Participants:

- Organitzacions polítiques que integren l'Esquerra Independentista
- Candidatures municipalistes en les quals la CUP participa o hi està integrada
- Organitzacions polítiques que donen o han donat suport a la candidatura parlamentària de forma àmplia
- Organitzacions polítiques, representatives i xarxes que formen part del moviment popular dels Països Catalans

Seria un espai que es reuniria bianualment. La Secretaria de Relacions Polítiques en gestionarà la seva creació.

4. Desplegament de les ponències

4. Desplegament de les ponències

Introducció

Les propostes que dibuixa aquest document tenen una validesa de dos anys, a diferència de la resta de ponències amb validesa mínima de quatre anys. Caldrà concretar plans de treball, àrees i persones responsables de les diverses accions, a fi de fixar la concreció i aterratge, el seu recorregut, desplegament, i la seva posterior avaluació. Unes primeres concrecions que es desprenen de forma directa i immediata de les dues ponències anteriors.

A la fi, serà tasca de la direcció política acabar d'afinar plans de treball i desenvolupar el desplegament tàctic necessari.

4.1 Desplegament de l'acció política

4.1.1. Gran enquesta popular

Durant el proper any, i en paral·lel a les tasques d'acció política i institucional quotidianes que haurà d'assumir l'organització des del nivell nacional fins els locals, la CUP desenvoluparà una gran enquesta popular realitzada per la militància i col·laboradors de la CUP amb l'objectiu fonamental de d'escoltar i aprendre, però també conversar. Volem recollir, porta a porta, entitat a entitat, poble a poble i barri a barri, l'opinió, les inquietuds i les propostes d'almenys 100.000 persones i 2000 entitats arreu del país.

Els grans objectius d'aquesta gran enquesta popular són:

- Millorar la connexió del projecte de la unitat popular amb el poble treballador, especialment allà on la CUP no hi té implantació, tot escoltant i conversant ara que, més que mai, els partits i la classe política semblen allunyar-se més de les necessitats i voluntats del poble
- Enriquir i millorar el programa d'una manera planificada i sistemàtica, fent-lo més proper al batec i la voluntat del poble treballador
- Construir els fonaments d'un pla de implantació del projecte de la unitat popular a partir d'un coneixement aprofundit del poble treballador i del territori.

Pel disseny i la implementació d'aquesta gran enquesta popular, la Mesa Nacional crearà i designarà un grup de treball on participaran membres de les secretaries de

militància i organització, de programa i de relacions polítiques, així com militants i col·laboradors dels diferents nivells territorials (nacional, territorial i local). Aquest grup presentarà un pla de treball i un calendari a la Mesa Nacional, que tindrà l'última paraula en el disseny i la implementació d'aquesta enquesta.

4.1.2. Aterrar programa

Com a CUP, ens hem dotat d'un Programa Polític que ens cal concretar i desplegar políticament. L'aterratge d'aquest programa passa per diverses apostes, aquí destaquem les que pensem que són prioritàries per a l'organització. Totes tenen, però, una metodologia comuna. Més enllà de les novetats en les apostes i propostes que fem, transformar i millorar la metodologia de treball de l'organització és fonamental.

En els anys que venen, l'activitat de l'organització pel que fa al treball d'aterratge del Programa polític plantejat a la Ponència estratègica passarà pel desenvolupament d'aquestes propostes:

Concreció i treball sectorial i territorial del Programa polític

Davant l'emergència social, econòmica, climàtica i política en què es troba immers el sistema capitalista, i davant l'atomització i desmobilització de l'esquerra anticapitalista i independentista, ens cal situar la CUP i la seva proposta política com una resposta tangible i útil per a la transformació urgent de la realitat.

Per afinar la proposta que plantegem a la ponència estratègica, cal detectar els principals elements de disputa i conflicte per poder donar una alternativa. Els tres pilars centrals del programa (autodeterminació, transició ecosocial i defensa de drets civils i polítics) han de poder concretar-se en la conjuntura actual en elements més operatius, com la universalització, ampliació i desprivatització dels serveis públics; la desmercantilització de l'habitatge i la terra; la planificació democràtica i ecològica de la provisió i distribució dels recursos bàsics; el canvi de model productiu enfocat a les necessitats; la defensa dels drets nacionals, culturals i lingüístics; la desmilitarització de la societat i la no-alineació amb les potències imperialistes...

En aquest sentit, la primera feina a fer serà treballar amb el conjunt de la Mesa Nacional, per sintetitzar el programa, més enllà d'aquesta primera aproximació, en

els principals conflictes i propostes pel context actual. Aquesta feina ha de permetre concretar una agenda amb el treball del conjunt de l'organització i els seus fronts.

Un cop consensuat, més important que arribar a un programa definitiu, serà fer que aquest sigui una eina útil per al seu treball en tots els àmbits (local, territorial, sectorial i nacional), amb especial atenció a l'activació de les sectorials que intervindran als fronts de lluita de cara a aterrar el programa. I, per altra banda, articular-lo de manera que ens permeti:

- Socialitzar propostes que connectin amb les problemàtiques visibles per poder dibuixar horitzons de possibilitat que connecten amb el sentit comú per molt irrealitzables que siguin en el marc del sistema capitalista, en la lluita per l'hegemonia que la ponència situa com a principal.
- Detectar i/o incentivar conflictes i possibles conquestes per tots els mitjans possibles: mobilització i organització sostinguda, conquestes mitjançant la institució...
- Clarificar i aprofundir en un marc d'aliances estable en la reconstrucció d'una esquerra anticapitalista i independentista. Això demana, també, saber i treballar amb un marc d'antagonismes clar: saber qui assenyalem com a responsable, contra qui lluitem, per poder afinar més i millor les nostres propostes.
- Agrupar i donar sortida a conflictes i lluites que superin la sectorialitat i el localisme generant un programa que dona una resposta global i situant l'organització com a espai útil per desenvolupar una lluita d'alliberament total.

En aquest sentit, tots els plans de treball (locals, territorials, sectorials i nacionals) partiran d'aquest treball i amb l'Àrea d'Organització es treballarà de forma conjunta per tal de generar mecanismes que permetin avaluar els avanços en el desenvolupament d'aquesta aposta.

Una organització preparada per fer front a la reacció

Davant l'auge de l'extrema dreta, no només en l'àmbit institucional sinó en els diversos àmbits de la societat, ens cal estar disposades a batallar per l'hegemonia política i per revertir els processos reaccionaris que avancen.

Sabem que aquest és un objectiu que no es pot resoldre només amb els plantejaments discursius i comunicatius, per molt que són un front importantíssim de

disputa. Ens cal, com hem descrit al llarg de tota la ponència, ser una organització inserida en les lluites que donen una resposta de classe al feixisme en aquest moment de crisi profunda del capitalisme. Situem, però, que cal fer una feina específica al voltant de dues qüestions que estan sent clau en la batalla contra l'extrema dreta: el feminisme i l'antiracisme. Situem que, més enllà del treball en els fronts i la feina de difusió de la proposta política pròpia —així com la conquesta de victòries que poguessin ser beneficioses—, cal que com a organització ens dotem d'espais per a la reflexió, el debat i l'avanç de la nostra proposta política i fórmula organitzativa en aquests dos fronts.

- **Congrés Antiracista:** espai dissenyat per revisar les dinàmiques internes i la proposta política de la CUP en aquesta lluita. Haurà de ser un espai que no defugui la desequilibrada composició de l'organització, però que no es quedi només aquí. Ens cal tenir un debat al voltant de les propostes polítiques que es confronten avui dia en el moviment antiracista per veure de quina forma millorem la nostra acció política. Alhora, ha de ser un espai que ens permeti actualitzar la nostra aposta política en clau independentista i de construcció nacional per tal de generar consensos políticament operatius al voltant de qüestions com la identitat, la llengua i el fet migratori des de lògiques emancipadores i col·lectives. Aquest congrés s'haurà de dur a terme de forma conjunta amb els espais del moviment antiracista que vulguin participar-hi per tal de poder fer una revisió, debat i proposta profunda.
- **Congrés Feminista:** espai nacional de debat al voltant de la proposta feminista actual de la CUP i de revisió i actualització de les diverses eines organitzatives que hem desenvolupat en el transcurs de l'últim cicle de lluita feminista (protocol, CAAMN, polítiques de feminització de l'organització i l'acció política...)

Serà tasca conjunta del Secretariat Nacional, la Mesa Nacional i les Sectorials d'Antiracisme i Feminisme elaborar una proposta per tal de dur a terme aquests dos Congressos en els pròxims dos anys, és a dir, abans del 2027.

4.1.3. Un primer moment per la reconstrucció del moviment independentista popular

El relançament i l'articulació d'un moviment independentista massiu ha de ser construït sobre les bases de la ruptura amb els estats espanyol i francès i sobre un programa social al servei de la majoria. En moments d'atomització i desarticulació del moviment independentista, aspirem a reconstruir un moviment amb capacitat d'interpel·lar de forma massiva el poble treballador català, un moviment que fomenti la mobilització i l'autoorganització.

En aquest sentit, però, ens cal entendre la recomposició de l'independentisme popular no únicament sobre la base del relançament de les organitzacions que se circumscriuen estrictament en el marc de l'independentisme sinó sobre la recomposició d'un subjecte nacional-popular que inclogui expressions organitzatives diverses. En un moment de creixement d'expressions de l'independentisme que renuncien a la construcció d'un subjecte majoritari i un projecte republicà, ens cal reivindicar més que mai l'independentisme com un projecte de futur que ha de poder interpel·lar una majoria del poble treballador català independentment del seu origen i fins i tot altres adscripcions nacionals.

És per això que hem de poder relligar les lluites populars a un projecte nacional i aquest projecte nacional a les lluites populars, ressituant en la centralitat el projecte històric del moviment d'alliberament nacional que actualment representa l'esquerra independentista. Aquesta encara pren més sentit en un moment en què part del poble treballador s'està sentit interpel·lat per idees xovinistes i resistencialistes entorn de la catalanitat. A la vegada existeixen grans fluxos migratoris que formen part de la realitat social sobre la qual actuem que impliquen que bona part de la classe treballadora catalana no se senti nacionalment catalana —tampoc espanyola— i els llocs d'origen, propis o familiars, són de països del sud global, sent la nostra una nació situada al centre imperialista. En aquest sentit, construir una proposta independentista que sigui aglutinadora i tingui com a base aquesta realitat social ha de partir de la premissa que l'adscripció al projecte nacional sigui compatible amb el manteniment d'una identitat vinculada al lloc d'origen. En definitiva, l'independentisme ha de ser la garantia del manteniment dels trets culturals, en un sentit històric, i la llengua pròpia a la vegada que agrega la nova realitat social i cultural amb la qual volem construir els Països Catalans.

A partir d'aquest marc general, plantejem que cal fer créixer l'Esquerra Independentista, la mateixa organització i l'espai polític entès de forma àmplia com a potencial per construir un espai de participació massiva; i no tant prioritzar el creixement i aportació de nova militància a alguna de les grans organitzacions independentistes —amb les quals caldrà comptar en l'àmbit d'aliances per fer-ho—, sinó que preferim actuar-hi de forma estratègica amb la militància ja existent. Cal generar aquest espai de masses per a l'independentisme i estirar sectors populars cap a una política nacionalment autocentrada, incloent-hi, també, tots els espais vinculats als drets nacionals i lingüístics. Ens cal construir, a partir d'un programa social clar i un independentisme no exclouent ni identitari, un subjecte polític capaç d'interpel·lar àmplies majories.

En aquest cas, la construcció de la sectorial d'autodeterminació i construcció nacional serà cabdal per tal de tenir un cens actualitzat de la militància de la CUP que participa en organitzacions i espais independentistes de cara a poder-ne fer una intervenció estratègicament planificada.

Algunes de les altres bases polítiques i organitzatives d'aquest nou moviment popular independentista —que ha de ser un espai no delimitat organitzativament, sinó políticament pel seu projecte—, han de ser l'aposta per la desobediència i la mobilització i organització populars com a vies per a l'exercici de l'autodeterminació, la construcció de la sobirania a través de les sobiranes en àmbits territorials i sectorials per dotar-nos d'una base material autònoma.

4.1.4. Desplegament de l'aposta municipalista i de lluita territorial

A la ponència estratègica s'assumeix que la principal dimensió de l'acció política té a veure amb la realitat territorial —sigui local, comarcal o altres àmbits territorials—, ja que ens permet la intervenció directa amb la realitat quotidiana i amb el nostre subjecte polític.

Desplegar aquesta intervenció política territorialitzada requereix una anàlisi prèvia que permeti comprendre com el sistema capitalista ha anat especialitzant cada territori dels Països Catalans en un teixit productiu que permeti aportar el màxim benefici al capital. Tenim exemples amb l'especialització de certs territoris en l'àmbit del turisme, l'agroindústria, la logística o l'extractivisme energètic, però ens cal aprofundir-hi més per tal de detectar, en definitiva, com el capitalisme es manifesta

en cada territori del nostre país i, alhora, com aquesta expressió del capital permet traçar estratègies conjuntes per dotar d'un sentit únic la lluita que superi la sectorialització i l'atomització dels moviments socials.

Aquest aprofundiment no només ha de servir per a la pròpia anàlisi, sinó que ha d'elaborar-se per tal de dissenyar plans d'intervenció política que contemplin la forma de lluita que la CUP ha de desplegar i que queda recollida a la ponència estratègica sota la idea d'un triangle de tres vèrtexs en què hegemonia, conflicte i organització i conquesta guien una única forma d'intervenir en la societat per avançar cap a l'objectiu revolucionari. Alhora, ha de servir per coordinar i cohesionar la intervenció en clau municipalista dels territoris.

Així, serà tasca del Secretariat Nacional i la Mesa Nacional, i més concretament, de l'Àrea d'Acció Política i Sectorialitat i de Municipalisme, elaborar una eina d'anàlisi per tal que les Territorials puguin desenvolupar-lo atenent la realitat de les seves zones d'intervenció. Aquesta eina d'anàlisi inclourà un element important de radiografia d'agents polítics i socials del territori a partir dels quals establir-hi un pla de relacions polítiques per procurar treballar de forma coordinada i superar algunes mancances del darrer cicle polític.

Amb tot, aquest procés acabarà amb la redacció i aprovació, per part de les Territorials, d'un Pla d'Acció Política Territorial, planificat, establert com a mandat polític de cadascuna de les territorials de l'organització i amb eines per tal d'avaluar-lo un cop finalitzat, però també amb eines que permetin la seva avaluació mentre s'implementa, com a forma de detectar si les apostes s'orienten o no cap als objectius plantejats.

Tenint en compte, també, que un dels àmbits d'intervenció política principals és en les institucions locals (ajuntaments) i supralocals (consells comarcals i diputacions provincials), serà important que aquestes anàlisis i consegüents Plans incorporin un àmbit específic per al front electoral des d'una lògica de creixement, tant quantitatiu com qualitatiu. Així mateix, hauran de servir per guiar l'estratègia municipalista de cara a la segona meitat dels mandats municipals i, per tant, també del tram final abans de les pròximes eleccions municipals del maig del 2027.

La Mesa Nacional aprovarà els criteris comuns que ha de seguir l'aposta municipalista de l'organització i en els quals s'han de basar els plans d'acció política territorial. Aquests criteris han de definir, entre d'altres, les tasques prioritàries fora de la

institució, les relacions polítiques, els àmbits sectorials d'incidència prioritària i els casos en què la CUP –o els seus militants per mitjà d'altres candidatures– pot accedir a un govern municipal. S'hi preveuran les diferents casuístiques i escenaris: densitat de població, context socioeconòmic, grau de representació institucional, etc.

Els plans d'acció política territorial seran presentats i debatuts a la Mesa Nacional, que podrà proposar-hi esmenes perquè s'ajustin a l'aposta estratègica municipalista de l'organització.

Aquest procés s'iniciarà abans d'acabar el 2024 i es clourà amb l'aprovació dels Plans d'Acció Política Territorials abans del maig del 2025.

4.1.5. Construcció d'hegemonia: comunicació i estructures populars

Una de les prioritats polítiques tàctiques de la CUP que es desprèn de la Ponència Estratègica és l'establiment de línies de treball que permetin disputar la batalla cultural a l'hegemonia neoliberal. Per tal de fer-ho, cal que l'organització aprofundeixi en un debat d'aterratge tàctic per tal d'establir quins fronts cal prioritzar i quines són les estructures necessàries que ho poden fer possible, així com determinar les vies de finançament d'aquestes estructures.

Respecte a la comunicació, un dels principals eixos de batalla per l'hegemonia, cal fer una aposta clara perquè la CUP tingui la capacitat de generar continguts propis i treballar de fons l'aposta per les xarxes socials en els seus diversos canals de difusió amb l'objectiu que el missatge arribi a més població sense dependre, principalment, dels canals de premsa i comunicació convencionals. Per això, s'hauria de fer una aposta per l'impuls d'un ecosistema de mitjans de difusió no estrictament vinculats orgànicament, que combreguin els diversos espais de l'esquerra independentista i coordinats amb l'estratègia definida per l'organització i el moviment.

Amb aquest objectiu, s'impulsarà un debat de tàctica comunicativa propi i un altre amb el moviment amb la finalitat de generar -si es considera adient- una productora que segueixi l'estratègia política pactada per tal de planificar campanyes, generar i dotar els canals -oficials i no oficials- així com diagnosticar i definir les formes i el llenguatge amb les quals és més adient llençar els missatges. En aquest sentit, cal avançar cap a fórmules que permetin desplegar un oci, una cultura i un entreteniment que confronti les lògiques hegemòniques de la reacció, interpel·lant, a partir de valors comunitaris, crítics, transformadors, però alhora accessibles, amb sentit de l'humor,

emocionants i comprensibles, al gruix de la classe treballadora catalana, amb especial èmfasi en el jovent. Hem de pensar en espais que no estan sota el paraigua orgànic de la CUP, però que poden formar (i ja formen) part de l'ecosistema o comunicadors que ens són propers.

Establim la necessitat d'intervenir en aquesta lògica amb un èmfasi especial amb el jovent, sotmès de forma més directa a les noves formes de transmissió ideològica neoliberal. Perquè el jovent tingui una alternativa a l'oci, a la cultura i a l'entreteniment contrahegemònic, adaptat a les seves necessitats, preocupacions i interessos. Així mateix, necessitem trobar mecanismes per potenciar l'autoorganització del jovent, no només en clau estrictament política, però com a primera experiència que implica construir una consciència col·lectiva d'intervenció comunitària. Aquestes tasques caldrà coordinar-les de forma prioritària amb els agents juvenils amb qui compartim horitzó estratègic, però alhora, com s'argumentava anteriorment, caldrà treballar-lo també amb altres agents propers.

De la mateixa manera, és fonamental la creació i la consolidació d'espais físics de trobada arreu del país, per contrarestar l'atomització, la individualització i l'aïllament imperant. Els Casals i els Ateneus han de ser un puntal en la nostra estratègia per construir una hegemonia emancipadora, i caldrà repensar-ne les fórmules en què aquests espais s'omplen de vida comunitària. Aquesta feina s'haurà de treballar amb la Coordinadora de Casals i Ateneus dels Països Catalans, i també amb altres espais no enquadrats políticament en les nostres coordenades estratègiques.

Serà tasca del SN i la MN, i en concret, de les Secretaries de Relacions Polítiques i Comunicació, així com de l'Àrea d'Acció Política, generar una proposta política d'aterrament d'accions concretes vinculades a aquest àmbit que pugui iniciar la feina a partir del tercer trimestre del 2025.

4.1.6. El paper al Parlament de Catalunya actual

La composició del Parlament fruit de les eleccions del 12-M de 2024 situa la CUP en una posició de difícil incidència i de clara oposició com a única perspectiva. Per primer cop, ens trobem davant d'una majoria absoluta de les forces espanyolistes i, alhora, amb un clar retrocés del pes de les esquerres. Concretament i pel que fa a possibles correlacions, doncs, cal partir del fet que el bloc independentista no tindrà capacitat d'impulsar cap iniciativa en termes d'avenç nacional si no compta amb la

col·laboració del PSC —eventualitat en què el posicionament de la CUP no seria determinant—; de la mateixa manera que qualsevol entesa entre PSC, ERC i Comuns-Sumar comptaria, per si sola, amb majoria absoluta. Igualment i al marge dels pactes d'investidura, és esperable que la folgada majoria Junts-PSC possibiliti que aquests avancin conjuntament en múltiples qüestions sensibles en què comparteixen programa polític.

En aquest context, que també estarà marcat pel pes de l'extrema dreta (i la irrupció d'AC), caldrà treballar per desplegar una activitat parlamentària antifeixista i d'oposició contundent, al servei de la reestructuració i l'enfortiment de l'organització i l'espai polític propi, i la socialització de la nostra proposta política. Tàcticament, s'haurà de valorar el treball puntual conjunt amb altres forces. És esperable que coincidim en diversos posicionaments amb ERC i Comuns-Sumar i, en termes d'oposició independentista, també amb Junts. Hem de valorar en cada cas l'oportunitat d'aquest treball conjunt (així com els costos de no dur-lo a terme) però tenint sempre present que el bàsic i primordial que haurà de guiar l'acció parlamentària serà la pròpia visibilització i enfortiment com a alternativa, necessària i independent d'altres espais. Per això, i tenint en compte unes dificultats d'accés a l'espai mediàtic que molt probablement s'agreujaran, serà especialment important que l'activitat dels parlamentaris obeeixi a una estratègia sòlida, coherent i fixada pels espais de direcció.

4.1.7. Política d'aliances

Pel que fa a la política d'aliances, sobre la base del marc estratègic plantejat i la necessitat de consolidar l'espai polític propi, distingirem tres àmbits d'intervenció política: l'institucional, les organitzacions polítiques i el moviment popular. I dues dimensions de lluita política: les lluites socials i l'independentisme. El fet d'establir aquestes distincions respon a la necessitat de concretar, en termes operatius, quins marcs d'aliances es poden generar en cadascun dels àmbits i dimensions, assumint que la CUP està en posició de poder vertebrar aquestes aliances en una sola lluita per a la ruptura democràtica.

Àmbit institucional

Tant les forces independentistes com els partits d'esquerres amb representació institucional a l'estat espanyol han estat prioritant l'estabilitat en comptes dels

avanços en termes d'alliberament nacional o social. Això ens ha de fer pensar que, malgrat que puguem establir aliances tàctiques concretes, el marc de relacions principals de l'organització en termes d'avenços estratègics no se situa dins les institucions, sobretot pel que fa a les institucions legislatives. No hi ha partits amb qui plantejar una aliança estratègica, sinó que cal enfortir un espai propi de lluita institucional, amb una organització, candidatures i programes clarament identificables, no només per distingir-nos d'altres partits amb qui es confronta electoralment, sinó perquè l'estratègia de construcció de la Unitat Popular necessita una expressió electoral pròpia que permeti desplegar el seu programa a les institucions.

En aquest àmbit, però, sí que plantejem aliances tàctiques en el desplegament del programa polític en forma d'aliances conjunturals que permetin més socialització de les nostres propostes, així com una visualització de la CUP com un agent amb capacitat d'aterrar respostes a les necessitats més urgents del país:

- Identificar aquells elements del programa de transició ecosocial que caldrà aterrar (serveis públics, lloguers, macroprojectes, empresa pública, etc.) i explorar el suport de formacions polítiques com ERC i els Comuns.
- En el terreny antirepressiu o d'ingerència dels tribunals de l'Estat en les decisions del Parlament o del govern, o propostes que avancin en la sobirania/independència d'aquestes institucions respecte al marc estatal, cal explorar suports amb ERC i Junts, i fins i tot Comuns.
- Específicament en l'àmbit municipal, la política d'aliances ha de poder reforçar la proposta política municipalista i el Pla de Treball Territorial. Entenent que les aliances en clau municipal dibuixen un panorama més complex que en termes parlamentaris, s'avaluarà en cada moment quines aliances i des de quina posició (govern o oposició) ens permeten avançar més i millor en el desplegament de la nostra proposta. Serà important el paper dels Secretariats Territorials de poder acompanyar les diferents Assemblees Locals en la conformació d'aliances en el sentit polític més útil als nostres objectius.

Àmbit d'organitzacions polítiques

La prioritat estratègica de la CUP és consolidar relacions amb les organitzacions de l'espai, entès de forma àmplia, de l'Esquerra Independentista, ja que és l'únic moviment polític que, al conjunt dels Països Catalans, planteja una alternativa

d'alliberament nacional i social. A més, per a la CUP, disposar d'un marc orgànic estable amb l'EI ens permet la connexió amb les visions, bagatges i apostes de les organitzacions de tipus juvenil, sindical, antirepressiu i polític. Alhora, caldrà ser present en el debat de moviment que es preveu engegar, per afinar el model de coordinació, les organitzacions i agents de lluita que cal consolidar i perfeccionar com a moviment.

Més enllà de l'Esquerra Independentista, cal identificar formacions i organitzacions amb les quals cal seguir establint relacions i aliances polítiques. La proposta de la nova Taula d'Aliances Polítiques ha de servir per engruixir i ampliar les relacions polítiques i aliances també en aquest sentit. Totes elles han d'anar encaminades a augmentar l'espai polític propi i l'espai amb capacitat de lluita i l'hegemonia.

Àmbit de moviments populars

Un dels reptes de les ponències és assolir una organització amb més capacitat de canviar les condicions polítiques, generar poder popular amb vocació de confrontació amb l'Estat i millorar la capacitat de lluita política global. Per això és de capital importància definir bé les nostres apostes en aquest terreny.

En aquest sentit, més que llistar els moviments populars amb qui treballar i relacionar-nos, el més important és definir quins àmbits de lluita social són més estratègics per reimpulsar un cicle de lluita i avançar en la construcció de contrapoder, i en aquest sentit hem plantejat la creació de les sectorials, en coherència amb la proposta política i el programa de transició ecosocial. Així doncs, serà cabdal que en la creació dels plans de treball de les sectorials s'hi inclogui el marc d'aliances de cada front de lluita (moviment ecologista, defensa de la llengua, feminisme, antiracisme, serveis públics, habitatge, moviment independentista...) que pugui definir i concretar amb quins agents treballem i ens enxarxem.

4.2. Desplegament organitzatiu

4.2.1. Elecció del nou Secretariat Nacional (del 22 de setembre al 6 d'octubre de 2024)

Una vegada celebrada l'Assemblea Nacional del Procés de Garbí es procedirà de forma immediata i successiva a la convocatòria del procés d'elecció del Secretariat

Nacional, explicat a l'apartat 3.3.4 de la Ponència organitzativa. Una vegada escollit començarà a treballar de forma immediata i serà l'òrgan responsable de pilotar el desplegament de les ponències aprovades.

A continuació explicitem el calendari que regirà aquesta elecció:

- 22 - 29 de setembre: configuració de candidatures, presentant-les a la militància el 29 de setembre
- 29 de setembre a 5 d'octubre: període de campanya de les candidatures amb la seva una presentació
- 6 d'octubre: votació a l'urna de la CUP de les candidatures al SN

4.2.2. Constitució de les Territorials i dels Secretariats Territorials *(del 22 de setembre al 13 d'octubre de 2024)*

Amb l'aprovació de les ponències en Assemblea Nacional, les noves Assemblees Territorials sorgides de les ponències hauran de celebrar una assemblea constituent **abans del 13 d'octubre de 2024**.

En aquesta assemblea constituent, s'escolliran, per sufragi universal, les militants que conformaran la Secretaria Territorial (una, responsable d'organització i l'altra, responsable d'acció política). Si les Territorials ho volen, podran designar, també, responsables d'altres àmbits (comunicació, economia, etc.) que s'integraran a les Secretaries Territorials.

4.2.3. Creació de la Mesa Nacional *(del 13 d'octubre al 9 de novembre de 2024)*

La primera de les tasques que tindran les Secretaries Territorials serà l'obertura del procés d'elecció de les delegades territorials que conformaran la Mesa Nacional de la CUP. Així, a partir de la constitució de les Territorials, caldrà que totes aquelles militants que ho vulguin, presentin la seva candidatura a ocupar aquest càrrec a les seves Secretaries Territorials. La seva tasca serà de representació política dels consensos, posicionaments, propostes i reflexions de les seves territorials, però alhora seran militants amb capacitat d'iniciativa política, marge de maniobra i llibertat política

L'elecció, com s'exposa a la Ponència Organitzativa, serà per sufragi universal i es farà abans del 9 de novembre, data de celebració de la primera Mesa Nacional.

De forma paral·lela a aquest procés, el Secretariat Nacional elaborarà una proposta de militants que configuraran la Secretaria de la Mesa Nacional. Aquesta, però, no es validarà fins a la primera convocatòria de la Mesa Nacional (9 de novembre de 2024), com a primer punt de l'ordre del dia. Una de les primeres tasques de la Secretaria de la Mesa Nacional serà redactar i proposar un reglament de funcionament de la Mesa Nacional.

La transició entre l'actual Consell Polític i la futura Mesa Nacional es farà de forma coordinada entre el nou Secretariat Nacional i la Mesa del Consell Polític actual.

4.2.4. Creació de les Sectorials (del 6 d'octubre de 2024 al febrer de 2025)

Una de les transformacions principals que planteja la Ponència Organitzativa és la reorganització interna pel que fa al treball sectorial. Així doncs, caldrà transitar de l'actual funcionament a partir de Grups de Treball al funcionament per Sectorials integrades a l'Àrea d'Acció Política i amb participació directa a la Mesa Nacional.

A partir de l'elecció del nou Secretariat Nacional, aquest es reunirà amb tots els Grups de Treball de l'organització per tal de treballar, de forma conjunta, en la reestructuració dels GdT existents i identificar quines militants podrien entomar la tasca d'esdevenir Coordinadores Sectorials. Aquestes, es ratificaran a la Mesa Nacional del desembre de 2024.

A partir d'aquesta data, les Sectorials quedaran plenament activades, es conformaran els equips i es començarà a treballar amb els Plans de Treball Sectorials, en què cada Sectorial, de forma coordinada amb l'Àrea d'Acció Política i Sectorialitat, farà una proposta organitzativa, d'àmbits de treball vinculats al Programa Polític, així com d'intervenció política sectorial, que inclogui, també, unes línies estratègiques pel que fa a les aliances polítiques en l'àmbit concret. Aquests Plans de Treball Sectorial s'aprovaran a les convocatòries de la Mesa Nacional de gener i febrer, com a tard, de 2025.

4.2.5. Creació Àrees (del 6 d'octubre al desembre del 2024)

El SN serà l'encarregat de crear i posar en funcionament les àrees de treball a partir d'aquest esquema:

Àrea d'Organització

Vetllar pel compliment dels tempos i acords marcats en els punts anteriors sobre la creació dels Secretariats Territorials i la Mesa Nacional.

Radiografia militant

- Recopilar dades actualitzades sobre el nombre de militants per territori/assemblea local i perfils (edat, gènere, antiguitat, etc.)
- Analitzar nivells d'activitat i implicació de la militància actual
- Establir indicadors clau per mesurar l'evolució de la militància (creixement, participació, formació, etc.)
- Actualitzar el cens de quotes de forma coordinada amb la Secretaria Econòmica per tal d'elaborar la nova proposta de quotes progressives.

Plans d'expansió

- Fixar objectius quantitatius i qualitatius d'expansió militant per territori
- Definir estratègies de captació, vinculació i fidelització de noves militants
- Incloure estratègies concretes per territorialitzar la presència de la CUP al País Valencià, Mallorca i Catalunya Nord.
- Elaborar un pla de seguiment i avaluació del desplegament dels plans d'expansió
- Caldrà prioritzar les zones del principat on tenim menys presència: Terres de l'Ebre, Ponent i Pirineus. Sempre coordinadament amb l'estructura territorial.

Intranet

- Implantar i consolidar la intranet al llarg de tota l'organització com a nova eina de funcionament intern.

Pla de treball

- Elaboració del Pla de Treball de l'Àrea d'Organització desglossant les apostes descrites.
- Establir indicadors i terminis de seguiment i avaluació del desenvolupament del pla de treball

Àrea de Municipalisme

Oficina Tècnica Municipalista

- Consolidar l'equip de treball
- Establir-ne el funcionament, canals i eines de comunicació i coordinació
- Formar l'equip tècnic en temàtiques clau i protocols

Base de dades

- De forma prioritària es treballarà en la creació d'una base de dades municipalista, per poder ser presentada i en mans de la militància com a tard el maig de 2025
- Definir quina informació cal recollir (dades electorals, sociodemogràfiques, militants, càrrecs electes, etc.)
- Dissenyar l'estructura i camps de la base de dades municipal i integrar les dades existents
- Establir protocols d'actualització i manteniment de la Base de Dades
- Assignar responsables de gestió de la Base de Dades per territori

Coordinadora d'electes

- Elaborar la proposta per crear la Coordinadora d'electes

Elaboració Pla de Treball

- Elaboració del Pla de Treball de l'Àrea de Municipalisme desglossant les apostes descrites
- Establir indicadors i terminis de seguiment i avaluació del desenvolupament del pla de treball

Àrea d'Acció política i Sectorialitat

Sectorials

- Vetllar per la posada en marxa de les sectorials com s'han dissenyat anteriorment.

Pla de treball

- Elaboració del Pla de Treball de l'Àrea d'Acció Política i Sectorialitat desglossant les apostes descrites
- Establir indicadors i terminis de seguiment i avaluació del desenvolupament del pla de treball

4.2.6. Iniciar el procés de creació de la Coordinadora d'Electes *(d'octubre de 2024 a maig de 2025)*

Una de les necessitats que es recullen de la Ponència Estratègica és la de coordinar, cohesionar i homogeneïtzar la intervenció política de les militants que desenvolupen feina en el front institucional com a càrrecs electes. Aquesta necessitat passa per la creació de la Coordinadora d'Electes, un "espai de coordinació, debat, formació, proposta i cohesió nacional de la tasca institucional".

Serà tasca del Secretariat Nacional i de l'Àrea de Municipalisme, de forma conjunta amb la Mesa Nacional, treballar en una proposta de com s'ha de configurar aquest espai per tal que compleixi aquests objectius. La proposta, doncs, hauria de quedar validada el desembre del 2024. A partir d'aquesta data, l'Àrea de Municipalisme treballarà per activar la Coordinadora d'Electes i que aquesta es pugui constituir formalment el maig del 2025, dos anys abans de les següents eleccions municipals.

4.2.7. Plans formatius *(entre desembre de 2024 i maig de 2025)*

En les ponències anteriors (sobretot de forma desenvolupada al 3.1.3) s'explica com conceptualitzem la formació i l'acollida en l'organització, i es detallen els plans de formació que considerem cabdals per aquest objectiu. Perquè aquests plantejaments esdevinguin una realitat, cal que n'entomem les primeres passes:

- **Protocol d'acollida:** la secretaria d'organització i militància juntament amb la de formació presentaran a la Mesa Nacional el pla de treball de formació i

acollida per a la nova militància i programaran unes jornades presencials anuals a partir de setembre/octubre de 2025.

- **Formació per a la militància de base:** la Secretaria de Formació presentarà a la Mesa Nacional un pla de formació complet per al conjunt de la militància en els termes explicats anteriorment.
- **Formació per a càrrecs electes:** la Secretaria de Formació juntament amb l'Àrea Municipalista treballaran per presentar a la Mesa Nacional un pla de treball dinàmic encarat a identificar les necessitats i les mancances a treballar amb aquestes militants i disposar de les formacions pràctiques i teòriques que siguin necessàries. Aquesta tasca, en el futur, es coordinarà amb la Coordinadora d'Electes.
- **Trobades municipalistes:** l'àrea municipalista presentarà a la Mesa Nacional de desembre 2024 una proposta per organitzar les trobades municipalistes del curs la primavera de 2025 (a 2 anys de les properes eleccions municipals).
- **Escola d'Estiu:** la secretaria de formació presentarà anualment a la Mesa Nacional una proposta de plantejament polític de l'escola d'estiu.
- **Escola de quadres planificada:** la secretaria de formació farà una proposta per tal que es debati i aprovi a la Mesa Nacional.

Abans que acabi el següent curs polític (2024-2025), hauran de quedar aprovats els plans de treball i establertes al calendari les formacions de cadascun d'aquests plans.

4.2.8. Anàlisi específica del 2017

El procés independentista de l'1 d'octubre va ser un dels moments de la història recent més propers a un escenari insurreccional que hem viscut als Països Catalans i a l'Europa Occidental en les darreres dècades. En conseqüència, es fa palesa la necessitat de continuar analitzant amb profunditat tot el cicle polític, per tal d'obtenir-ne aprenentatges de cara a millorar el nostre paper per afrontar nous embats o cicles de conflicte polític. Aquesta anàlisi cal que es faci des de l'honestedat i evitant les culpabilitzacions, personificacions i exercicis de política ficció, amb l'objectiu d'extreure'n aprenentatges polítics d'utilitat.

El Procés de Garbí ha estat un punt de partida per a l'anàlisi i reflexió del procés independentista, que de ben segur requereix un espai més profund d'estudi d'aquest moment històric per poder avançar en la construcció d'una estratègia independentista compartida.

L'organització i direcció sortint de l'Assemblea Nacional del Procés de Garbí té el deure de fer-ho i en aquest sentit concretem una proposta al respecte: s'habilitarà un espai de debat i anàlisi monogràfica ad hoc protagonitzat per la militància que va estar liderant l'organització durant el cicle polític de l'1 d'octubre, ja que és qui disposa de la informació, el bagatge, i la capacitat per fer-ho. Les conclusions d'aquest debat, que haurien de servir per elaborar un relat polític comú, seran socialitzades amb la militància.

4.2.9. Debat de moviment

Tal com ja s'ha apuntat, la CUP també reconeixem que l'Esquerra Independentista necessita entomar debats estratègics i organitzatius per recompondre's i adaptar-se, així com està fent la CUP, a la societat que pretén transformar. Hem de garantir que en els anys vinents tingui lloc un debat amb la totalitat de l'Esquerra Independentista.

Les primeres passes per tal que aquest debat tingui lloc al més aviat possible, després de l'Assemblea Nacional, han de ser:

- Reforçar els contactes amb les organitzacions de l'Esquerra Independentista per iniciar un diàleg sobre com s'ha de concretar aquest debat, els seus terminis i el seu plantejament.
- Elaborar, per part del Secretariat Nacional, i en concret, la Secretaria de Relacions Polítiques, una primera proposta per tal que la Mesa Nacional la pugui debatre i aprovar abans del març del 2025.

4.2.10. Iniciar el procés de creació de la Taula d'Aliances Polítiques (d'octubre de 2024 a octubre de 2025)

Serà tasca de la Secretaria de Relacions Polítiques i l'Àrea d'Acció Política i Sectorial, de forma conjunta amb la Mesa Nacional, treballar en una proposta de com s'ha de configurar aquest espai per tal que compleixi els propòsits plantejats. Aquest projecte

haurà de contemplar els objectius, funcionament, integrants i pla de treball de l'espai, haurà de ser validat per la Mesa Nacional i requerirà el consens amb les organitzacions que en formaran part.

La posada en marxa de l'Espai s'haurà de fer, com a molt tard, l'octubre de 2025, prou temps abans de les eleccions municipals, i amb l'objectiu de poder generar línies de treball compartides per tal d'entomar-les des de la lògica de creixement quantitatiu i qualitatiu a què es fa referència a les ponències.

 Procés
de **garbí**

